

ESSENTIA UNIVERSUM

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Peter Štec</u>	<u>Greenie</u> <u>knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-</u> <u>ND</u>	<u>Prvé (2022)</u>	<u>Peter Štec</u>

O knihe

Essentia universum je druhou časťou výpravnej sci-fi trilógie o nástrahách neznámych civilizácií. Helvetica sa vracia na Zem napriek tomu, že ju dole už nikto neočakáva. Oznamuje zmenu rovnováhy síl vo vesmíre, ktorú je potrebné napraviť, inak Helvetica nebude jedinou stratenou loďou a ľudia na nej nebudú poslednými obeťami. I keď pozemšťania majú problémy na svojej planéte vôbec prežiť, je nutné eliminovať neznámu nástrahu ešte neznámejšej civilizácie. Kto bude ten nedobrovoľník, čo sa vydá do prázdna vesmíru?

GREENIE KNIŽNICA

ESSENTIA UNIVERSUM

PETER ŠTEC

Obsah

ESSENTIA UNIVERSUM.....	1
O knihe.....	2
Vraj to nedokážeme.....	5
Je tam niekto?.....	5
Guyana.....	13
Zoči – voči.....	23
Veľký brat.....	31
Hlboký nádych.....	40
Hltači ohňa.....	50
Sen?.....	50
Tempus.....	58
Bohatý.....	68
Je tu vždy tak zima?.....	78
Nebiologický organizmus.....	87
Vyššie, vyššie.....	95
Tak takto je to teda.....	95
Neviditeľné puto.....	106
Ja letím!.....	114
Aberácia.....	121
Ludomil.....	128

Vraj to nedokážeme

Je tam niekto?

Otvorila oči. Zaznamenala opäť výpadky pamäte. Prebrala sa ale až o pár sekúnd na to, keď zistila, že jej tečú sliny z úst. Tých pár sekúnd bola mimo. Začína sa to zhoršovať, pomyslela si, keď sa konečne naplno prebudila. Cítila však, že to už nebude mať dlhé trvanie. S námahou sa postavila. Falošná gravitácia jej znova pomohla na nohy. Nebola si istá, či by inak dokázala fungovať. Mohla si to dovoliť. Trochu ponahať telo. Áno, mohla si vybrať spánok, až pokým by úspešne nepristala. Nebola si však istá, či všetko funguje ako má. Jej telo však protestovalo. Riskovala. Vystavila svoje telo nemerateľným množstvám neznámej energie. Ona však ostáva pri zdravom rozume. Nestatím svoje návyky len preto, že sa moje telo rúca, nie? Všetkým už i tak mi ničo nepomôže, tak čo. Dobře poznala svoje poslanie, ale napriek tomu riskovala. Mala to však nejako vypočítané. Sama len s ťažkosťami pochopila, ako sa jej to stalo. Ale to už neriešila. Dokázala sa však výborne sústrediť a na všetko zlé v sekunde zabudnúť.

Na určité veci však spomína rada. Aj keď vie, že čochvíľa jej i tieto myšlienky budú nadbytočné. V jej pamäti sú však uložené presné pokyny, bez ktorých táto misia nemá zmysel. Zamyslela sa. Dokázal vôbec niekto čosi podobné? Logika jej podsunula odpoveď Áno a tú vzala všetkými desiatimi. Proti čomu sa vlastne vedie tento boj? Aby sa to večné nezmyselné zápolenie nejako zastavilo? Dokážeme my, maličkí ľudia, viesť aspoň vyrovnanú partiu s nimi? Kvôli niečomu už tie

planéty potrebujú. Kvôli čomu asi? Hneď však o tom prestala uvažovať. Jej hlava toho veľa už neznesie. Bude si musieť zvyknúť na to, že na určité veci už nemôže ani pomyslieť. Je to ubíjajúce, ale vie, že planéte sojím konaním veľmi pomôže. Prešlo už strašne veľa rokov a je možnosť, že ľudia už na to prišli i sami, teda pokiaľ znova vyslali ľudí do vesmíru. Je to však opäť dvojsečná zbraň. Určite sa vyžaduje exploração vesmíru živou posádkou, raz k tomu už dôjsť muselo. Problém je možno v Esencii. Keďže predpokladá, že pozemšťania z času na čas pravidelne posielajú do kozmu zopár kozmonautov, tak i tých Esencií musí byť dostatok. Teda... ak bolo kvôli tomu prerušené vysielanie živej posádky do vesmíru, je dosť možné, že sa pozemšťania obmedzili na robotické sondy. Hm, je to zlé, ale horšie okolnosti si nevie predstaviť. No však je to zatiaľ len tichý zabijak, čakajúci na svoju príležitosť. Ostatne, prečo vlastne čakajú? Prečo potrebujú potvrdenie? Vari tam hore majú horšiu byrokráciu, než pozemšťania?

Loď je stále v norme. Skontrolovala počítače. Veselo škrtali grafy, takže nevedela vyčítať žiadne parametre. Zvláštno. Počítačové prostredie mozgu lode ukazovalo dvojsojý diagram a čiaru v ňom, niekedy mimo neho, niekedy sa graf celkom stratil. A takto to bolo so všetkým: rýchlosť, náklon, vektor, dokonca i hmotnosť lode a všetko bolo takto nezmyselne každú sekundu prepisované. Nech to bol ukazovateľ akýkoľvek, čísla nabehovali od mínus čohosi na stodvadsiatu druhú po čosi na tristopäťdesiatu a k tomu sa aspoň raz za minútu ukazovala chyba preplnenia. Takéto čísla ani neboli v pamäti počítača. Odhadovala však, že asi 99% čísel by sa za normálnych podmienok ani ukázať nemali. Keď sa vracala z kapitánskeho mostíku, zase jej začala brnieť noha. Hádam to ešte vydržím, pomyslela si, bola by teraz úplná kravina skončiť kdesi medzi hviezdami.

Trochu si ešte zacvičila. Noha brnieť prestala. Ale pri dreloch jej začala byť hrozitánska zima, pri klikoch zase nevládala, lebo srdce jej začalo šialene biť, potom zase jej výrazne klesol tlak a sama cítila, ako zbledla. Rutinu však zvládla, doplnila si zásoby jedla a znovu zaľahla do kryokomory. Napriek tomu, že jej to cvičenie výrazne nepomáha, minimálne jej však o pár sekúnd predlžuje život. Určitú časť seba už ale opraviť nedokáže. Možno to však budú vedieť na tej vychýrenej Zemi. Verila v to, aj keď si nebola istá, čo ju tam vlastne čaká. Znova si svoje myšlienky nechcela vymazať. Sny. Bláznivé sny. Motanice dvojakého sveta. Znova videla svojich najbližších. Znova videla veci, ktoré už nedokázala zaradiť, lebo jej mozog zmazal niektoré spomienky. Sú však veci, ktoré si pre dobro misie pamätať musí.

Znova vstala. Rozkašľala sa. Napokon znovu pár sekúnd len sedela so skleným pohľadom, až kým sa neprebrala. Usmiala sa. Sama nevie prečo. Asi sa zamyslela nad tým, že napriek tomu, že sa opúšťa a melie z posledného, pamätá si to najdôležitejšie. A že napriek tomu všetkému sa dokáže usmiať. Znenazdajky sa pohladila po tvári. Vraj som rovnaká ako pred tridsiatimi rokmi. Veselá, krásna a mladá. Nikdy som nezostarla. Fyzicky. Pozrela sa na svoju ruku. Bola rovnaká už toľké roky. Teraz sa v nej občas čosi zaleskne. Áno, obvody v nej už občas začali skratovať, a tak jej občas akási malá iskrička na sekundu vzbĺkla a znova zmizla. Vôbec ju to však nebolelo alebo si na to už zvykla, sama si to už nepamätala. Zaleskla sa jej slza v oku. Znova len hádala, či jej telo jej dáva čosi vedieť alebo je to znova len skrat. Len si ťažko odľúkla a zopakovala každodennú rutinu. Každá sekundička naviac je dôležitá. Spať však nepotrebovala. Ani na chvíľu. Je to zvláštne, ako ľudia dokážu spať a tak si oddýchnuť. Vedela však, že musí ostať nažive. Napriek riskovaniu ona vie, že jej to vlastne neublíži. Oni to predsa tak zariadia, či nie? Zistia to alebo nie?

Nie, musí ostať pozitívne naladená. Aj to jej predlžuje život. Prečo však blúzni po lodi napriek tým energetickým šialenostiam nemerateľných veľkostí? Vari to nejak bolí? Berie mi to čas? Jej najbližší zrejme museli ostať v stave nevedomosti, no ona je iná. Ako to je? Som, nedajbože, s nimi? Alebo keď sa pokúsim zaspáť nadlhšie, ostanem v spánku až do posledných chvíľ? Dokáže loď znova pristáť? Aj jej životnosť je pomaly naplnená. Mala by však vydržať viac, než ona. Znova sa usmiala. Nevedela sa chmúriť. Napriek tomu, že jej súčasná situácia jej štvrtila dušu, vedela, že robí dobrú vec. Pozemšťania sú ďalej ako ja. Hádám toho zistia viac, než jej druhovia doma, kde niet pomaly živej duše. Prečo sa však k nám zachovali takto? Nevedela si zvyknúť na to. Proste to nešlo. Ľudský život je strašne komplikovaný. Možno sa len zle pýta a odpovede sa nachádzajú kdesi tu v prázdnote, prečo sa diali tie veci. Znova sa poďívala na ruku. Ako na povel sa jej znovu staré obvody zastriebrili. Preto ma nechceli? Preto ma tam nechali? Nebola som pre nich dobrá? Alebo až pridobrá? Vedeli, že im raz dokážem čeliť? Alebo vedeli, že si tieto zbytočné otázky budem klásť a zabúdať na cieľ misie. Sklapni, prosím ťa, povedala si v duchu. Bolo zvláštne, keď si v duchu vynadala, bolo jej znova o niečo lepšie. Vari teraz by som mohla preskúmať, prečo vlastne kolegovia museli spať? Zvedavosť jej nedala pokoja. Doteraz sa vyše dvetisíc palubných dní vliekli v rovnakú rutinu. Ale dnes nie.

Vstala. Srdce jej začalo biť. Bláznivo a na jej vkus až príliš dlho. Pred očami sa začali ukazovať mrákoty. Koniec? Zahmlený obraz lode sa ale vyjasnil. Tieto výpadky ma raz zabijú, poznamenala v duchu žartovne. Moje telo presluhuje už tisíc dní. Ak budem myslieť pozitívne, zvládne ešte ďalších tisíc. Rozhliadla sa všade navôkol. Nikde sa nič ani nepohlo. Pozrela na grafy. Šialene sa škrtali, grafy lietali po obrazovke, čísla sa bláznili, no všade bolo ticho. Keď sa dobre započula, počula len veľmi jemný šum. Občas čosi zapraskotalo industriálnym tónom

disharmónie. Ak telá mojich druhov prežili tieto nenormálnosti, aj keď ležiac a v inom stave, prečo to dokážem ja? Ten šum... pravidlený a hlboký. Je to zvuk rútiacej sa lodi vesmírom? Nezmysel, mozog mi ešte pracuje. Všimla som si ten zvuk už niekedy i predtým? Chce mi loď týmto niečo naznačiť? Vkročila na kapitánsky mostík. Od štartu sa už žiadneho gombíka nedotkla a dnes na tom nič meniť nechcela. Tušila však, že nič s tým neurobí. Napriek tomu, že tu bola tisíc ráz, dnes jej to pripadalo iné. Ale ako iné? Nejak nemerateľne iné. Akoby jej telo teraz vážilo o polovicu menej, cítila sa ľahká. Grafy však nevykazovali žiadne známky inakosti. Bláznili sa i ďalej. Loď však veľmi čudne priadla spokojným monotónnym zvukom. Veru áno! Tento zvuk o seba sa otierajúcich dvoch železných tyčí už pozná. Nespomínala si už na žiadne ďalšie podrobnosti. Vedela však, že ten zvuk vypustia loď ešte kedysi na začiatku cesty. Kedy presne, to už nevedela.

Viac ju to však netrápilo. Snažila sa byť pokojná. Neštudovala pozemské knižky len tak. Niektoré sú ozaj fascinujúce. Najmä tie, čo popisujú ľudské správanie a mravy. Tie čítala najradšej. Usmiala sa. Možno zo mňa naozaj spravili lepšieho človeka... alebo si to iba namýšľa? Ani nie, už cíti, že viaceré jej neduhy sú dávno odplavené kalom minulých liet. Falošná skromnosť je tá najhoršia skromnosť. Človek si to navonok neprizná, no myslí si opak. Som proste dobrá, lepšia ako iní. Viem to, ale nepoviem, chcem skromne len vyzeráť. Aký to má zmysel. Veď je to klam. A komu sa má teraz prezentovať? Počkať... prečo sú tie myšlienky také nesúrodé? Veď i premýšľanie ide sťažka. Slová idú ťažko i z mysle, nieto z dvetisíc lodných dní mĺkvyh úst. Jednoduché slova, jednoduché. Veľa myšlienok, málo slov. Viem sa vôbec vyjadrovať? Pokoj. Pokoj. Hlavne pokoj. Hlavne pokoj.

Nový zvuk, prenikavý, ako tlmený výbuch, až sa loď z neho začala jemne triasť, až temer stratila balans. Pokoj bol preč. Len na chvíľku sa jej zatočila hlava, poobzerala sa veľmi zmätene a hľadala odpovede na to, čo sa stalo. Poďívala sa na všetky gombíky a obrazovky. Už poznala všetky. Nie však podľa toho, čo ktorý robí, a čo obrazovka zobrazuje, ale podľa jej vymyslených mien. Čo sa to ale zrazu objavilo pred ňou? Je to klam alebo je to nádherná, modrá planéta na obzore? Akoby z ničoho sa loď pred ňou objavila. Loď jedna potvorská, zanáďavala, upútala si moju pozornosť, aby som sa dívala všade inde, len nie pred seba, aby si mi tu podstrčila tento prekrásny výjav a aby som nevedela, ako si to dokázala? Nedokázala odtrhnúť oči od masívnych obrazoviek pred sebou. Zabudla, že loď nemá okná, ale obrazovky, napájané svetlocitlivými čipmi z plášťa lode. Krásna planéta. Ako naša, usmiala sa. Kiežby sa tohto okamihu boli moji druhovia dočkali. Už nevedela vydržať tú bipolaritu citov. Tešila sa a bola očarená rovnako, ak nie viac, ako keď prvý raz videla túto loď, ale zároveň ľutovala, že všetkých svojich druhov od svojho odletu nevidela a už nikdy neuvidí. Kiež im dali nebesá večný život. Zrejme niečo teraz musí na svojich plánoch zmeniť. Vyšle správu. Akú správu a komu? Je tam vôbec ešte niekto? Vie, že na toto čakala dvetisíc lodných dní kým sa toho okamihu dočkala, ale teraz mala ten pocit, akoby sa zľakla a netušila, čo skôr. Naozaj má cenu vydať správu? Je tak rozrušená, určite jej bude veľmi skákať hlas. Pre ľudstvo to však môže mať obrovskú hodnotu alebo žiadnu, hovorili jej druhovia. Zem je príliš uzavretá a naivná. Buď z toho bude poprask, alebo sa o tomto dozvie zopár vyvolených ľudí. Teraz som ja hosťom. Ako ma Zem pohostí? Ak prídem neskoro, nemám ako poslať správu domov. A záruka úspechu nie je ani vklínenie sa medzi ľudí a odvysielanie správy domov. Bude to komplikované. Sama už nevie, aké je to byť v dave ľudí. Toľko dní sama. Možno to bude rovnaké i na Zemi. Druhovia však len zriedka hanili svoju rodnú planétu, veľmi vzletne o nej rozprávali. Musí to byť rajská

záhrada. Mala ale hmlisté predstavy o tom, čo je raj, v jej mytológii nič také nejestvovalo.

Ak nezvládnem pristátie, asi sa uškrtím, znova sama sebe zahrozila. Znova ju to vzpružilo. Možno mi ale pozemšťania pomôžu. Podívala sa na tú vec, čo nazývali mikrofón. Toľko dní a ona si túto vedomosť nesmela zmazať z procesora. Prvý raz stlačila tlačidlo, potom hneď za ním druhé. To by malo vysielat' na všetkých frekvenciách. Ozval sa praskajúci šum. Nahla sa k mikrofónu a čo najjasnejšie a najzreteľnejšie ako v tejto situácii vedela, do neho zahlásila: „Helvetica 1 volá planétu Zem, Helvetica 1 volá planétu Zem, ozvite sa.“ Pripadala si čudne. Svoj hlas nepočula dve tisícky lodných dní. Iste, občas si niečo zamrmlala, ale väčšinou len pre seba a šeptom. Hlas identifikovala ako jemne chrapľavý a zarazila sa, keď zistila, ako monotónny bol. Mal kovový cveng. To bolo niečo odporné, povedala a zatvárala sa kyslo. Už aby to bolo, už aby sa ozvali, nejako ma odtiaľ dostali, nech im môžem všetko pekne zreferovať a ukončiť svoju púť životom, nestrpím tu už ani minútu navyše. Znova sa zarazila. Roboticky vedela vydržať dve tisícky lodných dní bez ujmy a v posledný deň je zrazu nedočkavá? Spomenula si, že je to vlastne dobré, aspoň viem, že som nie celkom úplne robot. I tak však vedela, že napoly robotom vlastne je.

Stále sa dívala von na túto krásnu planétu. Tak toto je tá bájna planéta Zem, odkiaľ pochádzali moji druhovia, nebojácni hrdinovia, mocní dobyvatelia vesmíru. Necítila sa však nijak povýšenecky, že dokázala to isté, čo oni. Iste už i iné civilizácie to dokázali bez problémov. Teraz ju však zaujímalo, ako vlastne pozemšťanom oznámi možno pre nich nové skutočnosti, čomu čelia. Je to tichý zabijak, ktorého podstatu je zatiaľ nie je možné rozlúštiť. S druhmi sa nedokázala dohodnúť, čo sú vlastne zač a ako operujú. Nemajú potuchy,

čo to vlastne je, vedia len, že existuje zrejme nejaká Civilizácia, ktorá rozsiera po planétach Esencie. Kvôli čomu a prečo, však nie je jasné. Vedia len útržky mozaiky, ale nie celý obraz. No pri súčasnej galaktickej mierke je zrejme ani nemožné vidieť celý obraz. Nádherná planéta a osud má asi spečatený. Naozaj sa o túto planétu začala báť.

Zrazu sa jej prihovoral nejaký človek. Neznámym jazykom. A po ňom ďalší, ešte neznámejším. Celkovo sa jej ozvalo asi päť ľudí. Opäť na všetkých frekvenciách vyslala správu: „Helvetica 1 Zemi. Udajte mi parametre pristátia.“ Vyše desať minút bolo ticho. Nikto sa nehlásil. Vedela, že s loďou nepristane, ale za pokus to stálo. Už chcela vyslať správu, nech sa konečne niekto ozve, keď jej jeden z nich zrozumiteľnou pozemskou angličtinou oznámil do vysielacky: „Základňa Americká Guyana volá Helveticu 1.“

„Helvetica 1 počúva.“

„Základňa Americká Guyana. Ostaňte, prosím na súčasnej obežnej dráhe, vypnite motory. Za dva dni k Vám dorazí pechota. Ničoho sa nemusíte báť. S loďou ale nesmiete pristáť. Pechota Vás eskortuje na Zem. Príjem.“

Ostala zarazená. Príjmu ma, to je fajn, ale ten hlas znel dosť odmerane, až odpudzujúco. Na druhej strane je rada, že Zem dýcha a funguje. Srdce sa jej znova rozbúchalo. Nevedela, či sa teší alebo je to znova len náznak toho, že telo melie z posledného. Bola si však istá, že to je z radosti. Znova sa usmiala. Bol to krásny široký úsmev, až jemne pri ňom vycerila zuby. Vyzerala mladá, krásna a zdravá.

Guyana

Viezla sa s robotmi nižšie a nižšie k povrchu planéty. Žiaľ, tento modul nebol zrejme pripravený na živého pasažiera, aj keď Jarmilka už o tom začala pochybovať, nemal vôbec okná. Bola by v ňom tma, nebyť svetla, ktoré roboti potrebovali pre ňu zatiaľ neznáme použitie. Jarmilka sa cítila ako vesmírny strokotanec. Ničomu nerozumela, pretože z jej procesora musela stále premazávať určité nepotrebné dáta. Tak si na technické detaily spomínala už len veľmi hmlisto a sporadicky. Roboti sa za dva dni priblížili k Helvetice, pripojili sa k nej, ale len na sekundičku, vytvorili akýsi hermetický tunel, ktorými sa Jarmilka dostala do ich modulu. Zaujímalo ju, ako sa vlastne pripojili. Ale tomu predsa nemohla rozumieť. Vesmír nikdy nechápala a už vôbec nie ten fakt, ako niekto ním môže plachtiť, až kým si to sama nevyskúšala.

Roboti mali prekvapujúco ľudské hlasy. Viac než ona. To ju mierne hnevalo, ale brala to s humorom. Vôbec netušila, že jej mozog sa vôbec nevyvíjal a ostal rovnako starý. Nechápala zmeny zmýšľania. Bola to stále mladá rebelka, ako pred toľkými rokmi. Roboti jej dávali pokyny v angličtine, ako si ma sadnúť, či skôr ľahnúť do modulu, pričom bezpečnostné predpisy zopakovali trikrát. Jarmilka rebelantsky zašomrala a jemne kopla do jedného z robotov. Vyzerali humanoidne, aj keď ich proporcie boli celkom iné a boli o dosť menší, bola to však plnohodnotná robotická posádka. Uzmanlivo však prikyvovala. Títo ľudia naozaj postúpili o riadny kus dopredu.

Pristávanie bolo podivné. Veľmi sa bála, pri kyváci sa modulu a pri tých škriekavých neznámych zvukoch odnekiaľ zvonku mala pocit, že jej srdce vyskočí z poloumelého hrudného koša a jej mozog z hlavy.

Zrazu začalo byť hrozne teplo. Strojom to veľmi nevadilo, napriek tomu sa pre ňu neznámym spôsobom hneď ochladilo na predchádzajúcu teplotu. Títo ľudia sú čarodeji, pomyslela si. Jej pocity prekvapenia sa miešali s obavami. Zvládla to však veľmi dobre. Roboti sa temer nehýbali, iba Jarmilku vždy upozorňovali na zvýšenú teplotu a tlak, oznamovali jej výšku a čas letu, prepočítavali čas pristátia. Jarmilka sa len nezaujato rebelsky zatvárala a čakala, kým roboti stíchnu. Už si ale nechcela kopnúť do žiadneho z nich, veď čo by na to povedali jej noví hostitelia. I tak jej jemne vrtalo v hlave to čudné prijatie. Nesmela pristáť. Sama by síce možno ani nepristala, ale musela čakať dva dni, kým sa Helvetica zachytila na zadanú obežnú dráhu a dosiahla nimi zadané parametre. Teraz sú tu roboti a budú na Zemi ešte ľudia ako ja, alebo je to tam už celé zrobotizované? To by veru veľmi nevyhrala.

Nech je ako je, po dlhšom čase sa znova ňou preliali divné pocity. Už natoľko známe, že ich pomaly ani nevnímala a roboticky ich prijala za svoje. Očné tiky, silné údery srdca, potom jeho náhle utlmenie a jemné rozhmlenie zorného poľa. A potom nekontrolované slinenie. Nie veľmi zdravý pohľad na niekoho z ďalekého vesmíru. Možno si predstavovali silného a mocného dobyvateľa planét, niekoho ako kapitána Toniho a jeho posádku. Sami sa tak síce nepopisovali, ale pre Jarmilku zostali navždy v srdci ako nebojácni hrdinovia, ktorí sa popasovali s neznámymi podmienkami a podstupovali neuveriteľné riziká, každé ich nesprávne rozhodnutie mohlo byť pre nich posledné. Alebo mali len veľké šťastie. Ale nie. Pre Jarmilku boli stelesnením bohov, zostupujúcich z nebies.

Jej druhovia sa netajili tým, že si ju obľúbili pre jej bezprostrednosť, možno trochu naivitu a rebelantskosť. Dokonca jej kapitán Toni povedal, že sa mu na nej páči všetko vrátane jej

prirodzenej krásy. Na jej otázku, či by sa páčila i pozemšťanom, hneď odvetil, že by ich očarila. Akceptovala tieto slová, aj keď neskôr o nich zapochybovala, keď si po čase uvedomila, že je šťastí robotom. Veru, tá krásna Jarmilka nie je tak celkom človek. Nespomínala si, či boli všetci Aukarejčania tiež takíto, takúto informáciu nemusela uchovávať. Spolu s jej druhmi však zistila, že pravú stranu tela má z veľkej časti robotickú vrátane celého hrudného koša a časti mozgu. Toto zistenie ňou pomerne otriaslo, nie však tak, ako čakala. Neskôr zistila, že to má vcelku výhodu. V jej tele lokalizovali akýsi prístroj neznámeho pôvodu, ktorý sprvoti nemal žiaden praktický význam, no dovŕpili sa, čo asi robí. Jej fyzické telo nikdy nestarilo, preto vyzerala stále rovnako, bola stále rovnako mladá. Aspoň navonok. Na to, aby jej telo stále vyzeralo rovnako i o desať rokov, by jej bola potrebná kompletná renovácia robotickej časti tela. Bledar použil čudné slovo upgrade, ktorá Jarmilka ani vysloviť nedokázala. Keďže si však nedokázala predstaviť, žeby na planéte zrejme ostal niekto, kto by jej mohol ponúknuť takúto masívnu operáciu, bola si vedomá toho, že je odsúdená vydržať dovtedy, kým jej robotické časti nevypovedia funkciu. Nevedela si však vysvetliť, kto a prečo jej spravil taký veľký zásah do tela. Nespomínala si však na to. Niekde v jej mozgu sa jej uschovali nejaké reziduálne spomienky, ale už boli natoľko zastaralé a útržkovité, že sa z nich nedal vyskladať žiaden obraz. Odvtedy si však povedala, že bude žiť, dokým bude môcť a stane sa lepším človekom. Jej robotické telo dlho odporovalo, keďže jej druhovia ju doučili viaceré dôležité základy robotiky a tak zistila, že robot býva chladný, necitlivý, no veľmi racionálny a neomylný. Vedela, že jej robotická časť drží jej fyzickú časť stále pohromade, preto sa k nemu stavala, ako k jej vlastnému. Slovo kyborg si vôbec neosvojila, jej druhovia však vždy vravievali, že môže ťažiť z výhod, ktoré jej robotická časť tela prináša. Ukázali sa však i neresti tohto jej stavu: často mávala svalové kŕče tak intenzívne, že temer plakala od bolesti, ktoré trvali i niekoľko dní.

Viaceré tieto negatívne stavy sa jej však prejavili až na plaube lode Helvetica: búšenia srdca a jej následne temer až jeho zastavenie, zahmlievanie pre očami, strata koordinácie, nadbytočné svalové sťahy a podobné problémy, ktoré by sa za normálnych okolností skončili srdcovým kolapsom. Jej mozog na tom bol horšie. Veľmi ťažko sa rozhodovala, pretože jej procesor každú chvíľu zápasil s konfliktnou situáciou, našťastie bola stále z troch štvrtín človek a tak nie vždy zvíťazilo chladné narcistické riešenie problému. Mozog však zápasil s procesorom – je to ako riešiť počítačový problém prepojenia dvoch zariadení: každé zariadenia hľadá príčinu chyby na tej druhej strane prepojenia. Takže často sa stávalo, že sa dokázala zamyslieť a pri tom zažiť svalovú paralýzu, pri ktorej sa nehýbala i hodinu a jej pulz klesol na polovicu. Netušila však, odkedy je vlastne takáto, kedy sa jej to stalo a prečo sa jej to stalo. Jedno bolo isté: jej robotické telo udržiavalo jej fyzické telo mladé, krásne a relatívne zdravé, no samo by potrebovalo rekonštrukciu, ktorá bola v nedohľadne a hrozilo jej vysadenie. Otázkou však zostalo, či a ako postihnuté by ostalo jej fyzické telo bez robotického. Keďže nikto z jej druhov to nevedel presne povedať, sama si však osvojila, napočudovanie, názor, že to by už nebola ona a zomrela by tak, či onak.

Dlho sa nič nedialo. Čakala. Roboti boli ticho. Oznamovali jej len, že potrebujú počkať pol hodiny, kým sa ochladí plášť modulu. Jarmilka si už zvykla na pozemský čas a tak vedela, koľko minút a sekúnd to je, ale prišlo jej to veľmi dlho. Zatiaľ žiadne zbytočné tiky, ani búšenia srdca, až jej to bolo podozrivé. Bála sa prijatia, ale zároveň sa naň veľmi tešila. Vedela, že pozemšťanov ohúri, keďže je z inej planéty a budú mať na ňu spústu otázok, vedela však, že nie na všetky bude môcť odpovedať, hanbila sa však za svoje zjavné fyzické problémy, ktoré spôsobuje jej zastaralé robotické ja. Bola však veselá a zrazu i vyrovnaná zo všetkým. Naozaj sa pri svojich druhoch naučila byť lepším človekom a

nevedomovať si to. Jednoducho žila tak, akoby nemala ani inú možnosť. Bude sa usmievať, bude čo najviac pozitívna, a to i vo vnútri.

Niečo ju napadlo. Celú cestu s robotmi neprehovorila, ale zacítila túžbu sa ich niečo spýtať. Otestovať, čo je v nich. Budú odpovedať na otázky a ak áno, tak ako? Vyčistila si hrdlo od večného mlčania a opýtala sa na prvú vec, čo ju napadla: „Je Zem naozaj tak krásna ako bola na obežnej dráhe?“ Hneď sa pokarhla sa nezmyselnú otázku, ale v kútiku duše ju to naozaj zaujímal. Hlavne reakciu robotov na jej otázku. Jeden z robotov, ktorý stál najbližšie pri nej a možno riadil modul, ktovie, nikde totiž neboli žiadne tlačidlá, sa nijak k nej neotočil iba monotónnym hlasom povedal: „Plášť modulu nebol dostatočne ochladený. Plášť bude ochladený na znesiteľnú teplotu o päť minút a tridsať sekúnd.“ To Jarmilku zarazilo. Buď má proste tieto hlášky naprogramované, čo je vysoko pravdepodobné, alebo má ten robot naozaj dušu. Veď kedy robot povedal slovné spojenie „znesiteľná teplota?“ Čo taký robot môže vedieť o znesiteľných teplotách pre človeka? Buď to má naozaj naprogramované, alebo to sám vedel odhadnúť. Odhady robotom nikdy nešli, áno, mohli sa riadiť matematickými funkciami alebo tabuľkami z minulosti nameraných hodnôt a extrapolovať nové hodnoty, ale odhady len na základe vlastného uváženia sú vzdialené robotike, ktorú poznali jej druhovia. Hneď sa opýtala, jednoduchú otázku: „Akí sú ľudia?“

„Plášť bude ochladený na znesiteľnú teplotu o päť minút a dvanásť sekúnd.“

To jej stačilo. Robot počúva, no nie je schopný odpovedať na jej otázky.

„Aká je znesiteľná teplota?“

„Znesiteľná teplota pláštá modulu je osemdesiat stupňov celziových alebo stosedemdesiatšesť farhenheitových alebo tristopäťdesiattri stupňov kelvinových.“

Hm, takže dokážu odpovedať na otázky! Keď však musia odpovedať na otázky, kde by došlo k náznaku ľudských citov, nereagujú. Aspoň títo nie. Jarmilka sa z tejto odpovede i tak veľa nedozvedela, keďže mala len hmlisté predstavy o pozemských meraciach jednotkách. Bola však už uzrozumená s tým, že týmito robotmi by si veľmi slovný pingpong zahrať nemohla. Mohla by sa pýtať len otázky, na ktoré vedeli roboty odpovedať. Je síce šťastí robot, ale vedela, že robotom nie je, má svoje pocity a nálady, ktoré tieto kovové šroty zjavne nemajú.

Už sa nepýtala, počkala povinných päť minút, potom jej znenazdajky robot otvoril dvere na module, pričom nezabudol pripomenúť, aby si dávala pozor na stále pomerne horúci plášť. Jarmilka len rebelantsky svojským spôsobom zakrútila očami a ešte naposledy sa poďívala po veľmi sterilnom module. Steny boli čistobiele, bez ozdôb, farieb a pestrosti. Asi ním bežne ľudí neprevádzajú, však takéto sterilné prostredie, ktoré ju ničím nevábí a neinšpiruje, nemôže byť pre ľudí. Možno len pre náklad. Vedela, že je cenný náklad, no ani v kútiku duše nezacítala žiadne povýšenectvo. Už roky nevedela, čo to je.

Vyšla z modulu. Trochu nešikovne a neobratne, ale vystúpila na povrch planéty Zem. Mierny šok sa však stal veľkým sklamaním. Ocitla sa zatvorená v strede presklenej, z každej strany uzavretej pristávacej dráhy. Bola tak uzavretá ako v klietke. Dívalo sa na ňu asi dvadsať ľudí v bielych plášťoch cez sklo. Všetci to boli muži a vyzesťeti sa na ňu dívali ako na zjavenie. Jarmilka sa samozrejme pretvarovať ani nevedela, odnaučila sa to, preto veľmi jemným úsmevom zo srdca sa im

pozdravila slovné aj gestom, použiv jej formu angličtiny. Jeden z tých chlapov hneď začal niečo hovoriť a metať s rukami hore-dole a ostatní neochotne sa vrátili k svojej práci. Dvaja jej ukázali aby sa otočila, že má dvere na druhej strane pristávacej rampy. Rampa bola zrejme odhlučnená a zrejme i zvukovzdorná. Jarmilka sa teda otočila, obišla kruhovú pristávaciu rampu a vošla do presklených dverí. Tam ju čakali všetci tí dvadsiati muži.

„Vitajte, vzácna návšteva,“ veľmi galantne sa jej pozdravil jeden z nich.

„Ďakujem, rada vás všetkých vidím,“ a hneď sa im i predstavila.

„Som Cédric LeBescond, hlavný konštruktér Guyanského kozmodrómu, veľmi ma teší.“ Ráznym gestom hneď odohnal všetkých ostatných do práce, len čo sa Jarmilka osobne s každým pozdravila a potriasla rukou. Vedela i o iných formách pozdravu, ale tento jej pripadal ideálny.

„Ak dovoľíte Jarmilka, rád by som si s vami o mnohom pohovoril.“

„Určite, veľmi rada. Ostatne i mňa zaujímajú mnohé veci, na ktoré by som chcela vedieť odpovede.“

„Musíte byť však veľmi unavená, určite je tak? Toľko dní v kozme...“

„No, oddýchnutá veru nie som, necítim sa práve najlepšie, no veľmi rada by som s vami...“

„No tak to prosím, ak ma budete nasledovať, rád vás osobne odprevaďím do nášho kozmodrómového hotelu.“

Jarmilka sa išla oči vyočiť. Stále sa dívala vôkol seba a nestačila sa čudovať. Kozmodróm bol vlastne jedno veľké presklené laboratórium. Cédric jej začal vykladať, ale veľmi laicky a zrozumiteľne, že v celkom komodróme pracuje len dvadsať ľudí, no asi stotisíc robotov. Sú tu doslova výrobné linky na rôzne moduly, rakety a satelity, ktoré sú na sto percent riadené robotmi. Jarmilka celkom

nerozumela všetkej tej všadeprítomnej technike a technológii, už pre ne stratila i slová. Cédric sa však zachoval veľmi profesionálne. Nepýtal sa všetečné otázky, mal ich síce celú hŕbu, ale tie jej chcel klásť až vtedy, keď si jeho nová návšteva oddýchne. To skôr Jarmilka sa rozžiarená pýtala na každú drobnosť a nemohla skrývať nadšenie. Aj sám Cédric vyzeral byť mierne prekvapený z jej neposednosti a všetečnosti.

„Máte tu spústu krásnych vecí. Zem musí byť prekrásna. Vy ste prekrásny. Všetko sa mi tu páči.“

Cédric len na sekundu posmutnel, no pri Jarmilke ani zlú náladu mať nemohol. „Poviete mi potom o tejto planéte veľa vecí, dobre?“

„Čo len budete chcieť.“

Bola však dosť unavená a tá únava sa začala prejavovať znova tými už pre ňu známymi výpadkami v srdcovom tepe. Opýtala sa, ako ďaleko je ešte ten hotel, na čo jej Cédric odpovedal, že ešte desať minút chodenia a potom si už sadnú do sebrahu a ten ich do hotela už dovezie.

„Koľko ľudí žije na tejto planéte?“

„Vyše trinásť miliárd.“

„Och, to je naozaj vysoké číslo!“

„To veru je, planéta má už problémy všetkých uživiť. Za posledné tri roky sa však už počet obyvateľov nezvýšil.“

„Aký je tu dátum?“

„Dnes je šiesty marec roku 2092.“

„Poznáte Helveticu?“

„Pamätám si ju len matne. Viem, že po jej zmiznutí nastal obrovský úpadok kozmického výskumu, ktorý trval asi dvadsať rokov.“

„Ale vyslali ste ďalších ľudí do vesmíru, všakže?“

„Áno, ale nie ďalej, než na Mesiac. Ostatné ľudské posádky sa dostali len na našu obežnú dráhu.“ Jarmilka si však svoje tromfy tiež nechávala až na potom. Ďalej sa všetečne pýtala a dostávala odpovede, až kým neprišli do priestrannej miestnosti, plnej akýchsi zvláštne vyzerajúcich strojov.

„Čo to je?“

„To je sebrah. V dobách Helvetice sme mali čosi ako autá, sú to vlastne...“

„Viem, čo sú autá. A toto tak i vyzerá.“

Začudoval sa, ale ďalej to nerozvádza.

„No a rozdiel... ehm... oproti autu je ten, že tento dokáže i lietať a má autopilota.“

Nasadli si do jedného z nich. Sebrahy boli odparkované vedľa seba, všetky narovnať a všetky boli čisto biele. Cesta pred nimi však nebola, keďže sebrah vedel lietať. Usadili sa do veľmi pohodlných kresiel, ktoré boli zasadené do ľahkej konštrukcie neznámeho materiálu. Sebrah zvonku vyzeral ako obyčajné auto, schované pod plachtou, pričom tá plachta by bola na ňom temer nalepená. A tak na stroji vynikli jeho hladké a precízne tvary karosérie. Zboku to naozaj pripomínalo karosériu auta, ktoré však miesto kolies malo čosi ako vzduchové nafukovacie vankúše. Cédric uviedol, že tieto vankúše sa používajú na pristátie, pri ktorom sa vnútri tohto vankúša, ktorý pokrýva celú spodnú časť vehiklu vysunú pristávacie dosky, na ktorých potom sebrah stojí a vankúše tak jednak odľahčujú samotné dosky, aby

na nich nespočívala celá hmotnosť stroja a jednak zabezpečujú, aby bolo pristátie čo možno najmäkšie. Nezabudla pochváliť novú technológiu pozemšťanov. Vyšli z kozmodrómu do voľného sveta. Hral všetkými farbami.

Jarmilke sa naskytol pohľad na azúrovomodré alebo bez jediného mráčika, hneď si všimla úplne nové farby stromov, ktoré tu nazývali palmami a veľkú modrú vodnú plochu, ktorú nazývali morom. Všetko ju ohurovalo. Žltá hviezda, oveľa väčšia, na akú bola zvyknutá, okolo ktorej sa planéta Zem neprestajne točí, všetko presvetlila jasnejšími farbami, než to malé červené čudo v Aukarei. „Nádhera. Pre toto neexistuje ani slovo.“ rozplývala sa nadšením Jarmilka. Cédric bol však mĺkvy. Sám vedel, že Jarmilka nebude zajtra nadšená, keď sa bude pýtať na Zem a na jej súčasný stav. V Americkej Guyane je ešte hej, je to zrejme posledná bašta tej starej dobrej ľudskej civilizácie. Veril a dúfal, že práve po dnešku sa veľa vecí zmení. Nie je to bežné, že na Zemi pristáva niekto, kto priplachtil s loďou Helvetica, považovanú za večne stratenú. Možno toto preberie to spiace obyvateľstvo z letargie. Musia sa prebrať. Alebo ich už naozaj nič nezaujíma? Po toľkých rokoch bádania a neustáleho hľadania pravdy, teraz zakrnieme? Cédric sa ani nemusel pri svojich myšlienkových pochodoch venovať premávke, však tu ani žiadna nebola. V Kourou, tam už hej, ale tu mimo centra len občas niekto prevetrá jeden zo siedmich sebrahov na presun medzi šestnástimi blokmi budov v kozmodróme. Jarmilka sa dívala všade. I pod seba. Podlaha bola totiž tiež presklená a tak videla pod sebou zelenú trávu. Bola zvyknutá na sivastú až hnedú, táto žiarila naozaj nádherne. Ani nešli rýchlo, ale pri dlhšom pohľade dole sa jej začala točiť hlava a mala čo robiť, aby nestratila vedomie. Na sekundu znova videla rozmazane a potom sa začalo jej srdce znova ozývať mohutnými údermi.

„Ste v poriadku?“

Lapala po dychu.

„To... ehm... bude v poriadku.“

„Môžem nastaviť autopilota na pomalšiu rýchlosť.“

„Ďakujem, ale to nie je potrebné.“

„Nehanbite sa, ak je niečo s vami, rád pomôžem.“

Ak mi s týmto pomôžete, pomyslela si Jarmilka, tak ste naozaj veľký frajer. Ani si však nebola istá, či by tú pomoc prijala. Fyzicky má stále dvadsaťpäť, ale žije a dýcha už vyše sedemdesiat. Život ju síce neomrzal, pretože urobila, čo urobiť chcela a dokázala sa dostať do kolísky svojich druhov. Už len stačí poslať správu ľuďstvu a potom sa uvidí.

„Ste veľmi milý, pán Cédric.“ usmiala sa veselo Jarmilka potom čo Cédric znížil rýchlosť sebrahu na polovicu. Veď on sa to i tak dozvie.

Zoči – voči

„Neberte to, prosím vás, ako výsluch, len sa chceme porozprávať. Dáte si kávu?“ ponúkol Jarmilku vysoký postarší pán, ktorý sa jej predstavil ako Nicholas Gershwin, guvernér štátu Americká Guyana. Jarmilka sa veselo usmiala, ako inak a kávu prijala, hoci si nepamätala, že by niečo podobné pila. Sedela v pohodlnom kresle v jeho pracovni v Kourou. Pri konferenčnom stole sedel aj jej známy Cédric LeBescond, dnes už v lepšej nálade a on už svoju kávu mal dopoly vypitú. Miloval sladkú kávu, akú mu ponúkli u guvernéra a nevedel sa jej nabažiť. Guvernér bol vysoký statný muž v pokročilejšom veku, ktorý ale vyzeral byť vcelku v dobrej fyzickej forme. Jarmilka sa vcelku hanbila, že jej

kávu robí sám guvernér, čo mu i povedala, načo pán guvernér len mávol rukou a nadhodil, že je len obyčajný pohostinný človek.

„Nie je to zvláštne, pán LeBescond? Toľko rokov žijeme na tejto planéte, snažíme sa o kontakt s mimozemskou civilizáciou a ona si príde k nám?“

„Veru je. A dokonca nejde ani o inváziu!“

Obaja sa rozosmiali, i Jarmilka, aj keď netušila, že v súčasnej dobe na planéte Zem sa ľudia znovu vrátili k starým koreňom a natáčajú filmy o mimozemšťanoch, ktorí napádajú planétu Zem a chcú ju ovládnuť.

„Zaujímalo by ma, odkiaľ viete tak anglicky,“ opýtal sa guvernér. Jarmilka sa poďívala na diktafón, ktorý ležal na stole pred ňou a opýtala sa, či ju to nahráva. Keď dostala kladnú odpoveď, vedela, že teraz môže všetko vypovedať zo svojej internej pamäte, ktorá už stovky dní vykazuje preplnenie. Nerada však chodila okolo horúcej kaše a tak im rovno vravela: „U nás pristala vaša posádka. Loď sa volala Charger III.“

Guvernér a hlavný konštruktér kozmodrómu neverili vlastným ušiam.

„Veru áno. Posádku som sama osobne poznala.“

„Ako to? Však tí by mali blúdiť pri obežnej dráhe Saturnu!“ prekvapene zhíkol Cédric.

„Nie. Pristáli až u nás. Pozrite sa: nebudeme chodiť okolo horúcej kaše. Posádke Chagera III sa stalo to isté, ako posádke Helvetice. Oba posádky vrazili do čohosi, čo nazvali Anomáliou, ktorá ich transportovala na našu planétu. Viem, dosť zvláštne sa to počúva, možno by ste mi mohli pokojne o mne myslieť, že si vymýšľam...“

„Nuž, Anomáliu poznáme. Kvôli nej nepúšťame ľudskú posádku ďalej ako na Mesiac.“

Pokúsila sa obom vysvetliť, čo sa vlastne prihodilo. Snažila si spomenúť, o čom hovorili jej druhovia, keď si dávali dokopy dva a dva. Stále si pamätala mená posádku Chargera III po mene a podrobne im popísala i osobnostné profily jej druhov z Helvetice.

„Chceli ťažiť horniny na Mesiaci, vašej obežnici. Videla som ich stroj. Vyzeral zvláštny a museli ho montovať až priamo v kozme. Kolega Bledar nám však ozrejmil, že sa stal akoby vyslancom inej Civilizácie. Jej poslanie sme však dodnes nepochopili.“

Ostali obarení. Nevedeli, čo povedať. Pravdaže poznali osud posádky Helvetice i Chargera III, aj keď po svojom. Učili sa o nich v škole. Veď doteraz sa žiaden človek len tak nevyparil z obežnej dráhy. Obaja vedeli, že ohľadom ich zmiznutia sa napísala hromada článkov a hromady neprávd a poloprávd. Ľudia znova začali prepadať konšpiračným teóriám, ktoré nedávali absolútne žiaden zmysel, od ľahkej formy, kedy si konšpirátori mysleli, že sa stali pokusnými králikmi NASA, ktorá si vybudovala pobočku vo Švajčiarsku, aby nepadli podozrenia na USA až po za vlasy pritiahnuté teórie, že im Švajčiarsko a USA taja blízkosť mimozemskej civilizácie, ktorá si vybrala náhodnú vzorku z planéty Zem a podrobuje ich skúškam, skúma ich reakcie na rozhovor so všetkými pozemskými bohmi, ktorí by za pätnásť generácií mali zostúpiť z nebies a vyvolať svätú vojnu. Ľudia tomu naozaj verili. Dokonca sa v Memphise a o týždeň na to vo švajčiarskom Zugu konali zrazy, ktoré sprevádzali búrlivé prezentácie, ktoré neraz prerástli do prekrikovania, nadávok a i fyzických napádaní. Hlavne v Zugu sa takéto zhromaždenie vymklo spod kontroly, keď dav musela rozpustiť armáda.

Jarmilka však hovorila ďalej. O tom, ako sa z Aukarey mizli ľudia a hynuli na neznámu chorobu. Ako v jeden a ten istý deň svet opustila

naraz celá posádka Chargera III, že často používali pre ňu neznáme slovo „apokalypsa“, že prežili len viacčlené rodiny.

„A čo sa stalo po tom, keď pristála Helvetica?“

„Asi týždeň pred ich pristátím som sa rozhodla, že sa vyberiem hľadať ľudí, čo to prežili, aby sme nejako držali spolu, ako v starých dobrých časoch a našli spoločnú reč vo veciach otázkach budúcnosti. Dlhو mi trvalo, než som sa na to odhodlala. Už som tak vycestovala viac ráz, ale stále som nijak nepochodila. Tieto rodiny začali žiť svojim štýlom. Vyrukovali s tým, že sa im „pošťastilo“ vyrabovať tých, ktorí to neprežili a zo svojich a susedových príbytkov si začali stavať pevnosti. Jedna rodina ma temer zastrelila, keď som sa na priblížila k „ich pozemkom“, ktoré boli predtým jednou celou mestskou štvrtou. Jedna rodina dokonca verila, že na našej planéte sa stal „prerod“ a prežili len tí, ktorí majú dobrú povest' u bohov a zahynuli všetci hriešnici. No preto som sa tak dlho pripravovala, netušila som, kam vlastne pôjdem, tak som si povedala, že teraz pôjdem až za hranice našej republiky a pôjdem aj tam, kde sa končí náš svet, len preto, aby som našla spojencov. Nemôžu byť všetci takí, hovorím si. Pristátie Helvetice to rozhodnutie len urýchlilo. Súhlasili, chceli sa pridať.“

„Ako reagovali?“

Jarmilka sa usmiala. „Boli veľmi zlatí. Nevedeli, čo od dojatia a dívali sa na mňa s prekvapeným výrazom. Ja som však bola trochu rebelka a vtedy som vôbec nebola v nálade niekoho zháňať. Často sa totiž stávalo, že som sa pripravila na dlhú cestu, ale keď som si uvedomila, aká nereálna tá cesta predо mnou je, tak som to vzdala, ešte som to ani neskúsila. V ten deň to bolo tak isto. Obliekla som sa, že idem na cesty a potom som sa rozmyslela a znova to odložila. Často som sa len tak prechádzala a premýšľala, že sa toho vlastne bojím a celý deň som mala depresie sama zo seba. S nimi to však bolo о niečom celkom inom. Ale už v prvý deň s nimi som bola svedkom veľmi zvláštnej udalosti.“

„Čo sa stalo?“

„Vlastnila som auto, ktoré som pripravila na cesty. Odviezla som sa s nimi na miesto pristátia Helvetice. Chvíľu sme si tam vymieňali informácie, bavili sme sa, v slušných medziach, pravdaže,“ tajuplne sa usmiala.

„A čo sa teda stalo?“

A tak Jarmilka začala rozprávať, ako Bledar na druhý deň ráno vstal veľmi podráždený. S nikým sa až doobeda nerozprával, vyhľadával samotu, premýšľal a bolo na ňom jasne vidieť, že ho niečo trápi. Až okolo obeda začal vzlykať a potom od zúrivosti začal mlátiť do všetkého, čo mu prišlo pod ruku. Až keď ho Toni a Giorad zastavili, upokojil sa a s roztraseným hlasom povedal: „Stále veríte tomu, čo sa tu deje?“

„Bledar, tak čo sa deje?“

Bledar sa poďíval krvou podliatymi očami na Toniho, ktorý sa ho temer až zľakol a začal sa ho báť.

„Ja som nikdy neveril na veci medzi nebom a zemou. Až kým sa mi do života nezačali montovať tie... tie... zvery! Tie stvorenia bláznivé, ktoré začali ovládať môj život. Oni ma mali už na tácke! Najprv som si naozaj myslel, že som zošalel a ani neviem, čo ma vlastne držalo pri zdravom rozume. Či to, že som vedel presne, čo sa stane v budúcnosti? Neviem. Ukázalo sa, že mali pravdu. V každom ohľade! Zrazu sme sa ocitli na tejto planéte a potom ticho.“

„Vari si mal znova nejaký sen?“ starostlivo sa ho opýtal Gilles.

Bledar stále so zaťatou päťou sa na neho poďíval rovnako zúfalým pohľadom, ako na Toniho: „Toto bol posledný.“

„Ako posledný?“ akoby nechcel veriť Toni. Bledar akoby dostal zásah do srdca z guľovnice. Asi trikrát stratil vedomie, kriesili ho dobrých piatich

minút a on v prerušovanom bezvedomí a vedomí iba šepkal: „Prepáčte, odpusťte mi to.“

Hlavne Cédric už sedel ako na ihlách a očami hltami každé slovo, ktoré Jarmilka povedala. Tieto údaje si však zapísala do internej pamäte a tieto spomienky sú však akosi viac naviazané na jej „ľudskejšiu časť mozgu“, preto sa to nedá zmazať. Určite nie naraz. Guvernér päťdesiateho siedmeho štátu USA však jej výklad už od polovice bral s nadhľadom. Je to mimozemšťanka, chce na seba len upútať pozornosť. Niečo z toho by ešte pochopil, ale teraz si už kompletne vymýšľa. A ešte tu sedí pred ním a mení nálady, ako sa jej zachce. Raz sa usmieva, potom sa zamračí a temer sa tu rozplače, keď začne hovoriť o všetkých tých mŕtvych. Už začal viac premýšľať o lepšie strávenom čase. Jarmilka však ďalej rozprávala a jemu to až tak nevadilo, veď aj tento čas je vlastne v práci.

„Bledar začal tárať dve na tri. Najprv nezrozumiteľne, ale potom, keď sa trochu prebral a dostal nejaké lieky, tak sa nám zveril, že sa chce zmárniť, nech mu dáme všetky lieky, nech si z nich urobí „smrteľný koktejl“.

„Šibe ti, Bledar?“ prekvapil sa Gilles. Toni však Gillesa upokojil s tým, že je Bledar ešte zrejme nie celkom pri zmysloch, na čo mu Bledar odpovedal, že plne je.

„Keď mi nedáte lieky, tak niečo iné. Giorad naštartuj motory a ja sa postavím rovno za ne.“

„Bledar, čo to stváraš? Prečo tak hovoríš?“ kľakol si k nemu Toni. Bledar totiž stratil sily, keďže po tých neznámych stratách vedomia už len sedel v lodi na zemi opretý o stenu. Hádzal hlavu zprava doľava, to bol asi jediný pohyb, ktorého ešte bol schopný.

„Toni, ten posledný sen... viem, prečo je z Aukarey planéta mŕtvych,“ vravel.

To už Jarmilku zaujalo a obľah ju pot. Díval sa na Bledara a ľutovala ho. Vytrpel si veľa kvôli tej neznámej Civilizácii, ktorá ho bombardovala tie roky so snami, ktoré ho priviedli na pokraj zdravého rozumu. Bála sa však ho na to opýtať, ale on sa na ňu len neprítomne usmial. Bol stále v psychickej agónii, no vycítila z neho, že ten úsmev bol nežný, no plný horkosti a sĺz.

„Prechádzajúca posádka rozhodla. Dostala ultimátum. Desať rokov. Buď oni, alebo ich planéta.“ Nikto presne nerozumel, čo im hovoril. Kým im však neodpadol a nevstal až na tretí deň, kedy sa zaprisahal, že si nič z toho nepamätá a zadúšal sa, že je zdravý ako rybička, im stihol povedať, že údajne z Aukarey vyrazila na obežnú dráhu ľudská posádka. Bola rovnako vybraná ako pozemšťania, pretože našli údajnú Esenciu, ktorá má spôsobiť, že jeden z posádky sa stane premostením a môže v snoch komunikovať s Civilizáciou. Údajne mala posádka rovnaký osud, ako oni: boli zrazu na inej planéte, kde sa tiež veľmi priateľsky spoznali s novou civilizáciou. Jednému z posádky – médiu – sa prisnil rovnaký sen, v ktorom dostali ultimátum: buď sa celá posádka aj s tamojšou civilizáciou pripojí k Civilizácii, čím dôjde k masovému „opúšťaniu tiel“, veľmi podobnému, aké sa stalo na Aukarei, alebo posádka bude žiť, no Civilizácia si vezme tamojších ľudí alebo sa posádka vráti na svoju domovskú planétu a tam bude „presviedčať“ svojich ľudí, aby sa k Civilizácii pripojili dobrovoľne.

Jarmilka však hneď zapochybovala: „Tento celý príbeh, ako nám to povedal Bledar, má však veľa trhlín: Nikdy z Aukarey nevyštartovala ľudská posádka. Mali sme kozmodrómy, no naša predstava o vesmíra bola veľmi hmlistá a ako ma naučili vaši ľudia, veľmi nesprávna. Vypustili sme síce niekoľko desiatok umelých družíc, no nikdy nie

živého človeka. „Opúšťanie tiel“ tiež nedáva logiku. Čo to vlastne je? Jednoducho duše ľudí opustia svoje telo? A všetci naraz? Tomu sa ani nedalo veriť. Bledar sa nijako nezmenil o „presviedčaniu ľudí“. Príde mi to celé trochu hlúpe. Ak je Civilizácia naozaj taká všemocná, prečo si tie planéty a všetko živé proste nevezme, ale na to potrebuje podpis?“

Obaja boli mĺkvi. Cédric taktiež stratil akúkoľvek chuť sa s Jarmilkou vôbec baviť. Asi je to proste len mimozemšťanka, ktorá bola pridlho v kozme na to, aby to, čo tu natárala, bola pravda aspoň spolovice. Veril v silu vedy a náznak božstva, nebodaj viery a duchovna ho utvrdzovalo v tom, že si niekto proste nevie vyložiť jednoduché zákony vedy. Najskôr ho to bavilo a tváril sa, že ho to zaujíma, no rýchlo o ten záujem prišiel. Ťažko si odľúkol. No nič, teraz bude v očiach guvernéra vyzeráť ako totálny neschopný idiot. Možno ho i odvolá, keď bude chcieť. Guvernéra to nezaujímal. Stratil sa už na začiatku a nemohol počúvať tieto jej výmysly. Hm, ten LeBescond je ale neschopný idiot, asi ho odvolám, pomyslel si, keď si všimol jeho zahanbený pohľad na podlahu. Márneť môj drahocenný čas takýmito taľafatkami. Radšej by som hral golf s predsedom Najvyššieho súdu, a to ho z duše nenávidím.

Cédric si uvedomil, že potrebuje niečo rýchlo povedať, aby zaplnil medzeru, tým, že Jarmilka prestala rozprávať, inak bude vyzeráť ešte horšie. Nevedel sa však zmohnúť na nič iné, než na otázku: „Je to všetko, čo ste nám chceli povedať, slečna Jarmilka?“ Jarmilka sa usmiala na oboch. Všimla si, že obaja sa tvária dosť vážne, no nezainteresovane. Posmutnela: „Vari som vás nepresvedčila?“ Cédric to zahral do autu: „Ale iste. Tieto informácie sú pomerne zaujímavé a na ich spracovanie však potrebujeme viac času a možno i nejakú tú konferenciu.“ Jarmilku to aspoň naoko presvedčilo. Ale vedela, že to

hovorí skôr zo slušnosti, ako z presvedčenia. „Viem, že to znie šialene, ale tak som si to uchovala v mojej hlave a jedinou mojou misiou je predať vám tieto informácie. Hlavne možno preto, aby ste sa nebáli poslať novú ľudskú posádku do kozmu.“

Veľký brat

Mikan sa cítil fakt hrozne. Už ho boleli oči tak veľmi, že mal chuť ten hlúpy telefón hodiť do kanalizácie. Teraz sa prvý raz cítil totálne zle. Nahral najvyššie skóre v hre Match of the Matches a namiesto toho, aby sa cítil ako šampión, premochol ho divný pocit. Jeho srdce šlo temer explodovať. Neraz už ten pocit mal, no nikdy ho nevedel identifikovať. Teraz už áno. Má pocit, že začal hrabať na svojom piesočku, nevie sa odtrhnúť od reality a keď to i urobí, je zmätený a nesvoj. Vyhľadáva svoju realitu. Realitu. Áno. Odkedy vymysleli a spopularizovali virtuálnu realitu, ide to s ním dole z kopca. A už to dorazilo i sem, do najväčšej diery sveta. Ten pocit... zrazu akoby ho osvietilo. Sám ten pocit poznal len z ranného detstva, kedy ho začali zaujímať podnety z reálneho sveta. Bolo to malé zvedavé dieťa, ktorého všetko vôkol neho zaujímalo. Tak prečo sa tak popri hlavnému prúde dokázal zviať na tieto chodníčky? Ale viac ho zaujal ten pocit. Odkiaľ prišiel? Ak z virtuálnej reality, tak klobúk dolu, vývojali dokázali nemožné. Alebo je to len impulz na to, aby som sa odpojil? Pozrel si štatistiku: Ved' som vo VR len mesiac. Viacerí moji priatelia tam sú už i tri roky nepretržite, tak tým to asi nebude. Alebo bol ten pocit z reálneho sveta? Tomu nechcel veriť, žeby jeho telo ešte fungovalo. A toho sa i obával. Ak je človek viac ako dva mesiace vo VR, už sa mu neodporúča vracat' sa do reálneho sveta hneď, pretože jeho telo je príliš slabé, a ak býva sám, je možné, že do pol hodiny môže i zomrieť. Ale áno, každý súčasný dom je vybavený

špeciálnym VR kreslom, ktoré tiež Mikan nevedel pochopiť, ako to ten dom robí, že jeho telo v tomto kresle je akoby v umelom vegetatívnom spánku. Je udržiavané pri živote, zatiaľ čo ty preflákaš svoj život vo VR. Tieto neznalosti tejto modernej technológie ho začali znepokojsovať. Doteraz mi to bolo všetko jedno, tak čo sa teda deje?

Ten pocit neustával. Bol ešte silnejší. Už nemôže ostať vo VR. Akoby vedel, že je to pre neho nebezpečné. Rýchlo sa odpojil. Niečo sa so mnou deje. Otvoril oči. Cítil sa slabý. Veľmi veľmi slabý. V dome je temer vždy tma, takže si jeho oči nemuseli zvykať na nával svetla, no cítil sa hrozne slabý. Sotva sa hýbal. Pokúsil sa zdvihnúť ruku. Nešlo to. Búrka pocit, nálad, citových výlevov a uvedomenia ustala. Ach jaj, opäť som do toho padol. To VR ma raz istotne zabije, pomyslel si. Počkal ešte zo desať minút, kým jeho VR kreslo neobnovilo fungovanie jeho reálneho tela. Pokúsil sa zdvihnúť ruku. Temer ale skričal, keď sa na ňu pozrel. Dych sa mu zrýchlil a oči temer vyskočili z jamôk. Moja ruka! Veď je to len koža a koža! Bola tenučká ako špáraldo. Poďíval sa prestrašený na svoje telo a začal sa ohmatávať. Však som stratil asi polovicu svojej hmotnosti! Vstať sa dalo, ale s veľkými problémami. Báľ sa čo i len poďívať na svoje telo. Brucho, kde si? Veď je ploché ako lata. Moje nohy?! Tieto špáradlá ma majú udržať stáť? Pravdaže neudržali a Mikan padol na podlahu a natiahol sa ako dlhý bol. Mal pocit, že tú bolesť už nič nedokáže prevýšiť. Zakričal, čo mu jeho slabé hrdlo vládalo. Mal pocit, že ho zabolé každý jediný sval na jeho tele. Veľmi ťažko vstal a už len popamäti našiel cestu do kuchyne. Tam našiel nejaké jedlo, žiaľ už nevedel, ako sa volá. Vo VR nie je jedlo potrebné, respektíve sa tam vyskytujú len určité druhy náhrad pokrmov a ani jedno z toho to nebolo. Mikana začalo hnevať, že nerozumie ničomu. Toto jedlo musel odbaliť z akéhosi vesmírneho obalu, na ktorého názov si ale spomenul a pripadal mu smiešny: alobal. Docela mu chutilo. VR už nikdy. Veď toto jedlo je tak úžasné, že už nikdy nechce jesť nič iné.

Celkom zabudol, ako fajn je jedlo naozaj prijať do žalúdka a necítiť iba jeho chuť. Spomenul si na tie pocity a občas si neveriacky ohmatával ruky. I jeho vlastný hmat mu prišiel tak neskonale cudzí, že mu trvalo niekoľko minút, kým prišiel na to, že sa vlastne dotýka vlastného tela. Teraz mu začal vadiť akýsi neznámy zápach. Kým chodil po kuchyni a ovoniaval všetko, čo mu prišlo pod nos, zistil, že tak smrdí jeho vlastné telo. Alebo to ten vzduch?

Vedel, že v zrkadle sa nesmie vidieť. Stále mal v celom dome pomerne tmú a tak, keď vošiel do kúpeľne, ani nezapálil svetlo, iba na zrkadlovú skrinku hodil prvý uterák, ktorý mu prišiel pod ruku. Na svoje šťastie v pološere uvidel akúsi vec. Nevedel si spomenúť, ako sa volá a dokonca ani na čo sa používa. Vedel však, že krásne vonia, jeho čuch ešte funguje, povedal by, že ešte lepšie ako obvykle. Možno je to tým, že ho dlho nepoužíval a všetky tieto vône cíti intenzívnejšie. Otvoril tubu. Bola to akási masť. Na písmená nevidel, ale napriek tomu si ju otvoril a trochu maste si natrel do oblasti podpazušia. Možno by bolo odveci sa i osprchovať, ale bál sa, že by ho kvapky vody v sprche zašliapli. Možno ten strach... hm, veď vo VR som strach vôbec nepociťoval. Možno je to naozaj strach, ktorý ho vyštval z kresla. Možno potreboval len prestávku.

Vrátil sa ku kreslu. Prečo ho to tam tak ťahá? Má pocit, že bez VR už nevie ani existovať. Naozaj mám zažívať návaly dopamínu, aby som sa cítil večne šťastný? Duch sa možno tvári zdravo, no jeho telo vôbec. Len stál a počúval to mrazivé ticho vôkol seba – v sekunde si myslel, že ho dokáže zmerať. Cíti sa mŕtvo. Zem, ktorá nejestvuje. Jestvuje, ale svojim spôsobom. Ľudia na nej nežijú. Len tu prebývajú. A chradnú. A končia ako trosky. Hm, hovorí sa to, ale čo je to troska? Mikan bol stále nepokojný. Žeby bol ten strach naozaj tak obrovský? Pomyslel si, že

aspoň mesiac si dá od VR pokoj, ale teraz sa ešte pripojí, aby to oznámil svojim priateľom. Celkom zabudol, že presne to isté povedal pred polrokom. A vtedy ho nikto nebral vážne. Ani dnes ho nebudú. Ale teraz je presvedčený nezotrvať v tomto väzení.

Ťažko si znovu sadol do kresla a s ustarosteným výrazom si dal na hlavu VR helmu. Hádám to bude posledný raz, pomyslel si. Musím tú adiktívnu vec zahodiť. Čaká na pripojenie. A čo bude robiť, keď si VR zakáže? Bude chodiť von? Veď z celého dvadsaťtisícového mesta chodí povonku necelá tisícka, aj to väčšinou bezdomovci, ktorí i tak sa len potĺkajú ulicami prázdneho mesta a umierajú. Akoby nemal inú možnosť. Nemohol veriť, že ľudia takto žijú už toľko rokov. Čaká na pripojenie. Ak naozaj stratí možnosť pripojenia, začne študovať a pátrať. Prebudí toho malého žiačik. Bavilo ho hľadať, objavovať, čítať, počítať, kresliť... vlastne, od toho malého žiačika stále ďaleko nie je. Veď sám je len nikto. Hanbil sa za seba. Čaká na pripojenie. Aj VR mi tým chce niečo povedať? Už dlho čaká na pripojenie a stále nič. Hm, VR, VR... už mi po rozume snád' ani nič nejde, len to priblblé VR! Ale čo to vlastne je? Naprogramovaná zástierka života, ktorý by inak nežil. Návaly šťastia a dopamínu sa bláznia po jeho tele a nikdy ale naozaj nikdy by ho nevymenil za normálny život. Kedy v normálnom živote si môžem čokoľvek a kohokoľvek vymodelovať a splniť všetky svoje sny? Inak najlepšia vec na snoch je to, že sa nikdy neminú. Vždy je človek pripravený zažiť niečo nové, čo by normálny smrteľník nemohol. Čaká na pripojenie. Sny... ale stále, keď tak začal uvažovať, sú to stále len sny. A ani VR nie je všemohúca, má svoje limity. Programátori na nej stále pracujú, ale potrvá ešte zopár generácií, kým bude obsahovať aspoň o desať percent viac možností ako teraz. Zase mu niečo napadlo. Ale nevedel to pomenovať. Túto schopnosť stratil už dávno. Ani nechce vedieť, koľko slov mu ušlo z jeho slovnej zásoby. Znova sa zahanbil a temer sa až rozplakal, keď si všimol, že stále čaká na pripojenie. Začal

zúriť. Vari mi niekto presekol kábel do internetu? Keď VR ešte len začínala získavať na popularite, existovala istá skupina ľudí (nevedel si spomenúť, ako sami seba nazývali), ktorá apelovala na to, že VR môže ľahko zničiť medziludské vzťahy a tak sa stali vandalmi, ktorí odsekávali internetové káble. Nebolo im cudzie vytiahnuť i stoštyridsať metrov káblov zo stupačky desaťposchodového obytného domu. Vyrhávali, kradli, dokonca pálili káble letovačkou a veľmi často s nimi potom veselo manifestovali po námestiach. Čaká na pripojenie. Zúrivosť zrazu prestáva poznať hranice. Zaľal zuby, cítil, že zovrel oba ruky v päst', istotne aj v tvári sčervenal. Ak to takto pôjde ďalej, tak ten krám vyhodím balkónom! Vykašlem sa na celé VR, aby ste vedeli. Zaprdené pripojenie. Kto zase čo pokazil? Alebo je to len porucha? Nie, nie je, vidí, ako priatelia umiestňujú na jeho nástenku statusy. Pokúsil sa prelúskat' ešte nejakými nastaveniami, no nič nezistil. Jednoducho to blbne. Povedal si, že bude trpezlivý a pokúsi sa tých pár minút bez internetu vydržať.

VR helma nebola stavaná na to, aby bola hodená o stenu. Znova pocítil bezmocnosť. Teraz celkom zúfalú. Zvuk rinčiacich súčastí tej hnusnej návykovej veci mu stále zvonil v ušiach. Aj lepšie počuje, naozaj je viac citlivý na všetky podnety z reálneho sveta. Asi začne končne telo i používať. Vie, že tá vec na zemi, rozbitá a v súčasnom stave už nepoužiteľná, je strašne návyková a už dlho hľadal odhodlanie sa jej zbaviť. Na druhej strane sa však temer rozplakal, uvedomujúc si, že tá vec ho fakticky držala pri živote. Aspoň to si myslel. Prestrašený a šokovaný, z toho zvuku a z toho, čo urobil, už celkom ladne vstal z kresla a podišiel k rozbitej helme. Vzal do ruky plastové, biologické i elektronické časti a začal si spytovať svedomie. Stačilo by teraz stlačiť jedno jediné nenápadné tlačidlo na spodku operadla VR kresla a do dvoch hodín by mu pred dverami stál vysmiaty kuriér s novou helmou. Stlačiť, či nestlačiť? To je otázka. Uvedomoval si, že tá vec ho zabíja a

zároveň život darúva. Pustil znova rozbité súčiastky na zem. Teraz si dal pozor, aby až tak nezarinčali. Hm, bude trvať dlho, než sa z tohto dostanem, povedal si. Zrazu mal nevysvetliteľnú chuť vyjsť von. No bál sa. Ani temer netušil, či to jeho telo zvládne. Mal by sa však o to pokúsiť. Minimálne nazrel von.

Očakával nejaký vyspelý svet, ale to, čo videl, ho v momente prekvapilo, no o sekundu si vlastne uvedomil, že tam von vlastne nie je život. Videl len mŕtve mesto. Popraskaný a starý, rokmi neudržiavaný asfalt držal na vozovke pozostatky niekdajšej slávy osobných automobilov. Odkedy sa do módy dostali sebrahy, nebolo potreby obnovovať niečo tak zastaralé, ako asfalt pre pneumatiky. Výškové budovy vyzerali celkom k svetu, keďže v nich bývali ľudia a tieto budovy boli bezúdržbové. Cesty však boli prázdne. Päť minút sa díval na cestu a prešiel okolo neho jediný biely sebrah. Chodníky zívajú prázdnotou a parky tiež. Ľudia proste bývajú vo výškových budovách, ktoré sa o seba postarajú a i o ľudí v nich a na okolí už nezáleží. Napravo videl bývalý detský park. Preliezky boli hrzdavé, na rebríkoch chýbali priečky a niektoré už ani neboli viditeľné. O všetko sa postarala tráva a kry, o ktoré sa nik nestaral a tak rástli a bujnili. Ako vlastne vyzerá kosačka dnešných dní, zamyslel sa. A ako vyzerajú kosačky na kry? Nikto ho to nenaučil. Ale i tak je v tom niečo tajomné. Pritom to je len miesto vonku. Celkom zabudol, v ktorej časti mesta sa nachádza. Dokonca zabudol i na meno mesta v jednu chvíľu. Odhodlal sa. Oči si zvykli na svetlo von a tak rozťahol závesy. Bezúdržbový interér izby bol však strašne fádny, nezaujímavý, nemotorný a neinšpirujúci, škoda o ňom hovoriť. Spomenul si však na svojho starého otca. Jeho brat bol veľký kozmonaut. Nevedel si vôbec spomenúť, v akom príbuzenskom vzťahu je vlastne brat jeho starého otca k nemu, či na to existuje nejaké slovo. Ale svojho dedka mal rád a stále ešte žije. Asi ho pôjdem navštíviť, povedal si. Pred rokmi som sa odsťahoval sem a jeho nechal v

starobinci, aký len je ten život krutý! Až teraz si to uvedomil. Ale čo sa to s ním deje? Akoby precitol. Zrazu si spomenul na všetko, čo zanechal? Určite nie, na veľa vecí už pozabudol, ale kvôli čomu si spomenul na Envera, to teda netušil. Možno mu prospeje, keď ho uvidí a porozpráva sa s ním. Nevidel ho už roky a nemyslí si, že boli jeho dni už zrátané. Veď i Enver sa držal vo výbornej kondícii. Áno, je pravda, že po zmiznutí jeho brata trochu zatrpkol, ale z toho sa po pár mesiacoch dostal. Znova zašiel do kuchyne. Z chladničky si vzal zase niečo, čo už nepoznal a nezistil to, ani keď si z toho uhryzol. Chcel sa teraz po hlave biť a neprestať. Toto jedlo, nech sa volá, ako chce, je úžasné. Nevedel sa ho nabažiť, ale spomenul si na rady priateľov z VR: nikdy nejedz naraz veľa hneď ako zlezieš z kresla, preťažíš nepoužívaný žalúdok a môžeš riskovať otravu jedlom. Nechcel tomu veriť, ale musel priznať, že na tom niečo je, sám si totiž prečítal o napoleonských vojnách. Keď cítil, že je už najedený, nálada sa mu akosi zlepšila. Hm, tak to so mnou nemusí byť až tak zlé. Teraz potrebujem pribrať a nabrať silu. Ale všetko má svoj čas. Celý týždeň budem najskôr doma, pomaly si zvykať na novú dennú rutinu, načerpať pomaly i toho denného svitu, otvárať okná, vetrať a trochu pocvičiť. Potom vyrazí von a navštívi Envera. Ostatne, mohol by mu zavolať, ale celkom zabudol i telefónne číslo, i ako sa zastaralý telefón používa. Tak to nechal tak.

Bol odhodlaný zmeniť všetko, na čo siahol, ale niekde v útrobach jeho vlastnej hlavy sa ozvalo to známe volanie VR kresla. Vyhodím ho von oknom, pomyslel si. Hrozné, stal som sa závislým od čohosi neživého, od čohosi, čo mi celkom kazí a mrhá život! Ako sa z tohto vymocem? Začínal mať pocit, že to bude ťažšie, než sa zdá. Existuje niečo alebo niekto, kto mu pomôže z týchto problémov? Mal pocit, že takého asi nenájde. Jedine Enver by mu mohol hádam poradiť. Mikanovi rodičia totižto bývajú v Tirane a sú rovnako závislí na virtuálnej realite, ako Mikan. Koľko rás ho už sledovali a kontaktovali

cez VR? Nespočetne ráz. Možno by im bolo vhodné nechať aspoň nejaký odkaz. Budú si myslieť, že som skapal, pomyslel si. Ach, rodičia! Stále sa ku mne správali, akoby som bol nesvojprávny. Už má predsa dávno po dvadsiatke. Ale zase na druhú stranu, kto by sa hrdil takým synom, čo vôbec nerozumie okolnému svetu? A vari sú na tom lepšie?

Vedel, že vyzerá hrozne. Jeho narcizmus mu znova nedal pokoja. Som príšerný, a musím to hneď zmeniť, povedal si. Toľko rokov som sa nezaujímal o to, ako sa má môj vlastný starý otec a teraz si vlastne uvedomil, že sám seba klame a len predstiera, že ho chce navštíviť. To by si radšej zapol ďalšiu hru Match of the Matches a znova vyhral nad všetkými svojimi priateľmi, aby získal svoju slávu späť – veru, toto je majster Albánska v tejto hre. Ale nie, veď toto je ešte horšie. Nie je šialenstvo stav, kedy človek žije v nereálnom svete a očakáva rovnaké vzorce správania sa i v tom reálnom? Niečo cíti, ale nie je to dosť hlboké. Áno, chce to všetko zmeniť, ale vie, že už zajtra môže mať znova iný názor, ktorý mu pošepká jeho narcistické zmýšľanie. To je odpor! Znova sa zamyslel. Veď je schopný si uvedomiť, že nie je zdravý. Fyzicky ani psychicky. Pocity má. Tak prečo mu záleží len na tom, ako vyzerá a ako sám seba podceňuje? Koho tým upúta? Som majster vo svojej krajine, ale seba predsa predsa rovnako neznášam ako predtým. Môj obraz majstra a šikovného hráča je pridobry na moje vlastné telo. Veď telo je hrozné, môj imidž vynikajúci. Takto sa čochvíľa rozlúčim so svojimi pocitmi a náladami, ktoré naozaj chcem a tak budem robiť len tie, ktoré mi zabezpečia slávu a úspech? Len preto? Komu to mám teraz vešať na nos? Veď som teraz sám. Všetci sú vyšinutí, sedia stále v kreslách, umožňujúcim im život, ktorý si sami upravujú tak, aby sa mohli chvastať pred ostatnými a vytvárať si tak imidž vynikajúceho človeka, navonok chladného, falošne skromného a čestného, dobre vyzerajúcho, nie dobre sa cítiaceho. Však čo už také môže cítiť takýto narcis?

Zareval si. Len tak. Ach, ale ho hlasivky boleli a ako nevýrazný a priškrtенý hlas mal! Dostal znova do krvi až príliš adrenalínu. Kiežby teraz v tejto chvíli bol mal v ruke nejakú tyč. Všetko by tu rozmlátil. Hlavne to kreslo, hlúpe, otravné, odporné a zlé. Všetok hnev dokázal nahromadiť a akumulovať priamo do toho kresla. Mal chuť ho rozbiť, rozmontovať a celkom zošrotovať. Ale znova to neurobil. Kreslo neviditeľnými silami ho znova prinútilo ostať chladným a neublížiť ničomu, čo posledné roky definovalo jeho život. Veď, čo keď ho bude znovu potrebovať? Ale určite! Potrebovať! Ako sa vlastne toľko ľudí doteraz len mohlo bez neho zaobiť! To nás teda skvele pripravuje budúcnosť na nové výzvy. A veru že ich je! Hlasivky ho boleli, rukou si siahol na hrdlo. Inak ten vnútorný nepokoj... akoby sa niečo stalo. Cíti akési vibrácie. Možno sa mu to iba zdá. Má teraz výraznejšie cítenie okolitých javov, ktoré doteraz plne a úspešne ignoroval. Alebo jeho vedomie... ? Nie, však som nikto. Život, ak s ním niečo nespravím, mi pretečie prstami. A tá hra mi môže vyliezť na hrb! Nespomenul si, či má nejaký hrb, ani netušil, prečo to slovné spojenie vôbec použil. Vedel však jedno: Smerom ku kreslu sa znova pripúta bližšie k smrti, jedine tam von, napriek všetkému, je život. Neznámy a mlčky. Bez pozlátok. S inštiktami. Prirodzený a živý. Bol odhodlaný viac, než kedykoľvek predtým. Čo však ďalej? Koho to zaujíma? Len vyjsť von a cítiť, dýchať a byť súčasťou vyprahlého sveta. A priviesť ho k životu. Poznať ho i samého seba. Nastal čas rozhodnutí.

Stlačil kľučku na dverách a vykročil na chodbu. Bola tmavá, no svetlo prenikalo cez masívne sklá na streche cez mnoho poschodí tohto blokového domu. Chladné steny a pásy schodísk, vinúce sa až dole na najnižšie podlažie. Je to jama do prázdna. Akoby stavitelia tohto kolosu nepredpokladali, že ľudia niekedy vyjdú na chodbu. Obrovský prázdny priestor za zábradlím, tmavý a chladný, nedal priestor žiadnym

výťahom narušiť ich neprístupnú chladnosť. Veľký prázdny priestor evokoval všetky možné pocity, no žiadne z nich sa ani len zďaleka neblížil krásnym. Dokonca mal pocit, že ho to prázdno priťahuje a volá. S narastajúcim strachom sa tenčili možnosti obrátiť sa tomu priestoru a čeliť mu. Uvedomil si, že po ceste na neho nečakajú žiadne svetlá. Priestor ostal mrazivo mĺkvy a jeho narušenie sa zdalo byť nekonečné a nemožné. Začal dýchať čoraz ťažšie a musel sa častejšie nadychovať. Uši si pomaly začali zvykať a temer začal počuť vlastnú krv v žilách. Strach narastal. Nohy meraveli a oťažievali. Pocit, že ho priestor pohltí, bol tak neskonale živý, že zo strachu rýchlo zabuchol dvere a ocitol sa znova vo vlastnom svete, v ktorom strávil už snáď i storočie prázdneho umierania.

Hlboký nádych

Cédric sa ďalej moril v knihách a zápasil s počítačom. Ako sa v tomto hlúpom programe počítajú hviezdne súradnice, pýtal sa samého seba a nadával, že mu počítač vždy zle vypočítal polohu hviezdy v rovníkovej súradnicovej sústave. Hodnoty, ktoré dostal, nenašiel v súčasnej databáze hviezdnych máp. Už vedel, že je v koncoch. Pár ráz sa ešte pokúšal vypočítať deklinačné kružnice aspoň odoka, no jeho výpočtový program všetky jeho kružnice nevrlo považoval za mimobežné. Udrel po klávesnici pästou. Staré klávesy na prenosnom počítači zaprašľali a pár z nich opustili telo staručkého notebooku a leteli miestnosťou. Fučiaci notebook temer letel za ním, Cédric už dlho nebol tak frustrovaný ako dnes. Vedel, že žije v dobe, kedy už zajtra žiadna z týchto dostupných technologických hračiek nemusí byť k dispozícii, ovládnuť sa nakoniec dokázal. Všetko pre tú dievčinu.

Načisto ho o rozum pripravila. Ešteže ju dal zavrieť. Veď ona ma tu bude klamať.

Loď už nikdy nebude letuschopná. Toľká škoda, pomyslel si, mohli by sme ju nejako vylepšiť a zmodernizovať a hádam niekoho hore i poslať. I keď možno loď samotnú, kto by sa predsa odhodlal na takú sebevražednú misiu? Inak mu stále nešlo do hlavy, ako to vlastne tá dievčina dokázala? Možno je to len atrapa, veď tá loď už nemá ani kvapku paliva, možno ju ani nikdy nemala. Technici hore o tom čosi hovorili, vraj prázdnejšiu nádrž snáď ani nevideli. Tak potom na aké palivo a či vôbec letela? Teda, ak sa technici vôbec dívali do nádrže. Alebo si iba vybrali konštrukčnú jednotku lode, ktorá by eventuálne mohla byť považovaná za nádrž. Možno ju takým spôsobom hore držali akoby vo väzení, ale jej sa nejak podarilo utiecť a zavolať si pomoc. Avšak to nevysvetľuje neprítomnosť pôvodnej alebo vôbec nejakej inej posádky, ktorá by ju tam držala... sľúbil si, že v konštruovaní si teórií nebude preháňať.

Ak je to replika lode, je naozaj podarená. Ozajstná to byť nemôže. Tá je navždy stratená v hĺbke vesmíru, neschopná sa vrátiť, určite kdesi plachtí prázdny priestorom a na palube sú len štyri mŕtve telá, už len ako kostry, možno ani to. Hm, a zrazu pristane na Zemi a v nej je niekto, kto ani nebol členom posádky. To som ale blázon, hovoril si. Sám sa pokarhal za svoju nedisciplinovanosť. Hlupák. Hodil okom na obrazovku druhého počítača. Ten veselo ukazoval, že stiahol všetky údaje z lode, ktoré si vyžiadal. Žiadne zobrazenie dát sa však nekonalo. Buď sú poškodené, nikdy nejestvovali, alebo ich formát je nečitateľný dnešným počítačom. Takže o lodi neviem nič, povzdychol si. Ako predpovedal. Aspoň si tak môže potvrdiť, že žiadna mediálna bomba sa nekoná. Máme len atrapu Helveticy, nič viac. Dokonca by mohli na nej

zarobiť. Povedia len, že máme veľmi schopnú atrapu lode, ktorá má dodnes veľa prívržencov a konšpirátorov a mohli by usporadúvať do nej exkurzie. Vlastne áno! To nie je zlý nápad. Ľudí aspoň trochu zblížime, dáme im aspoň zopár nových vedomostí, aby mali čo zabúdať. Alebo iba vyfotíme jej priestory a vyvesíme na internete. Geniálny nápad. Ak by to ešte vynášalo, bol by to skvelý plán. Ale dnes... na to každý kašle.

Znovu zavadil okom na obrazovku počítača. Aj ten už naozaj potrebuje upgrade. Správne fungujúcich kláves to už má len zopár a ventilátor fučí ako strojovňa. Softvérový upgrade mu už tiež nepomáha. Tieto astronavigačné softvéry už nemá kto programovať. Áno, máme tu celkom schopný tím kozmológov, navigátorov, teoretikov a astrofyzikov, ale žiadnych programátorov. Akoby jeden nestačil, všetci sa plne venovali virtuálnej realite. Všetci. Do jedného. Už na to ľudstvo proste nemá. Vyčerpalo svoje zásoby mozgov a chuť žiť. Cédric len ťažko trávil fakt, že pozoruje skazu ľudstva v reálnom čase. Z trinásť miliárd ani jeden, čo by mal nejaký plán. Zem je stratená. Kiežby radšej bola zničená čo najskôr, prial si. Nemôžem sa na to viac dývať. Planéta zničená nebude, ale ľudstvo na nej takmer určite áno. Ak by sme mali pred sebou priemerného obyvateľa rozvinutého sveta, mali by sme pred sebou vychudnutého človečika s červenými očami, neustálym pocitom hladu a smädu, s vysušenou pokožkou, neopálenou bielou, skoro sivou pokožkou a pokiaľ by bol jedným z tých horných desať percent, možno by mu nejaké vlasy i ostali. O tri minúty by si už bral Životodárnu tabletku a o minútu by už bol znova na kresle. Ak by to zariskoval ešte raz a odpútal sa od kresla, už o ňom môžeme hovoriť v minulom čase.

Už je to necelý rok od oznámenia veľkého hladomoru, ktorý trvá dodnes. Nikto to však už vtedy nevnímal nejak zvlášť tragicky. Životodárna tabletka nás predsa spasí. Keď tak nad tým premýšľa, vlastne bol celkom hladný. Relatívne normálne jedlo však jedol pred týždňom. Znova si len vzal Životodárnu tabletku a cítil sa o niečo lepšie.

Sám nevie, čo do nej dávajú, ale trochu zaženie hlad a chutí ako mango. Doma si bude musieť niečo uloviť. Temer nikto už nič nechoval, domestikované zvieratá buď uhynuli, alebo zdivočeli. To je však len malé percento. Preto musel niečo uloviť. Ešte že v Americkej Guyane je dostatok potravy, aj keď je aká je. Posledným jeho jedlom bolo mäso z opice a tri maličké banány, ktoré jej ukradol. Banánovník dnes nedorastie do výšky piatich metrov, dnes sú vysoké ako obyčajné dvojročné jablone. A banániky sú malé a málo sladké. Musíš zjesť aspoň sedem, aby si sa najedol.

Miestnosť 3A. Čo tu nájdeme, zvedavo sa opýtal sám seba v množnom čísle a začal svoj prejav nahlas sám sebe vykladať, akoby ho prezentoval na sociálnej sieti. „Ideme prebádať starú, opustenú atrapu lode, ktorá sem nejako záhadne pristála, moji drahí odberatelia. Odkiaľ a za akým účelom, to nevie nik.“ Chvíľami takto žartoval napodobovaním ľudí, ktorých neznášal a prehnanými reakciami znásoboval napätie, ako ozajstný profesionál. „Nemám z tohto miesta dvakrát dobrý pocit, ľudia. Steny sú tu miestami už obrýzgané, na niektorých miestach tu vidím niečo ako svojpomocnú opravu tejto časti steny. Je tu nahádzaný voľajaký odpad a haraburdie. Začínam sa báť.“ A hneď sa zachichotal. Sklonil sa k neporiadku. Samozrejme preháňal, nebolo to až tak zlé. Na zemi našiel knižku „Všetky nepísané pravidlá slušného správania“. Vyzerala celkom opotrebovane. Našiel tu asi tri baly lepiacej pásky. Čierna, veľmi dobre lepiaca, ako si ju otestoval na predlaktí. Niekde vzadu uvidel čosi ako vrtáky, veľmi hrzdavé, nebolo celkom jasné, či boli použité, alebo nie. Hrdzavé rúry, svorky a kadejaké náradie, ktoré by vedel spojiť tak možno tak s hrabľami a motykami. Áno, celkom jasne ide o veci, ktoré sú astronautovi potrebné! Už sa pomaly zbieral na odchod. Nemal v pláne čokoľvek hľadať. Asi mu len trochu zašibkalo z toho hladu. To sa pomerne často stávalo. Možno len

hľadá niečo pod zub. Ale v tejto miestosti to určite nebolo, aj keď si všimol znova nejakých papierov tam vzadu.

Opatrne sa dostal cez hromadu šrotu a pomaly vybral brožúrku. Nechcel nič priznávať, ale táto nájdená vec ho zatiaľ zaujala najviac. Vpredu to malo akési logo, z ktorého vyrozumel tri písmená: „S“ „I“ a „U“. Otvoril zažltnutú brožúrku. Bola v nemčine. Nerozumel ani písmenku, hlavne, keď je nemčina už desať rokov len jazykom na vyhynutie. Ale toto je zaujímavé. Programmiersprache Ariana? Čo tu robí návod na programovanie v archanickom programovacom jazyku? Ha, posledný programovací jazyk, ktorý používal príkaz print! Čítal, tváril sa že rozumie. Kto sa v tom kedy vyznal? Že „task = Task.async fn -> perform_complex_action() end“? Hotový elixír života! Tak napokon niekto predsa len myslel na detaily, keď tu pohodil konečne niečo, čo by bolo v tom období kozmonautovi potrebné. Ariana sa už ani na školách neučí, vlastne aha... školy už nie sú. Stránky boli zažltnuté, takže rok vydania by celkom stavu knižky celkom i odpovedal. To ho začalo zaujímať už viac. Stále však nechcel veriť, že toto je reálna loď. Uznal, že môže to byť opustenou atrapou lode, ktorá jej bola na chlp podobná. Kozmonautom bola často postavená atrapa lode pre potreby tréningu. Mohli si vyskúšať rôzne manévry, poprípade sa v lodi orientovať, hlavne, keď to bol nejaký poriadny koráb. Aj tak mu to nešlo do hlavy. Je tu šesť miestností, je možné sa niekde stratiť? Zahodil knižku tam, kde patrí. Do odpadu, ktorého je miestnosť 3A plná. Viacej pozornosti si už táto miestnosť nezaslúžila. Tú si zaslúži jedine jeho žalúdok. Vyšiel z lode hladný ako vlk. Na hlad sa dá zvyknúť, ale čo je horšie, že to stále patrí medzi primárne ľudské potreby, a k pravému jedlu sa v tomto svete dostáva už len striedmo.

Minimálne tu v Guyane nemal veľký prehľad o svete. Čo sa však dočítal v e-novinách, že Afrika je na prahu najväčšieho hladomoru v známej histórii. Už desať rokov sa tento kontinent pravidelne vyľudňuje. Viaceré africké krajiny dokonca povolali niekdajších kolonizátorov, aby im znova vládli. Takto sa napríklad obnovilo Belgické Kongo a celkom prosperuje. V podobnom duchu sa rozhodla i Nigéria, však tam už roky majú Američania druhú komoru parlamentu, ktorá má kontrolu nad polovicou územia a približne nad dvesto miliónmi ľudí. Sám sa čohosi podobného účastnil v Alžírsku. Francúzsko sa stalo moslimskou krajinou a síce v Alžírsku bola situácia podobná, Alžírčania mali obrovské problémy nasýtiť vlastných ľudí a tak sa najprv stala potravinovo závislá na Francúzsku, až kým Francúzi neotvorili najväčší závod na výrobu Životodárnej tabletky v Afrike práve v Alžírsku. Situácia sa tam ako-tak dala dokopy. Cédric tam štyri roky pracoval. Viac ho však bavila astronómia a tak sa dostal do vtedajšej Francúzskej Guyany do kozmodrómu. Veľmi si prácu pochvaľoval, najmä vedomosť, že sa tam nedostal ako trestnanec. A o tri roky nastal v krajine prevrat a USA si privlastnila štát ako svoj päťdesiaty siedmy zo súčasných sedemdesiat. Tak sa Cédric ocitol v inej krajine bez vycestovania, ale nevadilo mu to. USA bolo jediné schopné ako-tak čeliť islamskej rozpínavosti v tomto storočí. Do Francúzska sa mu už nechcelo, hlavne, keď tesne po jeho odchode Notre Dame vyhorelo už šiesty raz v tomto storočí a to posledné vyhorenie znamenalo jeho transformáciu na najväčší minaret v Európe. Tak nasilu prijal americké občianstvo, ale poameričiť meno si nedal. Nebol to však problém, Američania mu ponúkli dom v ľubovoľnej časti Štátov. Celkom logicky si vybral Louisianu, keďže tam žije už vyše milión a pol Francúzov, ktorí taktiež unikli pred vlastnou krajinou. Samozrejme, všetci sú v ich hľadáčiku a Francúzsko ich hlavy chce mať roztrúsené po Ismailovom námestí. Už to spravilo s nešťastníkmi v Kanade. Sedemdesiat z nich verejne popravilo. Kanada sa im za to oplatila rovnakou kartou, ak nie

ešte bezočivejšou. Sedem útočníkov spustilo paľbu v Paríži v troch mešitách a celkovo zabili asi dvestosedemdesiat ľudí.

I na také násilie sa dá zvyknúť. Ľudia sú proste nervózni, lebo sú hladní, nahnevajú sa pre každú maličkosť a pre chlieb alebo týždennú zásobu Životodárnych tabliet sú schopní toho, čo vo Filipínach: zakázať akékoľvek ekologické nariadenia, len aby mohli v krajine prekvitať chemické laboratóriá a mohli hífne vyrábať Tabletky. Momentálne sú druhým najväčším exportérom. To však má i svoje nevýhody: len sedem tisíc ľudí zahynulo toto storočie iba vo Filipínach v troch najväčších laboratóriách, keď tam vtrhli ľudia a niektorí celkom vykradli zásoby tabliet. Rabovali, čo sa dalo, i čo sa nedalo. Jedenásť miliónov Manilčanov protestuje každý tretí deň v rúškach, pretože sa v meste nedá dýchať. Minimálne tridsaťpäť ľudí denne v Manile zomrie na otravu vzduchom.

Zatiaľ čo tí šťastnejší žijú vo VR a tieto „drobnosti“ ich netrápia. Žijú si svoj život, častejšie však život niekoho iného a svoje telo udržujú umelo ako-tak naživu. Ich avatari nikdy nestarnú, stále sa bavia, majú koničky ako v predošlom živote, vonkajší svet sa ich už ani netýka. Zatiaľ čo pred desiatimi rokmi bol priemerný čas na človeka vo VR strávený v kuse dva týždne, teraz je to už mesiac. Odborníci, ktorí ostali na tieto výpočty, zistili, že o desať rokov sa tento proces stane nevratným a ľudia už druhé pripojenie nemusia prežiť. Čo sa týka mládeže a detí, tak už vyše desať rokov sa rodí už len 0,49 detí na jednu matku a toto číslo ďalej klesá. O desať rokov to bude len 0,42. Deti sú vychovávané do dvanásteho roku života profesionálmi v takzvaných dorastanciach. Sú rozdelení podľa veku do dvanásť tried, keďže sa musí starať už i o čerstvo narodené deti. Matky totiž taktiež chcú žiť vo VR, hlavne z dôvodu, že si myslia, že súčasný svet je príliš krutý a

neľútostný pre nich, aj pre ich deti. Kdeže! Mier si pamätá len zopár jednotlivcov. Ani Cédric už nie. Jeho otec mu často hovoril, že mier sa skončil, keď sám mal asi pätnásť rokov a že to bolo krásne obdobie, ktoré sa vráti už len sotva. Cédric ešte minulého roku veril, že sa všetko zlepši, už tých bombardovaní toľko nebolo, dokonca sa Francúzsko dohodlo s Islamským Nemeckom na dočasnom mieri. Aj ten projekt, na ktorom pracoval, mal hlbší zmysel. Až potom prišiel hladomor. A tiež i priškrtenie peňazí na projekt. Päť rokov bláznivej práce sa rúti do priepasti.

Podíval sa na notebook. Nový už nedostane. Takisto súčastky, ktoré si vyžiadali rok dozadu, začali prichádzať až teraz. Projekt je už tak pozadu o rok a už pomaly bude potreba opravovať i to, čo tak dlho stálo ladom. Už každý týždeň očakáva, že projekt zrušia a nová vesmírna loď tak nebude ani dokončená. No, loď. Skôr sa dnes hovorí bombardér. A tento má vlastne byť len na obežnej dráhe a má byť schopný ostreľovať akúkoľvek časť planéty na presnosť sedem metrov. Rusi už takých bombardérov majú sedem, Američania deväť a tento má byť desiaty. Predsa sa mal od všetkých ostatných odlišovať. Hlavne vekom, keďže najmladší americký bombardér je na obežnej dráhe už desať rokov. Tento bombardér vyhráva vojny. Hoci mier je stále v nedohľadne, aspoň ten separátny vzplanie na pár rokov. Ako v južnej Európe. Rusi takto bombardovali juh Ukrajiny, až kým Američania odvetne neodstrelili Samaru. A to sme stále pri tých menších naschválach. Atómové bomby zatiaľ použité v boji neboli, ale každý bombardér ich má aspoň päťdesiat na svojej palube. Zatiaľ bolo odpálených asi sedemsto skúšobných za ostatných desať rokov. Deväť dokonca v kozme. Američania odstrelili kúsok Mesiaca náložou so silou 200 MT v roku 2071. To je zatiaľ rekordná sila, ktorá bola vyvinutá čímsi, čo vytvoril človek. Rusom znova patrí len druhé miesto. V Antarktíde, ktorá už päť rokov patrí sčasti im, sčasti Američanom a

sčasti Ismailovmu turkickému sultanátu, odpálili vo výške desať kilometrov nad zemským povrchom bombu „Velikaya“ so silou 140 MT a to iba šesť rokov pred americkým odstrelom. Kvôli tomuto incidentu (pretože bomba vybuchla už nad územím, ktoré ismailovci okupujú, Rusi totiž takéto bomby testujú zásadne na hraniciach svojich území), Ismailov turkický sultanát úspešne obsadil Moskvu a sedem rokov ju okupoval, kým sčasti neľahla popolom.

Slobodné oblasti sú zaľudnené VR populáciou. Cayenne je tiež jednou z týchto oblastí. Je ich stále asi tisíc, aj keď väčšinou ide o mestá, ktoré už i pred tým mali celkom vysoký status. Ide prevažne o významné mestá, pričom niektoré zóny zahŕňajú i metropolitné zóny okolo nich. Najdôležitejšie sú oblasti Moskvy, Chicaga, Buenos Aires, Manily, Šanghaju, New Yorku, Kuančou, Ulanbátaru, Tegucigalapy, Mexika, Detroitu, Las Vegas, Londýna, Paríža, Pretórie, Kyjeva, Lyonu a Varšavy. I všetky ostatné väčšie mestá sú ochrannými zónami, kde sa dá existovať. Dokedy, je však neznáme. Cayenne toto ulimátum vyprší tento rok. Čo bude s tromi miliónmi ľuďmi je doteraz nejasné. A čo taká Kalkata? Tej to ulitmátum vypršalo pred polrokom a len na poslednú chvíľu sa jej podarilo znova dostať pod ochranné krídla Zóny. Medzitým už vojnučtívci stihli v meste nastražiť deväť bômb, ktoré museli byť detonované. Jedna taká detonácia profesionálmi nevyšla a zabila deväťdesiat ľudí. Škandál bol v tom, že to vysielala televízia a zábery videli miliardy ľudí.

Hodil ešte raz okom do atrapy lode Helvetica. Mala si to dobre premyslené, Slečna Nebezpečná, ale ja tomu prídem na to, čo máš za lubom, pomyslel si. Zo Cédrica LeBesconda si nikto robiť žarty nebude! Musí na niečo prísť, guvernér nadšene nevyzeral a možno už zajtra dostane expresnou zásielkou vopred podpísané dokumenty o

prepustení zamestnanca Cédrica LeBesconda z funkcie. Tak teda, neochotne, ale znova vošiel do lode. Už sa mu ten neporiadok zunoval, ale niečo nájsť musí. Musí nájsť vysvetlenie.

Hltači ohňa

Sen?

Na jaskyňu bol tento priechod v skalnej stene príliš malý, ale schovať v ňom sa ako-tak dalo. Pamätal si poučku zo školy, kde už zopár rokov nebol, aby sa vyvaroval kontaktu s vodou, a tak stál na kameni a neustále ho otieral rukou, aby nebol mokrý. Bol celkom zúfalý a veril, že tú búrku prežije, keďže bez meteorologickej služby sú predpovede v nenávratne. Čím viac dýchal, vystrašený zo zvuku blízkych bleskov, tým viac sušil kameň, na ktorom stál, temer až do krvi. Celých pätnásť minút. Mal ju už tak zošúchanú, že ju sotva cítil. Prestal až vtedy, keď privalový dážď ustal a blesky pretínali oblohu pár kilometrov už viac na východ. Poďíval sa na dlaň pravej ruky. Bola červená, skrehnutá, temer ju necítil. Už nikdy viac nepôjdem behať, nadával Mikan.

Prestalo pršať a vyčasilo sa. Až vtedy vyšiel zo svojho úkrytu. Dlaň pravej ruky mal celkom meravú. Zmysly celkom otupené z blízkych zásahov bleskov, oči po prvom zásahu prestrašené. Bol rád, že neoslepol, a to nie preto, že vyšiel z tmy do svetla, ale že sa nedbalo poďíval smerom, kde udrel o sekundu neskôr blesk. Cítil sa dosť unavený. Nie z behu, ale šoku. Toto mu tá protivná planéta robí snáď zámerne! Doteraz krásny život, aj keď v nevedomí, teraz samé nástrahy! Toto bol síce ešte len tretí beh prírodou, ktorý si naordinoval v snahe zbaviť sa starých zlozvykov, ale už znova mu Zem ukázala, ako veľmi ho neznáša. Búrka bola silná. Určite silnejšia, než tá, ktorá na vojne

spustila prívalovú vlnu, ktorá niekde mala i štyri metre a veľa vojakov sa utopilo. Jeho zachránilo, že vtedy v tábore nebol, ale vracal sa do neho. Vojna nikdy nebude prechádzka ružovým sadom, ale že ľudia prehrávajú vojnu i s prírodou, to mu došlo až vtedy.

Už len krokom sa vliekol domov. Pomaly sa blížil k predmestiu, kde býval, takže mal prírodu na dosah ruky, hlavne keď už človek prírodu nereguluje a tak si príroda znovu berie územia, obrané ním po stáročia. Odhodlal sa na beh prírodou. Jeho byt mu ponúkol kvalitné tenisky, ktoré mu síce Mikan takmer otrieskal o stenu, ale boli mu nápomocné. Mikan strácal totiž vieru v ľudí a temer ho išlo rozdrapiť, keď začal len premýšľať o topánkach na šport a byt mu ich ponúkol. Akoby človek už nemal ani vyjsť do obchodu a sám si nejaké vybrať. Až na toľko zlenivel. Som už natoľko nesvojprávny? Alebo by som si nejako tým ublížil? Svet je nebezpečný a to sám predsa dobre vie. Teraz si domýšľa, že mohol pokojne zahynúť, ak by sa nechoval... ale veď počkať!!! MOMENT! Veď Mikan sa predsa žiadnej vojny nezúčastnil!

Čo sa to s ním stalo? Chytil si hlavu do dlaní a zastavil, aby sa niekde nevykydol na zem. Čie spomienky som práve dostal? Vojna? Prečo si to pamätá, keď tam nikdy nebol? Skúsil sa vrátiť do tej podozrivej spomienky a pokúsil sa veriť, že na pár okamihov len transcendentálne cestoval do inej dimenzie. Vedci dneška totiž tvrdia, že ak človek prežije niečo, čo si nevie vysvetliť, je možné, že na pár sekúnd sa spojil so svojim druhým ja v inej dimenzii. Asi to bude ono. To je niečo podobné, čo mu stalo včera, ale bolo to menej nepríjemné, ako teraz. Jednoducho bol nervózny a pravou rukou si na okamih siahol do ľavého vrecka na košeli. Jednak tam vrecko ani nemal, ale bol skalopevne presvedčený, že cigareta ho upokojí. Až o dobrých desať sekúnd si vlastne spomenul, že nefajčí. Ale teraz to bolo čosi

bláznivejšie. Nikdy nebol vo vojenskej uniforme a nikdy si nemohol pamätať na búrku, ktorá zmietla vojakov nevedno kam. To predsa nedáva žiadnu logiku. To ho jemne vystrašilo. Druhá falošná spomienka za dva dni. Žeby nejaký vedľajší účinok toho, že sa celkom úspešne vykašľal na VR? Ešte i hlava je proti nemu. Jeden, jeden jediný spojenec by sa mu teraz zišiel! Ten, ktorý mu ukáže správny smer. Sám sa v tomto nepriateľskom svete nedokáže orientovať a pekne ho to šťve. Stráca pojem o realite a to ani nemusí byť vo VR. Zamyslel sa nad tou spomienkou: je možné, aby vojakov nejako vytopilo? Veď tí majú meteorologickú službu, sú pripravení na každú situáciu, jedna búrka by ich predsa nemala prekvapiť. Vôbec mu to nedávalo logiku. Ak by ich prekvapil nepriateľ, tak to by chápal, ale takto to rozhodne nefunguje. Alebo sa mu proste len nové nadobudnuté spomienky poplietli a prehádzali? Nenávidí všetko a všetkých. Seba nevnímajúc.

Zrazu ho oslepil blesk a ohromný rachot hromu spôsobil niečo, čo pocítil ako malé zemetrasenie. Razom sa zviezol na zem a ostal ležať, kým neprišiel k sebe. Hneď potom sa behom dostal k domu, rýchlo otvoril dvere a vpálil dnu. Neznášam Zem!! Sotva sa prebral z letargie a šoku, keď padol do ďalšieho. Oprel sa chrptom o dvere a pred ním niekto stál. Mikan zažil za tých tridsať sekúnd toľko, koľko sa dá sotva popísať. Najprv blesk trafí snád' tri metre od neho, potom sa nejako dostane domov a tam na neho niekto čaká. Ešte mu to mozog ani nestihol spracovať jednu temer katastrofu a už mu zrejme predkladá ďalšiu.

„Ahoj Mikan.“

„Čo tu dopekla robíte? Videli ste to?“

„Čo ako?“

„Blesk ma temer trafil! A ja som to nejak prežil, ani neviem ako!“

„Pod' dnu, musím s tebou rozprávať. A prosím, požiadaj tvoj byt, aby ti ponúkol nové trenky.“ Mikan si najprv rukou a potom i pohľadom skontroloval stav svojich nohavíc. Zistil, že ten šok bol priveľký, až jeho telo vypovedalo službu. Host' sa v jeho byte napočudovanie dokonale vyznal. Sadol si do kresla, predtým slúžiaceho na spojenie s virtuálnym svetom a hral sa s kabelážou, ktorá trčala z boku na pravom operadle.

„Vari nevieš, kto som?“ začal rozhodne, no nie pohrdavo. Mikan bol však stále v šoku. Takmer ho trafil blesk a ešte sa v byte usídlil niekto, koho nikdy nepoznal a vlastne... ako sa sem dostal? Tým bleskom? Cítil, že jeho lýtka sú ako z pudingu.

„Si moja rodina, Mikan. Som brat tvojho starého otca.“

„Bledar?“

„Je to tak.“

Mikan sa však neudržal a začal kričať a temer poskakovať na mieste: „Toto mi tá posratá planéta robí naschvál! Chce zo mňa spraviť šíaleného, vyšinutého odpadlíka spoločnosti! Akákoľvek snaha zlepšiť i to málo, za čo sa ešte oplatí bojovať, sa mi vyplatí len horšími halucináciami!“

Bledarov hlas nadobudol starostlivejší podtón: „Neber si to tak, Mikan. Žiješ proste v zlej dobe a za to nemôžeš! A ja si tiež zaslúžim trest za to, ako som sa sem dostal.“ Mikan sa na neho vyjavene pozrel. Bledar vycítil nebezpečný, temer až plamenný pohľad.

Mikan si sadol na zem do tureckého sedu a neprítomne hľadel na zem. Bledar neváhal a urobil to isté a sadol si tak oproti nemu.

„Niečo ti musím povedať, Mikan. Je to vážne.“ Mikan však nemal chuť komunikovať. Odsunul sa hnevliivo stranou a snažil sa Bledara nevnímať. Medzitým sa poďíval na svoju dľaň. Bola červenšia, než mu

bolo milé. Doteraz to pálenie necítil, ale ako sa ocitol v teple bytu pocítil, že sa rana hojí. Bledar si to všimol a poľutoval ho. Mikan nereagoval a dokonca mal sto chutí sa knísať ako prípad pre psychiatra.

„Mikan, nech to znie akokoľvek šialene, ver mi! Si zdravý a ja nie som prelud. Teda nie v tom pravom slova zmysle. Nemám veľmi veľa času na vysvetľovanie, ale môžem ťa uistiť, že môžem za tebou prísť v твоjich snoch. Toto divadlo s bleskom mi dovolili len pre tento prípad.“ Mikan však ďalej vzdoroval a snažil sa Bledara vôbec nevnímať. Bledar pochopil a iba opatrne naznačil dôvod, prečo sa Civilizácia rozhodla poslať ho späť na zem.

„Dobre, tak prejdem rovno k veci. Či mi uveríš alebo nie, na tom teraz nezáleží, minimálne teraz ešte nie. Musíš mi pomôcť. Zajala ma Civilizácia. Nie pozemská, proste Civilizácia s veľkým C. Je to veľmi dobre organizovaná a vyspelá civilizácia, žijúca sedemdesiat tisíc svetelných rokov odtiaľ. Veľmi ich zaujala otázka dĺžka trvania ich existencie. Zostavili počítačový stroj, ktorý dokáže predikovať javy a procesy v nimi pozorovateľnom vesmíre s presnosťou na desať rokov. Možno to nie je nič moc, ale tento počítač dokáže dokonca extrapolovať procesy a javy, sledované v minulosti a tak predikovať, čo kto urobí, kto sa ako zachová a predikovať celkovo stoštyridsať miliónov scenárov, na základe ktorých vie pri mne neznámych výpočtových kapacitách a modeloch vybrať ten, ktorý je najpravdepodobnejší a z týchto scenárov znova extrapolovať ďalšie hodnoty, ktoré vypočítal z týchto predpokladov. Samozrejme, že platí, že čím ďalej do budúcnosti sa počíta, tým sú predpoklady menej presné. Civilizácia však udáva, že javy, ktoré vypočíta na najbližších stotisíc rokov sa udejú s presnosťou na osemdesiat percent. A to nemajú vypočítané, ale odsledované! Teda aspoň si môžeme vytvoriť obraz o tom, ako dlho môže taká Civilizácia už existovať.“

„Prečo mi to všetko hovoríš?“ pokúsil sa rozvíriť debatu Mikan, ktorého to začalo zaujímať.

„Zajali ma, aby som im vyriešil určitý problém. Podľa ich počítača môžem zmeniť budúcnosť tak, aby získali zopár miliónov rokov života navyše. Oprava. TY zmeníš budúcnosť, aby oni získali zopár miliónov rokov života navyše.“

„Neverím ani slovu. Prečo mám ja zmeniť budúcnosť? A prečo si tu?“

„Ja ťa mám len usmerniť, aby si to dokázal. Bez tejto intervencie stratia spústu času a mne zrejme nedajú zomrieť, kým sa tak nestane.“

Mikan sa strhol.

„Zomrieť?“

„Veru tak. Už som mal byť mŕtvy, ale niekde sa to zvrtilo.“ pokúsil sa o čierny humor.

„Veď vaša loď sa stratila v hĺbinách vesmíru a ani Bertonovým ďalekohľadom vás nikto nenašiel.“

„V hĺbinách vesmíru sme sa stratili, no prežili sme to.“

„Čože?“

„Vysvetlím ti to niekedy vo sne. A aby som ťa upokojil a trošku mi veril, ubezpečím ťa v tom, že v najbližších dňoch sa budeš mať dobre. Žiadne búrky, žiadne preludy, žiadne problémy. Ak si znova zacvičíš na hrazdách a naberieš silu behom, budeš dobre jesť, postarám sa, aby si viedol pokojný život. Možno nadobudneš späť svoju stratenú vieru v ľudstvo. A keď nie v ľudstvo, tak minimálne vo mňa. Budeš potrebovať čas a ja ti ho dám. Len sa neopúšťaj, verím v teba.“

„Nedáš mi nejaké pokyny?“

„Mám rád tvoju horlivosť, ale stále mi neveríš a potrebuješ čas. Ja môžem zariadiť, aby si nezažil žiadnu nepríjemnosť a dúfam, že si získam tvoju dôveru. Sme predsa rodina, či nie?“

Zrazu však začal strácať rovnováhu a tiež i jeho videnie sa rozostriilo a nebol schopný ani počúvať, ani vidieť pred sebou Bledara. Pokúsil sa kričať. Kričal. Cítil, ako jeho telo kamsi upadá. Do čiernej temnoty. Pochytila ho úzkosť. Napokon ale o sekundu zacítil pokoj. Zvláštny pokoj. Akoby ho niekto podvedome čičikal: „Toto je len sen. Vlastne bol. A teraz sa zobud’.“ A mal naozaj pocit, že vstáva a prichádza k sebe. Otvoril znovu oči. Ktosi pri ňom stál. A fackoval ho. Čože? A on každou fackou prichádzal k sebe viac a viac. Po ďalšej už celkom silnej sa ten nad ním upokojil a vyzeral, že dosiahol svoje. Mikan otvoril oči.

„Počujete ma?“ Bol to ženský hlas. „Žijete?“ Znel veľmi ustarostene. Mikan otvoril oči a ešte v letargii sa opýtal: „Čo sa so mnou stalo?“ Žena mu pomohla na nohy. Letmo si ju obzrel. Bola zanedbaná, vyzerala, akoby už bola v podobnej situácii ako Mikan asi sto ráz vo svojom živote. Závislá na VR, a iba na chvíľu vyšla von. Pokožku mala tiež podobne bledú, ale zase posiatu akýmsi akné, ktoré Mikan nemal. Mohla mať dvadsaťpäť, no vyzerala na štyridsať. „Bola búrka a veľmi blízko šľahol blesk. Preľakla som sa, lebo niekedy odlíšiť obe reality nie je jednoduché.“

„To si ešte pamätám, potom už nič,“ zaklamal Mikan.

„Vyšla som von, aby som sa presvedčila, čo to bolo a videla som vás ležiac na zemi, netušila som, čo sa stalo, ale rozbehla som sa vám pomôcť. Ako sa to stalo?“

„Netuším. Bol som si zabehať a potom prišla búrka. Už sa zdalo, že je po nej, tak som vyšiel zo skrýše a išiel domov. A potom toto.“ Bola veľmi zmätená, ešte viac ako Mikan.

„Ako to, že vôbec žijete?“ Mikan sa pozrel do jej tváre. Na sekundu si ju predstavil nalíčenú a upravenú. Vyzerala by skvele. Tá pehatá pleť sa dá napraviť, unavené gaštanové oči by si odpočinuli, pery by nabili objem, takisto i jej vlasy, momentálne ako slama.

„To sa vy pýtate mňa? Čo ja viem?“

„Máte asi anjelov strážnych.“

Hm, keby tí anjeli mi nehovorili, čo mám robiť. „Možno.“

„Potrebujete ešte moju pomoc?“

„Už nie, ďakujem, som v poriadku.“

Už sa pomaly rozlúčili, keď tak Mikana napadlo, že v dnešnej dobe je táto žena v podstate pre neho anjel. Spomenul si totiž, v akej dobe žije. Jeho otec mu vravieval: „Keď zahynú dobré ľudské mravy, príde vojna, aby ich znova oživila.“ Vedel však, že je v ochrannej zóne, ktorá je pred vojnou chránená a tak o dobrých mravoch vedel toho pramálo. A len čo sa jeho obmedzený mozog posnažil premýšľať nad podstatou ľudských mravov, už vedel, že ho ovláda viac jeho sebeckosť a dokonca jeho mozog ho znovu volá do kresla. Na pol sekundy by na ten návrh i pristal. Napokon sa ešte otočil na dámu a pokúsil sa ešte nadviazať kontakt: „A vlastne, kde bývate?“ Ešte raz sa na neho otočila. Opäť v ňom čosi zarezonovalo. Nevedel, že vo dvojici sa lepšie vesluje, ale niečo málo už zatusil. A hneď na to všetko prišiel. Je obmedzený.

„Tu hneď oproti.“ Na viac sa nezmohol. Už odišla a on tiež. Nevedel si tieto zvláštne stretnutia vysvetliť. Najprv to s Bledarom, ktoré sa nakoniec zdá ako čistý prelud, keď veľmi blízko pri ňom udrel blesk a potom toto s neznámou ženou. Tento nový svet sa veru mení. Pár ráz sa za ňou otočil a sledoval ju. Čo ho prekvapilo, ona to urobila niekoľko ráz tiež. Obaja akosi tušili, že toto nebude ich posledné stretnutie. Obaja sa teraz správali ako malé deti, ktorým nie je viac vysvetlené.

Ktorí po stretnutí utekajú za rodičmi, ale zaujíma ich, čo ten druhý robí, ako žije. Tento svet je hlúpy. Prečo sa človek nemôže učiť od starších a skúsenejších? Možno preto, že starší a skúsenejší podľahli novému spôsobu života a nejako ich do toho starého ani neláka. Keď si tam spomenul, to je prvá osoba, ktorú stretol naživo vonku. Je pravda, že niektorých ľudí už vonku videl, ale nestretol. Mikan totiž tieto dva slová chápe celkom inak. Stretnúť človeka znamená pre neho s ním prehodiť aspoň zopár slov a to nie je to isté, ako ho vidieť. Áno, zopár ľudí videl. Väčšinou si prehodili zopár zvedavých pohľadov a znova si šli po svojom. Ale táto žena... ak by tú videl ešte raz, vedel by, nie... bol by si istý, že i ona sa s ním chce stretnúť ešte raz. Už len to, že vyšla von, je malým zázrakom. A že podišla k jeho nevládnemu telu, mu prišlo ako niečo neuveriteľné. Určite by sa on tak nezachoval. Nechal by ju ležať na zemi. Nie však po tomto. Jemne sa usmial sám pre seba. Tak možno nie je svet až tak hlúpy a možno stačí maličkými krokmi dostať sa aspoň približne tam, kde sme to prestali. Aj žiť je umenie. A hlavne v dnešnej dobe. A zase sa vyhovára. A znova mu zamrzol úsmev na tvári. Priznajme si, toto nedokážeme. Ak takýchto stretnutí je za sekundu aspoň tridsať na Zemi a nikde sme sa neposunuli, kde je potom tá hranica, kedy ľudom začne tento život liezť na hlavu? Začal sympatizovať s „Vandalmi“ ako si nazval tú skupinu, čo vytrhávali internetové káble z bytoviek.

Tempus

Sotva dýchal. Sadol si k svojmu pracovnému stolu. Jeho laptop sa znova prebudil z režimu spánku sám od seba, čo Cédrica rozhnevalo a buchol po stole. Napokon sa ho zbytočne pokúšal doviesť späť do režimu spánku, proste nereagoval. Tak ho odpojil z elektrického prúdu

a počítač sa hneď rozozvučal výstražným tónom. Jeho rokmi opotrebovaná batéria nevydržala viac ako tri minúty a tak Cédric vedel, že jedine takto si vynúti od neho pokoj. Batéria bola po dvoch minútach mŕtva a obrazovka počítača sčernala. Zahrešil a ešte raz sa poďíval na dokumenty, ktoré mu doniesli z laboratória. Sám si tento rozbor vyžiadal a popravde, čakal iné výsledky. Pretože nemohol tušiť, že na obsiahlej, prachom zapadnutej knihe s multimediálnymi prílohami, ktorú našiel v lodi Helvetica, sa nájde DNA reálnej posádky lode a že rukopis na nej je pravý! Aj datovanie sedí. Teda kniha nie je podvrhom.

Loď kompletne prehl'adal a potreboval sa uistiť, že na nej nájde niečo viac, než použité nástroje a kopec zbytočných príručiek. Na lodi však našiel jediný fragment z tlačiarne, ktorú vtedajšia posádka viezla zo sebou. Asi desať mililitrov „švajčiarskeho lepidla“, ktoré sa používa ako náhrada starých lepiacich hmôt dodnes. Ibaže netušil, že je tak staré a že bolo vytvorené vo Švajčiarsku. Našiel pri ňom dokonca i zažltnutý lístok s týmto názvom a krátkym popisom. Aj tu datovanie sedí, takže lepidlo je pravé a nie je to len podvrh. Ostatné súčasti boli príliš rozbité na to, aby sa dali dobre identifikovať. Žiadne iné fragmenty nenašiel. Ani len kusy skafandrov, na iné vzorky DNA ani nepomyslel. Ale v kúte našiel tú knihu. Je to síce zažltlá, no zachovaná kniha v tvrdom obale, niekoľkosto stranová. To ho prekvapilo, ba až vydesilo. Keď ju otvoril, temer užasol. Bola písaná sčasti nemčinou, sčasti angličtinou, sčasti akýmsi nešpecifikovaným anglickým dialektom, kde každé šieste slovo bolo neznáme a sčasti dokonca albánčinou, ako udáva rozbor. Vedel, že jeden z členov posádky bol pôvodom z Albánska. To si ale naštudoval až z kníh, keďže už kto dnes o Helvetice vôbec kedy slýchal. Obsah knihy sa mu javil neskutočný, ba až bájny. Vedel, že drží možno jediný dôkaz toho, čo mu tá dievčina opisovala. Nevedel však ani za nič prísť na to, prečo im o tom nevravela. Snáď na to zabudla? Nemohla predsa, veď ide o rukolapný dôkaz! A

ona nám tu začne vykladať o tom všetkom bez nejakých zmysluplných dôkazov, keď jeden z nich mala priamo na lodi. Takže Helvetica nie je replika, je to tá bájna stratená Helvetica!

Začítal sa. Z nemčiny toho veľa nevyrozumel, no anglické časti mu boli jasné. Popravde iba tie, písané rukami posádky lode. Podľa rozborov je tá neznáma modifikácia angličtiny písaná niekým iným, kým, však rozbor neuvádzal. Kniha však nebola iba písaná. Bola i kreslená. Cédric vytiahol zo Štátnych archívov všetko, čo mohol, aby si to mohol porovnať s tým, čo udáva tá kniha. Mal pred sebou fotografie posádky. Uhlíkom, možno i ceruzou bola posádka načrtnutá i v knihe s popisom. Kniha na približne každej piatej strane obsahovala kresby, od maličkých ornamentov rôznych farieb, po krásne maľované kresby posádky. Rozbor určuje, že kreslili minimálne tri osoby, každý svojim štýlom, čo dávalo logiku, keďže na tých kresbách sa vyskytovali všetci a dokonca i nejaké nákresy a skice tamojších budov, zvierat, strojov, stromov a kvetov. Popisujú sa tam i miestne technológie „pri obliatí steny vodou sme zistili, že sú pokryté vodoodpudivou látkou. Miestni majú zrejme nanotechnológiu v malíčku,“ píše Antonio Borlini svojim rukopisom. Antonio mal zo všetkých najčitateľnejšie písmo, keďže pri ostatných sa musel ešte použiť rozlišovací skript. Pre časti, písané tou zvláštnou angličtinou sa musí miesto toho použiť nejaký lexikón. Písmo je čitateľné, dokonca by sa dalo povedať krásne, ale nezrozumiteľné: „posádka (tri nezrozumiteľné slová) v poriadku, sme v (nezrozumiteľné) a tak nám prišlo vhod (ďalší nezrozumiteľný odstavec)“. A tak to je s každou vetou.

Čoho si však všimol až po dôkladnejšej analýze, že tvary písmen v tejto časti vykazujú akési zvláštne asociácie. Písmená sa zlievajú dokopy, bodky sú vynechané, interpunkcia je celkom odlišná, niektoré

slová našiel vo Webstrovi a nepoužívajú sa stovky rokov, ale drvivá väčšina ako awered, blevier, chroab, iovant, oporrent, lax, trreap, treatsement, oposer a stovky ďalších sú celkom neznáme. Zrejme pomenúvajú veci, ktoré na Zemi nie sú. Napríklad tieto označil ako botanické názvy sám Antonio - bler, chimnix, krovish, augerarentant a Treasure Plant.

Sám si všimol i odlišnosti v štýle kreslenia. Jedny obrázky sú vyslovene krásne. Hrá na nich svetlo a tieň, sú uhlíkové, ceruzkové i maľované akoby akrylovými farbami. Porovnal si ich s fotografiami posádky a veru, ten, kto ich kreslil, ich vystihol veľmi verne. Antonio píše, že kresba na štyridsiatej strane mala trvať sedem týždňov. Cédric nalistoval stranu štyridsať. Na celú stranu bola zobrazená posádka nádherne farbami a dokonca i s Jarmilkou. Vyzerala ako fotografia. Sedeli pri ohni, všetci sa usmievali, čosi si opekali. Jarmilka však dokázala nakresliť i autopotrét, ako ukazovala na strane deväťdesiat.

Kniha sa cítila veľmi zložito a viaceré veci v nej ani neboli, ktoré Cédric očakával a to ho hnevalo, ale i desilo. Opisujú poväčšine svoj život na Aukarei a je tu len málo odpovedí na otázky, ktoré kladie. Ako sa dostali na Aukareu? „Zažili sme poriadnu psinu, ale vysvetliť to nedokážeme. Vieme, že sme tu a že cesta bola strastiplná, ale prežili sme ju každý svojim spôsobom.“ Ako pristáli bez paliva? „Palivo sme nemali už žiadne, mali sme pocit, akoby loď pristala sama.“ Ako to, že bola Aukarea prázdna? „Jarmilka hovorí, že celú planétu postihla akási pliaga, proste všetkých zahubila a nechala prežiť len niektorých.“ Prečo Jarmilka prežila? Ako píš, tak nebola z početnej rodiny a kráľovskú rodinu pliaga nešetřila. „Netušíme. Sama Jarmilka tomu nerozumie.“ Prečo spomínajú, že majú desať rokov na to, aby sa dostali domov?

„Máme len desať rokov.“ Našiel stopy po vytrhaných listoch. Kto by trhal listy z takejto knihy a prečo by to robil?

Kniha však bola multimediálna. Na niektorých stranách sa dokonca vyskytli i priamo fotografie. Jeden z členov posádky vyfotografoval akýsi postup na dolovanie miestnych hornín a popisoval ju angličtinou s albánskymi popiskami a poznámkami pod čiarou. Zdá sa, že sa posádka dokázala prispôbiť miestnym podmienkam. Kapitán posádky ďalej vysvetľuje: „Nie je tu jednoduché žiť. Naša komunita číta len okolo tristo ľudí. Našli sme však tých pravých. Veľmi radi pomôžu a chcú znova obnoviť život na tejto planéte.“ Dobre. Teraz je však znova vyvstáva otázka: Kto písal tou divnou angličtinou? Na ďalších stranách sa totiž „pozemšťuje“. Neznáme výrazy zmizli a toto písmo je zrazu čitateľnejšie a zrozumiteľnejšie. Vyrozumel, že ich píše Jarmilka. Popisuje nejakú pliahu, ktorá vyhubila život na planéte, ktorú pomenovala „Aukarea“ i keď niekedy píše „Aucarea“ alebo „Acurea“. Popisuje celkom podrobne, koho a kedy to postihlo niekoho z jej známych, rodiny a blízkych. Čuduje sa, že „prežili len mnohočetné rodiny, ktoré po tomto exoduse sa stiahli do ústrania alebo naopak si začali privlastňovať cudzie pozemky“. Nevie si pomôcť, ale „určite to má súvis s tým, čo hovoril Bledar“.

Cédric čítal nekoordinovane a pokúšal sa pochopiť tej encyklopédii, ktorú držal v ruke. A znova zabudol, že kniha je multimediálna. Na zadných stranách boli ploché nosiče. Vyzerali ako archaické VT disky, ktoré prišli po USB diskoch. Boli to len veľmi tenké plátky, veľké ako plátkové žuvačky s niekoľkosto terabajtovými pamäťami. Zasmial sa. Spomenul si na dátové nosiče v časových kapsulách. Tie staré, ktoré sa dochovávajú a je pravdepodobnosť, že budú potrebné o niekoľko generácií, ľudia vyberú a rovno s nimi zachovávajú i

vhodný prehrávač, veľmi často i s návodom, aby mohli byť čitateľné i naďalej, keďže neuveriteľne rýchlo starnú. Toto však bola obrovská výnimka. VT disky sa používajú dodnes, keďže nič modernejšie ich už nemohlo nahradiť. Žiaľ, prehrávače už zastarali, pretože všetky VT disky sa zálohujú na virtuálne servery kdesi v Afrike. Antonio sa k tomu vyjadril: „Vieme, že tieto nosiče sú beznádejne zastaralé (no to určite), ale modernejšie multimédiá nemôžeme v našej dobe a v týchto podmienkach vyrobiť a desiatky svetelných rokov ďaleko od domova možno ani neprežijú“. Priložili i prehrávač. S káblom. Veru tak. „Ak by sme skúsili poslať prehrávač s akoukoľvek batériou, tak dlho by proste nevydržal, nezáležiac na tom, že by sa nikdy nepoužil.“ Zaujíma ho, ako sa k nemu vôbec dostali a ako ho vyrobili. Je totiž vylúčené, aby ho mali so sebou na palube. Každá zbytočná záťaž na vesmírnej lodi je hneď eliminovaná. Ak ho vyrobili na tej planéte, tak ako? Vzal prehrávač. Bol krásny, vyzeral ako tenká kovová platnička s rôznym ozdobným gravírovaním, ale pevnosť naznačovala, že mal byť priamo určený na tú cestu. Nesmel sa rozbiť. Cédric čo-to o VT diskoch starých typoch vedel a tak opatrne vzal ten disk, ponášajúci sa na plochú žuvačku a vložil ho zboku prehrávača.

Nič sa nedialo. Hlupák. A ten kábel kto dá do prúdu? Zahromžil a pripravil prehrávač na činnosť. Mal veľmi malú obrazovku. Na začiatku sa Cédricovi prihovárал Antonio s technickými parametrami záznamu. Hneď ako uviedol, že je možné zariadenie zapojiť do siete a dáta prenášať bezdrôtovo, hneď záznam prerušil a dáta si stiahol. Našťastie boli dáta čitateľné a Cédricovi pripadalo, že je novodobým hľadačom pokladov. Na obrazovke jeho počítača, ktorý znova zapojil do elektrického prúdu, sa objavil Antonio Borlini ako zrejme nastavuje kameru. Zábery boli nezostrihané. Všimol si, že sa nachádzajú v dome, len málo sa líšiacom od pozemského, no zbadal tam i určité predmety, ktoré neidentifikoval. Po chvíľkovom zmätku a pár nepodarených

záberoch sa na obrazovke znovu objavil Tonio. Vlastne možno to bol on, Cédric si nebol až tak istý. Vyzeral staršie a vôbec nemal úsmev na perách, ako na obrázkoch a v knihe.

„Prejdem rovno k veci,“ začal Tonio rovno anglicky. „Vítam každého, ktorý si zapol tento prenos. Žiaľ, kým sme vyrobili tieto disky a prehrávač, ubehlo veľmi veľa času a tak už nám nezostáva veľa ani pamäte, ani informácií, ktoré vám môžeme predať. Určite ešte na tomto disku nájdete zopár nahrávok, kde sa veľa vecí vysvetlí.“ Zhlboka sa nadýchol. „Hlavným dôvodom, prečo sme vytvorili tú knihu, je hlavne fakt, aby sme po sebe niečo zachovali. Teda, ak sa všetko podarí, ako má. Ak náš program bude úspešný. O čom hovorím? Naša vesmírna loď Helvetica je pravá. Veru tak. Teda, v súčasnej dobe, sedem rokov od pristátia ešte nie je letuschopná, ale konečne sme získali tých správnych ľudí a do roka by mohla byť snáď pripravená. Veríme, že sa na Zem dostaneme i s Jarmilkou. Ak by to ale nevyšlo, máme aspoň tú knihu.“

Hlavný konštruktér počúval a hltal očami každú podrobnosť na videu. Tonio opisoval ich cestu, ktorá ich dostala na Aukareu, vylíčil stretnutie s Jarmilkou a potom opisoval ich progres. Vytvorili komunitu z ľudí, ktorí boli ochotní a pridali sa k nim. „Desať rokov sa môže zdať ako dlhá doba. Na určité veci áno. Ale na niektoré sa pripravujete celý život a keď im máte čeliť, tak zistíte, že ste na to vôbec nie pripravení. Ale taký je život. Sme však radi, že sme sa rozhodli tak, ako sme sa rozhodli.“ Aký to má zmysel? Načo nahrali takéto videá, keď vlastne nič nepovedali? Cédric čakal, že vyklopia všetko o tej pliaže, o tom, prečo už asi tretí raz za desať minút hovoril o desiatich rokoch a oni stále hovoria v hádankach. „Možno si hovoríte, prečo hovoríme v hádankach. Asi preto, že chceme, aby to malo nejakú úroveň. Alebo možno neočakávame, že nám vôbec niekto uverí. Je pravda, že sme sa ocitli v čomsi, čo ani nedokážeme popísať. Možno tých desať rokov je len taká

blbosť a nakoniec tomu tak nebude.“ Teraz na ňom vidieť, že nejako zrazu z ničoho nič stratil záujem. „Asi to vypnem.“ A vypol.

Čože? Čo to má znamenať? V ďalších videách sa dozvedel toho ešte menej. Tu niečo nehrá. Letmo si prešiel ešte zo desať videí, ale múdrejší nebol. Všimol si, že s každým videom sa niečo mení. Našiel ešte jedno, kde je Tonio ešte celkom v dobrej nálade a pokúša sa vysvetliť Bledarove sny, no nedokáže ich popísať. A z tej nemohúcnosti nakoniec schytí kameru do ruky a znovu ju vypne. Na ďalších záberoch je porada posádky. Ale nikto si kameru nevšima. Jedine Bledar mihne občas okom na ňu. Bavia sa o bežných veciach – o prežití na Aukarei. Posledné video je dosť zvláštne tiež. To si kameru vzal Bledar. „Pôsobí to. Mám pocit, že tie videá sú zbytočné. Nedávajú logiku. Snažíme sa niečo povedať, niečo dôležité, ale v knihe je viac.“ Týchto šesť sekúnd núti Cédrica vziať knihu znova do ruky a teraz si ju lepšie prečítať.

Ale viac sa nedozvedel. Akoby naschvál o prežití na Aukarei je tu spústa stránok, ale tie dôležité tu chýbajú. Áno, založili si svoje mestečko a snažia sa obnoviť život na planéte. Založili maličkú školu a povolali si preživších, ochotných pomôcť. Jedni sa učia remeslám, iní priemyslu, niektorí sú znalcami v miestnej histórii, niektorí sú učení obchodu a tak si zveľaďujú svoje mestečko a pomáhajú si, zatiaľ čo Švajčiari majú za cieľ spojzdať Helveticu a dostať sa domov. Dočítal sa, že si vytvorili vlastný priemyselný postup na výrobu paliva, rozbehli strojovú výrobu, dokonca mali i skúšobné lety na maketách lode, ba dokonca vyslali umelú obežnicu, ale hore sa zatiaľ nedokázali dostať.

Potom si však všimol niečo veľmi zvláštne. Všetci akoby zabudli na to, prečo tá kniha je dôležitá, aby sa v nej zapísali všetky dôležité

vlastnosti, grafy a poznatky, ale všade sa stretáva s vetami: „Nedokážeme si spomenúť. Je to nemožné vysvetliť. Akosi nám to nedochádza v hlavách. Vieme, že je to dôležité, ale kniha je o faktoch, nie o našich dohadoch.“ A potom tam len vypísali nejaké pravidlá, ako sa vyhnúť Aukarei. Dočerta! Tak na kiego d'asa tú knihu vôbec písali a vôbec pokúšali sa ju dostať na loď, keď jej výpovedná hodnota je limitná nule?! Dobre, sú tam celkom dobré informácie o živote na Aukarei, ale každého predsa zaujíma, ako sa tam dostali, prečo mali tých šibnutých desať rokov, prečo potom neprišli a prečo nenapísali tie najdôležitejšie veci, doboha!

Cédric viac nestrpel. Dobre beriem, testy ukázali, že rukopisy sú pravé, ich časová stopa sedí, teda nie je to nejaký blábol, napísaný ešte pred odletom Helveticy na Mesiac. Veril by tomu. Ale nemá tu žiadne rukolapné informácie, ktoré by sa dali použiť. Iba odporúčania, ospravedlnenia a žvásty. Toto musí ešte prekonzultovať so svojimi podriadenými, Jarmilkou alebo dokonca guvernérom. Ten má predsa nejaké páky, zavolá si radu odborníkov, ktorí na to prídu skôr, než on. Ešte ho neodvolal, takže by ho ešte raz snád' vypočul.

Vzal si Životodárnu tabletku a ľahol si do kresla. Bolo to senzačné ergonomické kreslo, ktoré sa dalo polohovať, ako si to Cédric len prial. Len málo takých sám zachránil. Pamätal si na obdobia, kedy boli celkom bežnou súčasťou. Potom však temer spadla atómová bomba v Suriname, Rusi ju už mali pripravenú. Vyhrotili sa vzťahy ako pred viac než sto rokmi na Kube, a tak sa v Americkej Guyane začali prípravy na tento projekt. Áno, skvelý bombardér. Začala sa však vojna a tak bolo málo surovín a všetky tieto kreslá sú veľkou zásobou drahých kovov. Mal ich každý. Teraz ostal tento jediný. Vydupal si ho. Neznášal obyčajné stoličky. Jeho chrbát sa cíti dobre len v tomto kresle.

Presvedčil nadriadených, že mu toto kreslo predpísal lekár a tak to prešlo. Je jasné, že potvrdenie od lekára dodal až dodatočne.

Stránky v Knihe boli posiate zbytočnými informáciami. Listoval si v nej ako malé dieťa. Zaujímali ho iba obrázky. Ale tu si znova všimol niečo zvláštne. Kresby sa s pribúdajúcimi stranami obmedzili iba na čiernobiele a i občasné malé dekorečné obrázky stratili farbu a zmenili sa. Kvietky, psíky a stavby sa zmenili na smrtky, čudné postavy, kryštály, kamene a akési výjavy. Čo sa to dopekla s tou knihou stalo? I opisy sú akési temnejšie: „Celá kniha je zbytočná. Snažili sme sa to napísať, ale proste nejde to. Nevieme, čím to je. Proste to nedokážeme popísať, rozpovedať. Akoby niekto nad nami stál a sledoval nás pri každom kroku. Je to paranoja? Alebo démon? Prečo to doriti nemôžeme napísať. Naverímboha, som veril, že som tie prekliate slová už písal.“

Voľačo sa zomlelo. A netuší nič. Jarmilka. Tá by nám snád' vedela niečo povedať. I keď' ona mala naučené to, čo si podľa jej slov „mala zapamätať“, niečo musí vedieť. O tej knihe určite! Na posledných stranách sa píšu už strašné veci. A celkom iným písmom. Pripadalo mu to, akoby všetkých postihla demencia a ich rukopis sa kompletne zmenil v nečitateľný. Posledné strany bola čistá zúfalosť. Tie sa však musia kompletne vedecky rozanalyzovať. I keď' nejakú odpoveď predsa len našiel. Bola to veľmi schematická kresbička postavy, z ktorej vytušil, že niekoho je potrebné zrengovať. Je pri nej nakreslený štvorec a je pri nej napísané už snád' asi detským písmom „X ray“. Vstal a rozhodol sa, že pôjde za Jarmilkou. Ináč, je to veľmi naivná osoba. Povedal jej, že ju ubytuje v hoteli. Ale zaiste. V hoteli, kde sa jej páčili čalúnené steny.

Bohatý

Večné sny. Prevtelenie. Zvyk na vlastné telo. Nikdy. Ani teraz. Stál v bielej nicote. Obrazy sa zjavujú, miznú, trápia ho. Spal niekedy? Kde bol? Doma? Jediná vec. Obrovský priesvitný drahokam. Asi tri metre vysoký. Šesťhraný, niekedy dvojkloný, niekedy amorfný. Stále ale s tou hmotou, čímsi vnútri. Vedel by ten drahokam celkom zničiť nechťom, keby chcel, tak mäkký je. Niekedy najsilnejšie kopance a kliatia ním nepohnú. Hmota však neublíži. Ani drahokam nie. Napriek tomu je to strašné. Dva, jeden, dva, päť, štyri, jeden, jeden, sedem. Dokola a dokola. Má vôbec hlavu? Tak prečo ňou tie čísla stále prechádzajú v tom istom poradí? Pamätá si niečo také alebo si to len namýšľa? Čím vlastne je? Hmotným alebo nie?

Ale veď to bol len úspech v práci. Biedu netrieme, ale i tak nám to veľmi nepomôže. Možno trochu unavenej slávy, nič viac. Znova pozrel na otca. Ten bol nadšením celý bez seba. Už si zvykol, že jeho myšlienky sú prevrátené a spomienky ešte viac. Aj časovo je táto spomienka prevrátená. Nedokázal si spomenúť, koľko mal rokov, keď jeho otec našiel ten drahokam, ale v tejto spomienke bol o niečo mladší, než keď oficiálne zomieral. Často v týchto spomienkach sa jeho telo potí. „Bledar, ja viem! Má však nevyčísľiteľnú hodnotu, ale keď ho odovzdám na expertízu, zistíme, koľko peňazí získame od vedenia. Nemyslím si, že to bude málo. Za vodou ešte nie sme, ale predstav si to! Taký nález! A pritom nebol až tak neviemako schovaný. Stačil jeden geologický prieskum. Mne sa podarilo získať výsledky ako prvému a hneď som vedel, že je pred nami niečo nezvyčajné. Stačilo mať len oči otvorené a ísť čelom výzve.“

Bledar však bol akoby myslou kdesi inam: „Áno, oci, rozumiem.“ Akosi tušil, že je toto všetko len spomienka. Alebo sen? Rozlíšiť tieto dva stavy

bolo dosť náročné. Cítil, že má hlavu ťažkú, akoby po politrovke piva so sedempercentným obsahom alkoholu.

„Vieš, ako som šťastný? Budeme sa konečne mať ako páni. Predstav si to.“ Zvláštne, nikdy otec nemyslel na peniaze. Je toto falošná spomienka? Alebo sa to takto stalo naozaj? Bledar v tomto sne to vnútri zisťoval. Nemal však jediný oporný bod. Otcova pracovňa vyzerala rovnako, teda aspoň tak, ako si ju pamätal. Pozrel sa na svoje ruky. To by mal byť jasný dôkaz toho, či sníva. Ak by sa čokoľvek javilo nejasne alebo nereálne, bol by istejší. Dlane mal však červené od krvi. Zachytil okom i neveľkú mláku pod nimi, ako krv kvapkala na podlahu. Napočudovanie ho to nijak nezneistilo. Na tento pohľad bol akosi zvyknutý. Ale keď pohľadom znova zavadil o otca, už zrazu nebol v jeho pracovni. Otec ostal stáť, kde bol i pred sekundami, ale ocitli sa na fronte, presnejšie v poľnej nemocnici. Všade navôkol sa z ničoho nič objavili zástupy lekárov, ranených a dôležitých postarších ľudí v uniformách s medailami a hodnoťami. Bolo mu hneď jasné, že to nemôže byť realita, ale v akej nerealite sa teraz nachádza? Vyšší dôstojníci len málokedy v riadnom boji mávajú na uniformách pripnuté hodnosti v dnešnej dobe. Je to sen, fikcia? Je to smrť?

„Som na teba pyšný, Bledar.“ Otec zvažnel a pristúpil k nemu. „Prežil si niečo, čo len málokto. Dostal si sa tam, kde ešte nikto pred tebou. Hovoril si s niekým, s kým nemal tú česť nik.“

Kam tým mieri? Už bolo jasné, že sa s otcom nerozpráva. Je to len niekto, kto sa za neho maskuje. Znova sa obzrel vôkol seba. Ostali stále na fronte, ale akosi nespoznával ani jednu tvár, ktorá okolo nich prešla. Možno tamto jednu, ale mal pocit, že ju videl ešte pred vojnou. No je to zmätočné a už mám toho dosť! Už bolo dosť týchto maškarád.

„Kto si?“ opýtal sa Bledar flegmaticky, ani na otca nepozrúc.

„Ten, ktorý sa s pozemšťanom ešte nerozprával.“

„Tak už sa rozprávaš. Nenaťahuj ma, čo je so mnou?“

Otec to znova nebol. Zmenil sa na niekoho neznámeho. Ak by sa možno rozpamätal, tak by možno na to prišiel.

„Niečo, čo zažilo len málo pozemšťanov.“

„No to je teda debata!“ zvolal Bledar. Určite nemá v úmysle hrať túto mystickú hru s niekým neznámym. „Už ma hneváš! Už na to nemám náladu, nájdem si niekoho, kto mi to všetko vysvetlí.“

Otočil sa neznámemu chrbtom a zočil krajinu za sebou. Bola to púšť, nehostinná, prekliato žltý piesok bol všade, kam oko dohľadelo. No a čo, zase zmena, už ma to nijak neprekvapuje. Zdá sa, že som v nejakom nepriestore, kde sa všetko mení, pomyslel si. Kiežby ale vedel, čo to je.

„Chceš naozaj zomrieť?“ opýtal sa ho neznámy, ktorý znova zmenil zväčša alebo si na seba len natiahol dlhý čierny kabát s kapucňou aby mu nebolo možné hľadieť do očí.

„Veď som zomrel.“

„Mýliš sa.“

„No tak sa mýlim, a čo má byť?!“

„Nechceš vedieť, čo je s tebou?“

„Doteraz si mi to nepovedal, tak idem sa opýtať niekoho iného.“

A tak sa vybral do púšte. Bol zmätený, ale i našťvaný. Nech je toto, čo chce, je to asi neustály sen, z ktorého je možno cesta von. Videl už kopec takýchto filmov. Musí nájsť niekoho, kto mu poradí. Ale koho?

A kde? V púšti? No ale keď sa to všetko tak rýchlo mení, možno i púšť sa zmení. Po desiatich minútach si tak nepripadal. Slnko mu pieklo na hlavu. Pohľad dozadu už nebol taký priateľský. Všetko zmizlo a vojakov, otca i neznámeho nahradili pieskové duny. Je to všetko márne! Napravo si však všimol niečo, čo vystupovalo z piesku. Vyzeralo to ako pyramída, ale bolo to menšie a celé biele. Vlastne nie menšie, rástlo to zo zeme. Idem tam, určite sa zase niečo zmení. Ešte desať krokov. Zahľadel sa na tú vec. Je to portál do inej dimenzie? Aj to vo filmoch videl. A teraz mu prišlo čosi veľmi trápne. Akoby stratil svoju osobnosť. Kdeže je ten sebavedomý chlapík, ktorý Tonimu na lodi nerozmýšľajúc hneď vyštekol, že mu ušlo, že abortoval misiu? A to s úsmevom. Akosi vedel, čo bude nasledovať. Niekoľko rokov bol nezameniteľne vedený k tomu, aby tieto slová vyriekol a stratil svoju kapitánsku pozíciu. Potom to zrazu skončilo a už znova sa prevtelil do toho istého Bledara, veľmi tesne po vojne.

Áno, desať rokov na Aukarei bolo celkom zaujímavých a tam sa nám podarilo veľmi veľa vecí. Loď dali ako-tak dokopy. Veď za desať rokov i piloti a neznalci ako my, dajú raketu dokopy, keď jej rozumejú. Hlavne, keď mi Oni povedali, čo s ňou mám robiť. Vlastne nie tak celkom. To bolo súčasťou plánu. Presne si na to spomínal. Stalo sa to niekoľko ráz. Toni prevzal velenie posádky ešte pred štartom. Zodpovedal za svoju posádku. A keď sa dozvedel, že sa stratili plány lode, celé tri dni bol celý inštitút hore nohami.

„Plány? A čo mám akože s nimi?“ pýtal sa Bledar Toniho nezaujato.

„No to zatiaľ neviem. Ale stratili sa už tretí raz. Predošlé straty boli vyriešené tak, že sa tie plány zase našli na tom istom mieste, odkiaľ boli odcudzené.“

„Áno, to je podivné. Je to akoby si niekto tie plány chcel požičať, oskenovať a znova ich vrátil.“

„Možno. Ale prečo by to robil dva razy?“

„Nemám poňatia.“

„Myslíš, že tu máme nejakého špeha?“

„A vari sa doteraz našiel?“

„Nie, ale veď vieš, musím všetko preveriť. Ešte sme ani neleteli a už tu máme takéto podivnosti.“

„My sme predsa prisahali vernosti tejto misii. A ak by sme si tie plány lode chceli preštudovať, bez tvojho dovolenia by to neprešlo. Veď i ja som si ich raz požičal.“

„Áno, to viem, podpisoval som ti žiadosť pred mesiacom.“

„Veď to šlo podľa protokolu. A naposledy si ich chcel preštudovať náš šofér.“ Toni za zasmial. Giorad mal rád, keď ho niekto nazval šoférom kozmickej lode Helvetica.

Bledar sa zamyslel. „Nech je to ktokoľvek, vieš, že tie plány nie sú nijakým tajomstvom.“

„To nie, ak by Američania chceli, postavili by ešte lepšiu loď.“

„Veď postavia. Ale čo takí Rusi?“

„Kam tým mieriš?“ zdvihol obočie Toni. Vždy to robil, keď očakával dobrú radu od kolegu.

„Nie je ti povedomé, že tesne pred prvým zmiznutím dokumentov SUI angažovalo troch ruských vedcov?“

„Ani nie.“

„Ale my nemáme ani žiadnu dohodu s ruskou stranou. Plus kto ich kedy videl? Okrem Giorada ich nevidel nikto z posádky. Majú mať na starosti elektronické zariadenia na ťažbu na Mesiaci, ale starajú sa do vecí, do

ktorých ich niet. Tak ako Giorad mi predvčerom povedal, že jeden z nich, Anatolij, sa ho vraj vypytoval veci, ktoré ani on sám nevedel.“

„Aké napríklad?“

„Tak napríklad sa zaujímal o zapojenie zariadení do siete. To by Giorad musel mať k dispozícii plán lode, aby to vedel aspoň načrtnúť. Všetci vieme, že sieťové zapojenie je na desiatich stranách. A Anatolij presne načrtnol trasu signálu od riadenia k mechanickým súčastiam vrtáku. Nemožné.“

„Žeby som si ich predvolal k sebe?“

„Giorad by ti to vedel potvrdiť.“

„Čo myslíš, nemal by som s tým ísť za vyšším veliteľom?“

„Nie som v takej hodnosti, aby som ti vedel poradiť.“

„To nie si, ale to neznamená, že sa s tebou nemôžem o tom poradiť. Viem, mal by som dať na svoj inštinkt, ale veď vieš, ako nám Američania dôverujú. Stále si myslia, že sme na to primladí.“

„No veď sme. Ale tak to predsa funguje. Bol to nápad Švajčiarov.“

„Áno. Stáli za tým projektom a mali na to svoje dôvody.“

„Ak by nemali, neboli by sme tu. Všetci pod tridsať, bez založených rodín. To boli prvé dva podmienky. A ostatné sú fyzické a psychické. Všetci sme nimi museli prejsť.“

„Dobre, ja už niečo vymyslím,“ povedal Toni a Bledar mohol opustiť jeho kanceláriu. Vtedy mal presne nalinkované, čo povedať, ako sa tváriť. Nie všetky odpovede možno boli vtedy správne a ani Oni asi nevedeli presne všetko odhadnúť. Ale vyšlo všetko ako malo. Toni sa zameral na nepodstatnú vec a on len získal čas a vrátil plány presne podľa Ich predpokladov. Omeškalo sa iba o sedem sekúnd. Našťastie, nikdy sa nezistilo, kto si ich požičal a prečo.

Pyramída začala meniť farbu a vnútri bola celkom číra. Zastavila sa a už sa ani nepohla. Bola vysoká asi meter. Na žiadnej hrane sa neligotalo ani jediné zrnko piesku. „Bledar...“

No to mňa podrž, tá vec rozpráva, pomyslel si Bledar. Nakoniec, v tomto snovom svete je možné všetko, tak čo sa čudujem. „Máš na mňa zopár otázok.“

„Keby len zopár...“ precedil si popod fúzy Albánec.

„Tak čo chceš vedieť?“

„Je tam niekto alebo sa mám baviť s pyramídou?“

„Áno. Bav sa s pyramídou. Nie je tu nikto, komu by to pripadalo podivné. Len to skús.“

Ešte sa mi bude i vysmievať.

„Bežne takto sršíš vtipom?“

„Tak budeš sa pýtať dôležitejšie veci?“

„Prečo? Vari mi nejaká pyramída pomôže?“

„Prečo mi na otázku stále odpovedáš otázkou?“

Teraz sa už Bledar zasmial a uvedomil si, že si hádžu navzájom otázky ako pri nejakej hre.

„Dobre. Ja som sa chcel hrať na hrdinu. Zaujíma ma spústa nezodpovedaných otázok.“

„Začni.“ Konečne niekto ochotný.

„Je mi to síce divné baviť sa s niekým z očí do pyramídy, ale budiš. Čo je toto za svet?“

„Je to tvoj vlastný snový svet, v ktorom musíš prebývať.“ Ako si vyberá slová. Nepovedalo to „žiť“.

„Prečo tu musím žiť?“

„Vari si po tom netúžil? Baviť sa s mimozemskou civilizáciou, ako nás vy nazývate?“

„Inak sa to nedá. To znamená, že nemáte formu.“

„Povedzme to tak.“

„A prečo ja?“

V pyramíde sa niečo zachvelo. Možno to bol ekvivalent smiechu. „Celkom obyčajná otázka. Ale odpoveď je na ňu dosť zložitá. Skús inú. Možno by ťa skôr zaujímali tie sny a to, prečo sme ťa sem zaviedli.“

„Aj to. A hlavne prečo sme sa ocitli na Aukarei a dostali sme ultimátum 10 rokov.“

„Asi si dostatočne inteligentný na to, aby si zistil, že si vlastne ostal podvedený.“

„O tom mi ani nehovor. Sny o tom, ako je to tu úžasné, ako sa mi splnia moje najtajnejšie prania, ako budem súčasťou vyššieho bytia a podobné hovadiny. A potom prideme na mŕtvu planétu a dostaneme 10 rokov na rozmyslenie!“

„Asi ti ani neušlo, že Aukarea mala skončiť podobne, ako Zem.“

„Áno a my sme sa rozhodli dobre. Radšej zomriem ja, ako vám dám povolenie, aby ste zo Zeme spravili druhú Aukareu!“

„Ako myslíš. Ale všimol si si, že Aukarea predsa len nebola mŕtva, je tak? So Zemou by sme urobili to isté. Nechceli sme predsa zahubiť život na Zemi, toho by bola škoda.“

„Len by zmizlo asi 80% ľudí.“

„Áno. Počkali by sme si, kým by ste sa znova rozmnožili.“

„Ale prečo vlastne? Potvrdenie?! My štyria sme sa mali rozhodnúť, čo bude so Zemou? Nie ste predsa Civilizácia, ktorá si môže obsadiť toľko planét, koľko len chce, bez nejakého pýtania sa nižšej formy o schválenie?!“

„To nie. Máme nejaké štandardy. A zničiť Zem by bola predsa len škoda,“ ten hlas z pyramídy mu začal byť povedomý. „Ktohovie, možno pozemšťania dosiahnu takisto tej úrovne ako my. Teda mali by, podľa všetkého. Zabiť rozkvet civilizácie by bol hriechom.“

„Ale zabiť toľko ľudí by nebol?!“

„Len ste sa tam tiesnili. Pozri sa, mozog máte vyvinutý dobre, prekypujete možnosťami, ste zvedaví a plní očakávaní v budúcnosť.“

„Keď som bol podvedený, znamená to, že nie som mŕtvy.“

„Nie, to máš pravdu. Musíš ešte niečo vykonať.“

„Nemal by som pohnúť ani prstom!“ Albánec sa rozohnil a ukázal mu päšť. „Dohoda bola jasná, skapať alebo vydať Zem!“

„Áno, ale i napriek našim vysokým štandardom sme teraz našu dohodu museli na chvíľu odložiť. Musíš pre nás niečo vykonať a potom ťa necháme v pokoji zomrieť tak, ako si si vybral.“

„V mojom prípade teda nejde o štandardný proces... “ pokúsil sa o sarkazmus.

„Veru nie. Potrebujeme, aby si zmenil budúcnosť. Bežne sa takéto odchýlky nedejú, ale tri milióny rokov je predsa len dlhá doba.“

„A teraz o čom hovoríš? Nech si ktokoľvek, vykopem ťa z tej pyramídy!“

„Máme stroj. Skvelý stroj. Pochop, že nič nepochopíš, preto to vysvetlím tvojim jazykom. Naša civilizácia postavila stroj. Tento je takmer nezmerateľný. Zatiaľ najlepší stroj všetkých dôb. Rovný so samým vesmírom. Dokáže na rozdiel zopár sekúnd alebo akú to máte jednotku času, predpovedať budúcnosť vesmíru.“

„Netáraj, to nie je možné.“

„Je. Stále rozpoznáva deje v prítomnosti a extrapoluje z neho budúce udalosti. A ako to, že tomu neveríš? Myslíš, že podľa čoho sme ťa navigovali v tvojich snoch? Čo kedy povedať, čo spraviť, aby si sa dostal do vesmíru a abortoval misiú?“ Bledar v duchu zahrešil. Malo mu to napadnúť.

„Tento stroj vie, čo sa stane, ale tiež nie je neomylný, preto extrapoláciou počíta ešte niekoľko miliónov možných scenárov a každému prideluje hodnotu pravdepodobnosti. Vaším rozhodnutím sa ale zatiaľ spĺňa ten najhorší scenár, kedy prídeme o sedem miliónov rokov života. A jedine s tebou ich môžeme nahradiť štyrmi.“

Bledar zmrzol. Zdá sa, že ho táto Civilizácia využila na špinavú prácu. A prečo si to zase nemôžu vybaviť sami?

„Nie, žeby sme nemohli, ale už som ti povedal, že máme štandardy. Ale máme jeden určitý problém, s ktorým si nevieme rady.“

„Ohó, tak aký to je problém?“

„Máme aj náhradný plán. Ak by sa ti to podarilo, získame aspoň štyri milióny rokov. To je už ale dobrá záplata.“

„O čo ide? Ak to správne chápem, tak potrebujete, aby niekto zo Zeme sa rozhodol inak, ako my.“

„Správne. Je ti veľmi blízky. Neznáša Zem a svoju situáciu na nej. Ale zomrie predtým, než to stihne urobiť. Bude zabitý neživým organizmom.“

„A vy chcete, aby som ho zachránil.“

„Veru tak.“

„Čo však Zem má a vy nie?“

„Konečne rozumná otázka!“

Je tu vždy tak zima?

„Ešte prednedávnom ste spievali na inú nôtu!“ zahíkal Nicholas Gershwin. Cédric bol však nepokojný a ani si nesadol na ponúknuté kreslo, iba pobehoval ako tiger v kletke.

„To áno, ale tá kniha, čo doniesli...“

„Možno len nepodarený pokus o žart.“

„To nie je žart, pán guvernér. Uhlíkové datovanie knihy sedí. Dokonca i papier nie je z celulózy, ale z nejakého iného materiálu. Teda, možno aj áno, ale tá celulóza bola vyrobená z nám neznámeho druhu dreva. Rukopisy sa zhodujú, čo som si overil i pri tej nešťastnici.“

„Pripusťme teda, že tá kniha je naozaj donesená z tej planéty,“ začal guvernér podozrievavo, „viete si však predstaviť, čo by to urobilo s verejnosťou? Ak by sa dozvedeli, že máme vesmírnu loď, ktorá sa stratila v hĺbinách vesmíru? A vôbec, píše sa v tej knihe niečo rukolapné?“

Cédric začal byť podráždený. „O to ide, pán guvernér! Človek by očakával, že tam nájde spústu informácií, ako sa tam dostali, ako sa plánujú dostať naspäť a podobne, teda vlastne, spústu informácií tam je, ale to hlavné je nepovedané.“

Nicholas vstal. Mal vo zvyku si v kancelárii zapáliť cigatu, ale vedel, že tým Cédrica, ako zarytého nefajčiara, urazí, tak si iba sadol bokom na stôl. „Čo je to hlavné?“

„Jarmilka sa ani slovom nezmienila o tej knihe, až keď som jej to povedal. Akoby zabudla, že toto bola jej hlavná misia. Ale chýbajú v nej hlavné informácie? Prečo sa ocitli na Aukarei? Ako sa tam dostali? Ako pristáli bez paliva? Prečo Jarmilka prežila nejakú zvláštnu pliagu, keď nepochádzala z mnohopočetnej rodiny? Nechápem, že tam ani nenapísali, že je to vlastne kyborg!“

Toto už guvernéra nahnevalo: „Čo mi tu hovoríte, človeče?!“

„Mám snáď zavolať vrchného doktora Mathisa? Sám jej píše lekárske správy. Ďalšou záhadou je, prečo tak otáľali s vysvetlením i na videách. Tárali v nich dve na tri. Ale nič dôležité. Čím ste potom knihu čítali ďalej, informácií bolo menej a zdalo sa, akoby všetkých postihla nejaká demencia, čitateľnosť písma sa zhoršovala a o pár strán ďalej bolo už takmer nečitateľné. Niekde na konci však bola kresba, ktorá mi poradila, aby sme Jarmilku nechali prejsť röntgenom. A ten zistil, že je napol človek, napol stroj!“

„To je ako možné? Nemala sa lekárska prehliadka robiť hneď po pristáaní?“

„Áno, tá základná sa vykonala. Ale Jarmilka vykazovala všetky príznaky toho, že je úplne zdravá. Nikoho ani len nenapadlo skúsiť kompletnú prehliadku.“

Guvernér sa zamyslel: „Vedela sama o sebe, že je napoly robotom?“

„Vedela.“

„A nevravela nám to!“

„Nie. Mne len nadhodila, že veľa vecí musela zo svojej pamäte vymazať, aby jej ostalo dosť priestoru na disku pre informácie, ktoré nám chcela povedať. Informácie, ktoré neboli potrebné hneď, premazala. A je dokonca možné, že ju na Aukarei premazali častejšie.“

„Ako to?“

„Už bola i za našimi technikmi. Tí sa poradili s doktorom Mathisom a nakoniec našli spôsob, ako ju napojiť na počítače a prezrieť si informácie na jej pevnom disku. V živote to nerobili, ale zvládli to.“

„Čo našli?“

„Nesmiernu fragmentáciu údajov. Žiadne indexovanie.“

„Trochu lapidárnejšie by to nešlo?“

„To bol len prvý indikátor. Zdá sa, že Jarmilka mala tri z poslednej generácie rotujúcich diskov, kde sa dáta zapisujú sekvenčne, kde sa na disku nachádza miesto. Akokoľvek veľká informácia sa zapísala na prvé miesto, kde to bolo vhodné. Ak ale na tom mieste sa už nachádzali iné údaje, tie sa fragmentovali na ďalšie miesto. Keď sa disk čistí, často prebehne i indexácia, teda údaje, ktoré spolu súvisia, dostanú pridelený index a defragmentujú sa. To je už pomerne zastaralý prístup. U Jarmilky sme videli, že kopec informácií bol rozfragmentovaný po celom disku a indexácia žiadna. Teda údaje boli premazané a spätná indexácia neprebehla. Naši programátori zistili podľa časových stôp a metadát, že takto zmizlo pomerne veľa údajov a dokonca s dátumom pred rokov!“

„Ako vlastne tá indexácia prebieha?“

„U Jarmilky nevieme. Zrejme však musí na ňu bežať softvér. To práve naši programátori zisťujú. Urobili si zálohu, na ktorú potrebovali päťdesiat stoterabajtových diskov. Ešte nevedia, čo ju spúšťa a prečo to zlyhalo. Zrejme to bolo nefunkčné už na Aukarei.“

Guvernér sa zamyslel: „No dobre, tak nám teda neklamala. Čo si myslíte, že by sme mali urobiť?“

„Určite ju musíme podrobiť ešte zopár testom. Najprv musíme počkať, čo nájdú informatici, možno získame nejaké informácie.“

„Dobre, ale čo potom s nimi?“

„No ako, čo s nimi? Mali by sme to oznámiť verejnosti, alebo ju predať niekomu, kto sa tým bude zaoberať.“

„Tá druhá možnosť mi je viac po chuti.“

„Aj keď ma to veľmi zaujíma, máme tu predsa iné veci na práci.“

„O tom nepochybujem. Dobre. Uvidím, komu to pridelím. Určite s vami súhlasím. Sústreďte sa, prosím na vašu úlohu. Bombardér má byť v januári na obežnej dráhe a my nemáme ani poňatia, kto nám ho tam hore dopraví. Ale to už nechajte na iných. Dostavajte ho.“

„Iste, pán guvernér.“

„Ale hlavne, Cédric, ostaňte pokojný! Vidím, že ste nepokojný, ja som tiež. Ale jedno vieme obaja: urobili ste kopec práce navyše. A to zohľadním.“

Cédric sa očividne upokojil. Poďakoval a vypochoval z Gershwinovej kancelárie. Popravde, myslel si, že guvernér bude proti. Zdá sa, že ho presvedčil a to ho hrialo pri srdci. Ale ten hlad! Celý deň nič nejedol okrem jedinej Životodárnej. Ako uznával, práce bolo nad hlavu, ale vždy bol čas na niečo malé na zahryznutie. Zišiel dole schodmi a potom ešte o jedno poschodie nižšie k zaparkovaným sebrahom, našiel svoj nový sivohnedý, priložil dlaň k čítačke, umiestnenej tam, kde kdesi bola rukoväť na bežných autách. Ozvalo sa pípnutie a dvere sa pomaly otvorili dohora, ako na športových autách s tým rozdielom, že sa ešte jemne vysunuli viac do priestoru, aby sa ešte

lepšie do tohto nadnášača nasadalo. Hlavný konštruktér si sadol do sebrahu, dvere sa za ním automaticky zatvorili. Parkovisko bolo podzemné a tak manévrovanie s týmto „lietačom“ by bolo nerozumné, tak zapol automatický režim na východ z parkoviska. Zapol motor, nafukovacie vankúše sa pomaly vypúšťali a auto započalo autonómny pohon. Skúmalo priestor okolo seba a samo sa vznieslo do výšky zopár centimetrov a rozbehlo sa malou rýchlosťou. Samo našlo cestu z parkoviska, zatiaľ čo Cédric len zbežne kontroloval, či ide správne, ak by nešlo, vedel by ho skorigovať. Ale na moderných sebrahoch táto funkcia bola iba v rámci bezpečnosti. Už sa nestávali nehody, ako kedysi.

Zvolil si druhú hladinu a sebrah poslúchol. Druhá hladina, to sú štyri metre nad vozovkou. Chceli ísť do rýchlejšej hladiny, aby sebrah zbytočne nebrzdil a vyhol sa hustejšej premávke v prvej hladine. Aj keď niektorí blázni začínajú takisto lietať v druhej hladine, pomyslel si. Hlasom si poručil vzlet do tretej úrovne a teda sedem metrov nad zem. Toto je zatiaľ experimentálna výška, kde smú len vyvolení. Ale to sa takisto zachvíľu zmení. Keď dnešný sebrah stojí sedemtisíc dolárov, už si ho fakt môže kúpiť hockto. Takto už i tretia hladina bude zaprataná sebrahmi a pôjdeme vyššie a stále vyššie. Ak si niekto predstavoval budúcnosť s lietajúcimi autami vo veľkomestách, tak to gratulujem, takúto víziu malo mnoho ľudí, ale málokto tomu reálne veril, pomyslel si. Havarovať v druhej úrovni by už chceli len blázni. Sebrah sa tam pri nehode neudrží a letí gravitáciou späť k zemi a ohrozí ešte nevinných vodičov po ním. Ale tieto autonómne sebrahy sa riadia sami a pomocou navigácie i vedia, kedy sú v meste a vtedy sa dajú riadiť iba, ako Cédric vpravieval, zo zadného sedadla taxíka. Car – to – car sharing je už nie je čistá fikcia, sebrahy už o sebe vedia a tak o zbesilej jazde v meste nie je ani reči. Ale mimo mesta sa už dá autonómia vypnúť a sebrah dokáže šofér konečne ovládať. Nie však volantom, ale joystickom,

zabudovaným na boku sedadla, ktoré je bezdrôtové a v prípade manuálneho riadenie ho stačí vybrať.

Bol i na pretekoch sebrahov v Houstone. Mal vtedy necelý týždeň dovolenky a tak sa rozhodol opustiť Baton Rouge a odskočiť si na tú šou. Trojhodinové pouličné preteky špeciálnych prototypov sebrahov na okruhu je niečo senzačné. Museli byť samozrejme, mimo hlavných trás s výnimkou, kde sebrah rozoznal, že nie je v meste. Houston nepoznal, veď sa tam takmer stratil a tak netušil, ako je tá oblasť označená. Preteky boli vzrušujúce. Len tankovanie, respektívne zníženie na rýchlonabíjačku. Ale preteky neboli len pretekmi vznášajúcich sa vysávačov. Jazdci menili hladiny, predbiehali sa a tým vyžadovali pozorné oko diváka. Nie zriedka sa voľaktorý jazdec snažil vojsť svojmu súperovi do cesty o sekundu skôr, ako chcel a nehoda bola neodvratná. Aspoň že za zavádzajúcim vozidlom všetci jazdia v prvej hladine. Sú dokonca i iné trate v USA, kde sú oba hladiny nastavené tak, aby sa naschvál križovali. Hladina dva bola vo výške jeden meter a tak to bolo reálne nebezpečné.

V meste to už bolo, ako veľa ľudí hovorí, temer mŕtve. Síce Kourou sa za necelých desať rokov výrazne zmodernizovalo, stále bolo cítiť, že to nie je mesto plné života. Ľudia len občas postávali vonku, prípadne sa bezcieľne motali po ulici alebo parku. To je tak, keď už každý vie, že civilizácia je na prahu vyhynutia. Temer nezastaviteľného. Áno, planéta bola stále domovom vyše trinástich miliárd ľudí, ale to Jarmilke ani radšej nehovoril, že pri súčasnom trende vyľudňovania a umierania, má ľudstvo pred sebou necelých tridsať rokov života. Bombardér to hádam vyrieši. Už nech je pravda akákoľvek, je jasné, že tí druhí sú vždy zlí. Teraz je to Európa a Rusko. A ak ich zastavíme, možno ľudstvo z tejto špirály dostaneme. Celosvetová vojna sa blíži.

Vtedy už bude každému celkom jedno, kde sú ochranné zóny, vtedy sa porušuje všetko, čo sa môže.

Územné nároky Spojených štátov amerických (a čochvíľa i afrických) v Európe de facto nejestvujú, je potreba zastaviť celosvetový terorizmus, páchaný na obyvateľoch Európy. Aspoň taký je základný plán. Prípadne vopred určený plán. Čo sa v skutočnosti deje, vie len zopár ľudí. Sám to ani nechcel vedieť. Tých deväť miliónov Francúzov by ešte mohol zachrániť týmto bombardérom pred okupáciou Sultanátom. Ten sa rozprestiera od severa Belgicka po nezávislé Monako. Na západ siaha po Bretónsko a na juhu si brúsi zuby na Španielsko. Východná hranica je veľmi nestála, i keď do strednej Európy sa moslimom veľmi nechce, narazili tam totiž na priveľký odpor stredoeurópskych štátov, najmä po masakri pri Világoši, štyri roky dozadu. Južná Európa je však naopak veľmi zvláštne, proti Sultanátu, pričom celá Európa ukazuje prstom na nich. Odtiaľto sem vietor fúka, vravievajú odborníci. Kde je pravda, je jedno.

Čo je isté, vojna bude. Znova sa jeden spochľuje s druhým proti tretiemu. Teraz je už ťažké vôbec komukoľvek veriť. Sultanát sa spojil s Ruskom proti strednej Európe. Tá sa spojila s Balkánom proti Sultanátu. Tri milióny etnických Nemcov sa tlačia v Berlíne a tí sa spojili s Talianskom proti Sultanátu. Rusi sa ale spojili s Balkánom proti Číne, tá sa spojila v Indii proti Japonsku a tak ďalej. USA je zatiaľ neutrálne, i keď je de facto proti Sultanátu a i Rusku a v spojení s Britániou. Briti sa chcú obrániť proti Sultanátu. Tí si takmer podrobili Cornwall, ale narazili na odpor. Bol ostreľovaný Londýn. Cédric sa zasmial. Vlastne sme akoby vo vojne, ale tá vyhlásená nie je. Asi kvôli VR. I tak bude zrejme vypínanie len pozvoľné. Dupočul sa, že niekoľko štvrtí v Londýne už upustilo od VR. Sedemdesiat ráz sa za ďalší mesiac

zvýšil počet samovrážd. Takže ani obdobie VR nebude večné, nastane vojna a všetci pokapú. Cédric už ani inak neuvažoval. Ľudia si už ani nezaslúžia žiť. On sa so svojou partiou dostane na orbitálnu stanicu prostredníctvom toho bombardéra, možno oslobodí svoju rodnú krajinu a potom? Potom už asi nič. Dokážu tam hore prežiť i celú vojnu. Kým sa dole bude bojovať, oni budú nad tým držať stráž, občas im budú schopní pomôcť, inak sú bezmocní.

Vyšiel z mesta a pozvoľna sa jeho sebrah rútil tesne nad vozovkou do kozmodrómu. Zapol rádio. Áno, rádio ešte funguje a dokonca na starých vlnách, internetové vysielanie zaniklo, bolo nútené svoju prenosovú rýchlosť prenechať VRku. Hlásili novinky zo sveta. Nemecko vraj ponúklo ekonomickú a humanitárnu pomoc Islamskému Nemecku. To samozrejme odmietlo a nezabudlo „neveriacej“ časti Nemecka poriadne vynadať a obviňiť ich z islamofóbie. Tento krok je vraj len hrou na dobré a zlé Nemecko, vraj si chcú len spraviť meno a zvýšiť kredit v očiach susedných krajín. Už len sa čaká na zámienku na rozpúťanie vojny. Je pravda, že na ten impulz sa čaká už vyše rok. Akákoľvek banalita v určitom zmysle dokázala vojnu v histórii rozpúťat a teraz by patovou situáciou nepohol ani atentát na prezidenta USA Becka. Aspoň tak to vyzeralo.

Politika ho už ale nebavila a tak prepol rádio. Dnes rozprávať politicky je niekedy zbytočne náročné a často je už i tabuizovanou témou, aspoň v niektorých oblastiach. Čo ľudí, to názorov. Nejaká uniformita v tomto bláznivom svete by nezaškodila. Ani tá hudba, valiaca sa z reproduktorov rádia nestojí za to, dnešná hudba je ešte horšia, ako kedykoľvek predtým, texty sú opakujúce sa, hlúpe, že ich pochopí štvorročné dieťa a o hudbe samotnej ani nehovoriac. Speváci a speváčky spievajú otrasne naživo, snáď nie je jediného umelca, ktorý by

nespieval na playback. Alebo je už na to starý? Žeby sila nostalgie alebo naozaj je to s hudbou tak zlé?

Pri kozmodróme vystúpil zo sebrahu. Zabuchol dvere. Keď sebrah ostane na svojom mieste stáť minútu a má spustený autoparkovací systém, sám sa napojí na internet, vyhľadá najbližšie parkovisko a samo sa tam doplaví a zaparkuje. Cédric to však často nerobil i keď vedel, že je to celkom praktické, v blízkosti bolo len jediné parkovisko a sám nemal v láske parkovanie, ale potom nerád hľadal svoj lietač v záplave podobných na parkovisku. Teraz na to ale nemal dôvod. Proste zlenivel. Alebo sa už príliš tešil na obed. V kozmodróme sa obedovalo na smeny. Každý dostal obed len každý tretí deň. A teraz mal obed dosť spolu so svojou skupinou. Veru tak, Tabletka bola síce fajn a vyrábala sa v neskutočnom množstve príchutí, ale nič nepredčí kvalitné jedlo. Tabletka pohladí skôr len jazyk, aj to len na pár chvíľ. Často si ju nechával naschvál v ústach čo najdlhšie. Kvôli chuti. Rozpúšťala sa pomaly, takže mala výhodu i v tomto ohľade. Predošlé verzie Tabletky boli šumivé. Strach a hrôza pomyslieť. Ako sme ich mohli jesť ako cukríky a že nám nevadilo, že nám explodovali v ústach? Najhoršie boli tie z poslednej sorty. Mal ich tú „česť“ ochutnať. To bol žart od kolegov. Nie žeby ostatné boli iné. Ale posledné šumivé Tabletky mali jeden neotrasiteľný vedľajší účinok: mali silne laxatívne účinky, preto sa do obehu ani nedostali. Jeho kolegovia si však nejaké experimentálne zohnali a dali mu ochutnať. Nerátali s tým, že Cédric bude týždeň práceneschopný. Chodili za ním každý deň, spytovali sa ho, ako sa má. Sypali si popol na hlavu, netušili, že sú až tak zlé. Nové Tabletky už mali zmenenú receptúru a tie vyhovovali každému. Nešumeli v ústach, vyrábali sa v rôznych príchuťiach a hlavne nevyvolávali nijak nebezpečné vedľajšie účinky.

Cestou na obed ho zastavil telefonát. Už bol za dverami obedária, ako sa jedálni otvorene hovorievalo. Zastavil svoje kroky k vytúženému obedu. Už cítil vôňu polievky. Každý pred desiatimi rokmi by za ňou ohrnul nos a označil by ju ako instantnú, ale teraz mala cenu zlata. Nevraviac o hlavnom chode, ktoré ale už vyzeralo chutnejšie: brokolica na pare s varenými zemiakmi a hlávkovým šalátom. Množstvo jedla na tanieri kolegov, ktorí mali toľko šťastia, že ich pred obedom nevyrušil telefón, ho však omráčilo: vari mali výpredaj brokolice?

„Ako to, že ju nenašli... jasné, rozumiem... dobre a to sa mohlo ako stať? Vlastne, je to jedno, nechcem to ani vedieť. Viete čo, teraz je to jedno, pošlite za ňou niekoho, je mi to jedno! Ale teraz ma nechajte naobedovať! Teraz ma nerušte, ale o pol hodinu v mňa v kancelárii! A uveďte si, že ak sa to dozvie guvernér, máme po chlebe... Jasné, už nie je to naša starosť, ale bude si myslieť, že sme sa toho zriekli a jediný dôležitý artefakt z tej lode proste stratili... “

Nebiologický organizmus

Začína sa to zhoršovať, pomyslela si, keď sa konečne naplno prebudila. Cítila však, že to už nebude mať dlhé trvanie. S námahou sa postavila. Mohla si to dovoliť. Trochu ponahať telo. Dnes však protestovalo. A to čoraz viac a viac. Keď nenájdem nejakú opravu, tak mi veľa času neostáva. Na perách jej však ihral príjemný úsmev. Splnila svoju misiu. Už sa síce nikto o tom nedozvie, ale tí ľudia, ktorým vylíčila všetko, čo mala na srdci (i keď po správnosti, skôr v hlave), vyzerali, že zmenili názor a že sa tomu budú venovať. Čím viac o nej vedia, tým viac jej veria. Jéj, to sa i rýmovalo!

Preboha, som ja ale detinská. Ako to tu hovoria, infantilná? Veru. Ale to je tou knihou. Ak má byť človek len dobrý a do bodky dodržiavať všetky zásady slušného správania a mať len pozitívny prístup k svetu, asi sa zblázni alebo zdetinší. Alebo sa skôr stáva naivným a ľahko manipulovateľným človekom. Ale tu sa ku nej správali len pekne. Aj keď nepochopila miestny humor. Ten hotel s takými krásnymi hebučkými stenami a oni ju odtiaľ odvedú inam. Tento hotel je však takisto príjemný, podobá sa viac na ten aukarejský. I keď je pomerne holý a málo farebný, ale je aspoň praktický.

Miestni sú príjemní, no všimla si, že občas na ňu trochu krivo zazerali. Pokarhala sa, že ani roky štúdia slušného správania nepomohli, ale nedalo jej to. Nemala by si takéto veci vôbec všímať. Takže asi i ona nebude mať miestne zvyky celkom v malíčku. Zlé správy dokáže prijať pomerne pokojne, pričom z knihy vyrozumela, že ak je človek čistej duše, rozplače sa. Ešte na Aukarei bola jemne precitlivelá. Chválila sa, že každému na svete praje len to najlepšie a každá zlá správa ju nesmierne raní. Ale po čase to zase opadlo. To, že nie je tak celkom človek, jej však nepomohlo v boji prekryť to mimozemské, robotické.

„Čo je to za knihu?“ ukázala na malú nevýraznú knižku v rukách Toniho. Kapitán si odkašľal a podal jej ju. „Je to o slušnom správaní.“

„Vážne? A prečo ju máš?“

„V podstate ani sám neviem.“

„Myslíš, že naše a vaše zákony sú odlišné?“

„Určite.“

„To dáva zmysel. Sme predsa z inakvejších kultúr.“

„Tvoja angličtina je už temer pozemská.“

„Veď sme spolu už tri roky.“

„Hm, tri roky... Šialené.“

„Nechýba ti Zem?“

Toni si zhlboka vydýchol. „Pozri, za tri roky sme postavili mesto. Podľa sčítania má sedemsto obyvateľov a celkom slušný populačný prírastok. Ak by si mi toto povedala pred tromi rokmi, neveril by som ti. Ale spolu sme to všetci zvládli. A to by som na Zemi nezvládol.“

„Takže chýba.“

„Ani nevieš ako.“

„Ako tam je?“

„Krásne. Čoby krásne, prekrásne. Je to miesto, kde žijeme pospolu všetci do jedného. Samozrejme, život nie je len krásny, má kopec problémov, ale veď o tom je život. Ale človeku robí radosť riešiť problémy. A tie, ktoré sa opakujú, už ani nevníma a stáva sa na ne odborníkom.“

„Myslím, že Aukarea je na tom podobne. Ale myslela som skôr, že je to tvoja domovská planéta. A tu si vlastne akoby skroskotanec.“

Kapitán lode Helvetica sa záhadne usmial. „Áno, som tu na doživotnej dovolenke. Ale pracovnej dovolenke.“

Nechcela už veľmi vyrývať. Klesol jej znova tlak a sama cítila, ako zbledla. „Zase to na mňa ide.“

Toni to vedel už desať sekúnd predtým. Všimol si jej sklený pohľad a lesk skratovaných obvodov pod kožou na ruke. Nemohol však robiť nič.

„Vôbec si nepamätáš nič?“

„Nie. Vôbec. Možno nehoda, možno niečo iné. Keby som to tak vedela... a v podstate, zmenilo by sa niečo?“ Toni vycítil, že to bola rečnícka otázka a tak mlčal.

„Odkedy Bledar nemáva tie sny a vieme, že nám zostáva už len sedem rokov a kopec práce, temer neuskutočniteľnej, stále mávam čoraz silnejší pocit, že to jednoducho nezvládneme. Nie je to príliš vyšitý plán?“

Teraz už kapitán vedel, že toto je smerované na neho: „Je. A ako. Ale máme na výber? Už ich zrejme neskontaktujeme.“

„To sa predsa nejako musí dať, nie? Vari i my máme nájsť nejaký diamant, tu na Aukarei?“

„Nemyslím si, že to bolo ním. Niečo v ňom bolo. Ale doteraz si nikto nevysvetlil, čo v ňom bolo.“

A znova ticho. Jarmilka sa zamyslela a pokúsila sa pohľadiť kobru bosou nohou: „Ako je to možné, že nevieme prísť na to, čo s nami je?“

„Čo tým myslíš?“

Je predsa len viac človek, ako robot, zachvela sa a obľal ju studený pot. „Nemyslíš si, že s nami niekto manipuluje?“

„Manipuluje? To, keď sa dotkneme tej knihy?“

„Chceme dať predsa vedieť o sebe, preto ju píšeme. Ale stále sme to nenapísali. Mne ste ani nedovolili to napísať. A ja ani nemám podozrenie. Ja VIEM, že to tu je.“

„Sme to nenapísali? Veruže ma desiš, Jarmilka, podaj mi tú knihu, veď som o tom už písal.“ Jarmilka vstala. Mala však problém udržať balans a poriadne to s ňou zamávalo. Prešla cez malú miestnosťku a z knižnice vybrala tú najväčšiu knihu zo všetkých.

„Nemám poňatia, prečo som to nenapísal.“ Toni sa začítal do knihy a lúštil svoj rukopis. Somariny, somariny a zase len somariny. Desil sa čoraz viac. Po minúte temer zahrešil: „To čo som písal?! Boha jeho, ja si to ani nepamätám!“

„Presne o tom hovorím, vieme, že to tu je a kontroluje nás. Mňa ale akosi menej, vás viac, netuším prečo. Žeby tým, že som naozaj človek len spolovice?“

„Nože, podaj mi pero a diktuj mi, čo mám písať. Musíme predsa o tom podať nejaké svedectvo.“

Doteraz si pamätá to zdesenie v Toniho tvári, keď mu Jarmilka vylíčila, čo sa v Aukarei deje. Prvé roky to bolo menej častým javom, bolo potreba rozbehnúť nesmierne množstvo vecí. Založenie mesta nie je jednoduchá záležitosť. Museli presvedčiť tie zostávajúce mnohopočetné rodiny, aby sa k nim pridali a pomohli k opätovnému rozmachu tento červenej planéty. Stačili tri rodiny a dedinka sa začala rozrastať. Každý voľačím prispel a život sa pomaličky vracal do vyprahutej krajiny. Vyprahutej však len pre človeka, príroda naopak bujnela. Ale i to pomohlo, znova rozbehli už temer zaprášené poľnohospodárstvo, spojili sa s baníkmi na severe, ktorí dobývali ešte „titánové“ jaskyne a na juhu založili univerzitu. Veľmi šikovne si najali jednu z ochotných rodín, ktorá zozbierala vyše dvetisíc kníh na ich potulkách svetom. Znova začali vyrábať autá, sprvoti jednoduché, začali stavať cesty a dokonca i železnice.

Ale Jarmilka Tonimu diktovala niečo celkom iné, čo si všimla len nedávno. Upozornila na fakt, že v Knihe je málo informácií o Nich. O tej Civiliacii, „vd'aka“ či „kvôli“ nej sú tu. Stále sa k tomu chceli vrátiť a predať svedectvo o tom, čo sa Bledarovi prihodilo ešte na Zemi, ako

abortoval misiu, lebo musel a o záhadných veciach z Helvetice. Ale tým to nekončilo. Bledar sa i tu na Aukarei spojil s Nimi. Zobralo ho to viac, než predošlé návštevy Civilizácie. „Prechádzajúca posádka rozhodla. Dostala ultimátum. Desať rokov. Buď oni, alebo ich planéta.“ Doteraz si pamätá Bledarove slová, ktoré vysvetlil tak, že celá posádka dostala od Civilizácie ultimátum. Teda celý čas ho vodili za nos. Pozemšťania budú hrdinovia, dostanú sa na novú, obývateľnú planétu a spoznajú novú Civilizáciu. Mastný prd! Vari si nemysleli, že ich iná Civilizácia privíta s fanfárami a veľkou oslavou! Miesto toho dostali ponuku. Môžu ju odmietnuť. Ale tie pravidlá... Divné. Buď sa posádka pripojí k Civilizácii, budú žiť temer nekonečne, plávať vesmírom, nič nespoznávať, ale všetko už poznať a byť takmer bohom, alebo sa posádka rozhodne žiť. Tak jednoduché to však nie je, ako to vyzerá. Vždy je niečo v stávke.

Plávať nekonečným vesmírom v akejkol'vek podobe. Nebať na žiaden skafander. Žiť a umrieť, koľko ráz človek len chce. Poznať všetko. Presúmať najvzdialenejšie zákutia vesmíru. Ponuka lákavá. O čo by však prišiel? O maličkosť: O život na svojej domovskej planéte. Podobne, ako Aukarea. Civilizácia údajne prízvukovala Bledarovi, že tu nejde o masové vyvražďovanie, i keď sa to môže na to ponímať. Nezabijú všetkých. Iba chcú ťažiť. Čo, to nikto netuší. Potrebujú ale život na svoj vlastný život. Nechajú žiť ale len niektorých, ktorí nemajú problém s reprodukciou a tým sa život môže znovu za pát stovák rokov obnoviť. Takže vôbec nešlo o „opúšťane tiel“, ako hovorila Cédricovi. Aha, toto je tá informácia! Ale ako sa mi zachovala? Nezmazala som ju? Alebo sa uložila do mojej ľudskej pamäte?

V opačnom prípade, ak sa rozhodnú neobetovať svoju domovskú planétu, zomrú bez tejto možnosti. Zomrú, ako každý iný človek na Zemi. Bez pocty. Iba ak si na nich spomenú na Zemi. A Civilizácia si nájde nových ľudí. Už teraz o nich vie. Číta budúcnosť prostredníctvom

svojho stroja. Nepoznajú ju, no sú si ňou istí. Prečo to ale tak je? Ak tú Zem vážne tak chcú, prečo si ju proste nevezmú? Toto jej stále nešlo do hlavy. Niečo v tom musí byť. Niečo schované. Možno to ani nikdy nepochopíme. Sú o tisícky generácií pred nami, nemôže ich predsa zastaviť takto „nevzdelaná“ civilizácia, ako ľudská na Zemi, nebudaj na Aukarei. To by však znamenalo, že ktosi z Aukarei sa už dostal do kontaktu s nimi a vybral si tú prvú možnosť. Obetovať celú planétu na úkor jeho temer nesmiernej moci. Kto to mohol byť? Jarmilke sa toľko otázok vynáralo v hlave, že ich nebola schopná nikde zaznamenať a tak ich chcela nadiktovať Tonimu.

Toni písal. Takmer nepretržite, ale pomaly. Vždy si dával záležať, aby jeho písmo vyzeralo esteticky, aby ho vedeli prečítať po ňom všetci pozemšťania. Ale ani nepípol. Iba písal. Zdalo sa, že píše to, čo mu slečna diktuje, pretože keď dopísal, čakal so sklopenými očami, kým Jarmilka nezačne znovu diktovať. Vyzeral, že počúva, i keď sa na ňu ani nepodíval. Toto diktovanie a písanie trvalo vyše dvadsať minút. Jarmilka mala ešte čosi na jazyku, ale už pár minút sa jej niečo nezdalo. „Toni?“

„Áno?“ zdalo sa, že sa iba zahĺbil do písania a plne sa sústredil na písanie.

„Prečítaj to po sebe.“

Zháci sa, no začal čítať. Po asi desiatej vete ale pustil knihu na zem a začal sa chvieť. „Prisahám, že som ťa počúval a písal! Ešte stále si pamätám, čo si hovorila! Prečo som písal tieto táraniny?“

Slečna si vzala do ruky knižku a začala si pre seba čítať - Baníci sú skvelí. Vôbec sa neponášajú na tých našich zo Zeme. Vyzerajú čistejší, pretože nedolujú horniny, ako tí naši. Majú na to stroje. Jeden z

nich mi ukazoval ich princíp. - „Hmmm, si si istý, že si to písal teraz a nie skôr?“

„O tom som predsa ešte nepísal! Veď to sa stalo dnes! Bol som s tým baníkom, ale nemal som v úmysle o tom písať! Celý čas som ťa počúval!“

Chvíľu boli ticho.

„Niektó nechce, aby sme o tom podali svedectvo.“

To mi je jasné, chcela odseknúť Jarmilka, ale premohla sa. Ešte stále nie je čistej duše. „Kto ale, veď tu nikto nie je...“

Toni strácal pôdu pod nohami. „No na mňa sa neďívaj! Prisahám, na všetko, čo mi je sväté, že som písal to, čo si mi diktovala.“

„Tak prečo to tu nie je?“

„Neviem!“

„Daj mi to pero, čo si nespravíš sám, nemáš.“ podpichla ho a posadila sa vedľa. „Už som i tak stratila niť, neviem, ako začať.“

Chvíľami uvažovala a potom začala písať. Aspoň to si pamätá, potom už nič. Či to tam i ostalo, či nie? Určite som to písala. Určite. Ak ich niekto ovládal a mňa nie, tak nech mi dajú tú knihu a ja im to celé napíšem, nie je problém. No počkať, o akej knihe sa bavíme? Jarmilka bola šokovaná. No moment, ale veď to som Cédricovi ani nehovorila... pretože som to ani nevedela... ani som, o tom nemala vedieť... tí technici vraveli, že mám nejaké dáta premazané na disku, ale veď o tom viem, sama som ich mazala... alebo, žeby nie? Tak kto abortoval moju misiú?

Vyššie, vyššie

Tak takto je to teda...

Civilizácia nie je spokojná s tým, ako Bledar trucuje a neplní si svoje povinnosti. I teraz ho vyrušili z celkom príjemného sna. Sna alebo nejako naprogramovateľná realita, čerta mu je do toho. Vyhral akési preteky na smiešne vyzerajúcich formulkách a po predávaní ceny sa mal dostaviť kamsi do mesta na tlačovú besedu po pretekoch. Už tu mu čosi nehralo, pretože sen, dovtedy celkom reálny, zrazu stratil celkom pointu a zmenil sa na zmes hlúpostí. Ocitol sa v meste, kde mala byť tá tlačovka, ale tú budovu nevedel nikde nájsť a tak sa opýtal jedného z okoloidúcich. Ten mu poradil, že má ísť pod azimutom 30° do vietnamskej štvrte. Zaskočilo ho to, no šiel tam. To mesto ale vôbec nepoznal. Zrazu k nemu prišli nejakí ochrankári s dorezanými tvármi a ponúknuť, že ho zavedú k miestu konania tlačovej besedy, sa vybrali úplne opačným smerom. Bledar sa zháčil a starostlivo sa ochrankárov opýtal, či sú v poriadku, oni prikývli a jeho nepokoj rástol. Prišli do akéhosi nóbl hotela, kde sa mala konať tlačovka, avšak zdalo sa, že idú neskoro. Poflakovalo sa tam zopár ľudí, ktorí už ale všetko balili.

Prebudila ho jeho známa pyramída. „Aha, Pyramída Idiotov! Čo odo mňa znova chceš?“

„Si podráždený. Smiem poznať dôvod tvojho znepokojenia?“

Ešte sa pýtaj, ty všivavá pyramída, mrmlal si popod nos.

„Tak ako nebaví ma tu vyplňať si takto čas. Ja som si vybral smrť!“

„Je mi to ľúto, čas sa nedá nijak uponáhľať. Musíme čakať. Tvoje pôsobenie na Mikana je teraz dôležitejšie.“

„To áno, ale to celé bude trvať asi mesiac, ako ten Prediktor vypočítal. Pôsobím na neho, ale nedarí sa mi.“

„Musí sa. Je to predikované.“

„Ak ten stroj vie predikovať i to, že sa mi nejak nedarí pôsobiť na Mikana, tak čo môžem robiť? Veď i ty vieš, čo urobím!“

„Nie tak celkom. Stále to môžeš zmeniť. Vždy je pravdepodobnosť, že sa rozhodneš v rozpore s Prediktorom.“

„A ako si vediem?“

„Zatiaľ si v odchýlke 0,0000000000001% od jeho predikcie.“

Zúfalo si odfúkol.

„Tak načo sa ma snažíte prinútiť, ak viete, čo spravím s takouto presnosťou? Načo to je dobré, keď viete predikovať budúcnosť?“

„Vždy existuje istá pravdepodobnosť...“

„Povedz mi ale jedno – ak si Zem nemôžete len tak vziať a robíte tu takéto divadielko so mnou – tak prečo vlastne som rukojemník? Ste dostatočne schopní na to, nepýtať sa ľudí, čo sa má stať so Zemou!“

„Stále sa pýtaš to isté. Nemyslím si, že si na odpoveď stále pripravený. Predpovedali sme, že budeš trucovitý, ale začínaš sa odchýľovať čoraz viac od predpovedanej odchýlky.“

„Dobre, teraz by som sa mal opýtať, o koľko som sa odchýlil, že? Mňa to ale nezaujíma.“

„Presne podľa predpokladov.“

Bledar vybuchol. „Seriete ma všetci! Zasraté pyramídy, zasratá civilizácia, zasraté úlohy! Zabite ma a máme svätý zasratý pokoj!“

Pyramída vôbec nezmenila tón hlasu, iba sa začala jemne presúvať po miestnosti. Lietala vôkol neho.

„O čo vám vôbec ide?! A na kýho čerta potrebujete Zem? Je tam niečo tak dôležité, že i preveľká zasratá Civilizácia sa z nej ide posrať?!“

„Správaš sa nedisciplinovane, nechcem povedať, že hlúpo.“

„Kto je ten hlúpy? Viem stále len zlomok toho, čo potrebujem!“

„Jediné, čo potrebuješ, je splniť tvoju úlohu.“

„Vaše tajomstvá sa nedozviem? Keď ste mi sľúbili, že ma potom necháte zomrieť, čo vám už prd verím, tak si to tajomstvo zoberiem so sebou do hrobu. Ak mi teda nejaký vykopete!“

Pyramída bola za jeho chrbtom. Bledar sa nemienil ani otočiť. „Dohoda bola jasná, skapať alebo vydať Zem!“

„Vaše rozhodnutie musí byť opravené. Verili sme, že sa Prediktor nemýlil, ale stalo sa niečo, čo spôsobilo, že len tretia najpravdepodobnejšia možnosť sa reálne splnila. Nieкто tam na vás pôsobil. Ak to bolo čokoľvek, mohlo ísť o nebiologický organizmus.“

Pyramída medzitým zmizla. Mám síce svoje telo stále, ale takto vytočený som nebol ani zaživa, pomyslel si. Zrazu sa ocitol v celkom neznámej miestnosti plných ľudí, len čo mrkol. Prirovnal by to možno k nákupnemu centru, ako tá miestnosť bola veľká. Až na to, že žiadne obchody tu neboli. Ľudia sa medzi sebou veselo bavili, všimol si, že väčšina mala na sebe biele plášte. Život po smrti začína strácať zmysel. Akoby niekedy vôbec mal. Aj keď si vlastne toho asi veľa neužije, keďže mu asi dajú prednášku o tom, čo môže a čo nie, aj keď... nevdojak si siahol do rozkroku. Fakt tak niečo má! Smrť má svoje výhody.

Chvíľami sa Bledar len rozhliadal. Stále hlúčik ľudí v akomsi nákupnom centre bez obchodov. Letisko? Autobusové nástupisko?

Vlaková stanica? Nevidel tu žiadnu tabuľu odchodov a príchodov. Len ľudí a ničím neodekorované steny. Nakoniec tú budovu spoznal. Nebol taká veľká, ako v jeho spomienkach, ale určite to odtiaľ je. Ponášalo sa to na jeho byt, v ktorom býval asi tak tri roky, kým nezačala vojna. Veril si, že v novom meste dostane nové príležitosti. Býval v podnájme, v byte, ktorý bol celkom prázdny, až na zopár vecí, ktoré pre ním nechali predchádzajúci nájomníci. Pamätal si veľkú skriňu, ktorá sa podobala na to čudo asi päť metrov od neho.

Pyramída sa znova objavila odneiaľ zospoda. Bledar si zvykol, že tento svet nemá pravidlá. „Tak ešte raz. Reálne tvary Prediktoru vidieť nemôžeš, ale ide o veľmi dômyselný systém, ktorý na základe pravdepodobnosti a náhody predikuje našu záhubu. Predikuje všetky možné alternatívy, samozrejme, vyberá tie kľúčové, ktoré môžu v konečnom dôsledku celkom znížiť náš čas pobytu v tomto vesmíre. Nechcem to vysvetľovať dopodrobna, ostatne Zajatec nás musí v prvom rade pochopiť, ale ide o to, že keďže ste našu ponuku neprijali, Prediktor udáva, že takto je naša civilizácia ochudobnená o sedem miliónov rokov života. To je už signifikantná strata. Keďže to, čo sa stalo, sa už neodstane, Prediktor vypočítal, že ak ťa zajmeme a pôjdeme presne podľa plánu, ktorý navrhol a otestoval podľa vzorcov správania a náhody, získame štyri milióny rokov života. Nie je až tak dobrá záplata, pretože za najbližších stotisíc rokov sa žiadna takáto signifikantná úprava našej životnosti už neudeje, ale lepšie aspoň tak.“

„Je v tom pláne obsadenie Zeme?“

„Samozrejme.“

Bledar si nešťastne odľúkol.

„Zem je príliš cenná, aby sme ju takto stratili.“

Bledar vybuchol. „Vy?! Aby ste ju VY stratili? A čo tá civilizácia, ktorá na nej teraz žije, há? Nemáme si tak náhodou pomáhať?“

„Nie. Práve to nám hrá do kariet. Zem prekypuje Esenciou života, ktorá nám dáva život a predstavuje nemerateľný zdroj energie, ktorý vy ako ľudstvo spoznáte o sedemtisíc rokov. Ver či nie, skôr či neskôr bude populácia Zeme i tak zdecimovaná. Niekoľko ráz. Nemá ju kto zachrániť a ani ty nie.“

„Lebo inak čo?“

„Si príliš malý, aby si o tom rozhodoval. Nevieš nič. Celkom nám podliehaš. Možno sa ti zdá, že to nie je tak, ale opak je pravdou. Môžeme si s tebou robiť, čo chceme, ale my v prvom rade chceme, aby si to chcel i ty. Lebo nechceš zažiť, keď niekoho do niečoho nútime.“

„Ako ma prinútite, aby som vykonal akýkoľvek plán, ktorý vám ten krám vymyslel, keď sa sám môžem ovládať a môžem tu slobodne sedieť so založenými rukami?! Aha, pozrite sa, ako tu pokojne sedím a nič nerobím! A ani nič neurobím pre ten váš krám!“

„Dobre.“ poznamenala Pyramída. „Doteraz si sa sťažoval, že tvoje sny nemali logiku. Dobre, stále ju nebudú mať, ale dostaneš i niečo navyše. Rozmýšľaj, rozmýšľaj...“

A zmizla.

To je čistokrvná hlúposť. Vraj Esencia života. Bludy. Ale pomaly mu to začalo zapínať. Čo teraz? Nemôže sa postarať o to, aby sa mal Mikan dobre. To nie. To je v rozpore s Ich pravidlami. Veď o to im celý čas ide. Viedli ho celý čas za nos počas života a dokonca i po smrti. Že ma radšej nenechali zomrieť, pomyslel si. Mikan sa na neho nahnevá, lebo mu nezaistí bezpečie a už len tým bude Mikan čoraz viac inklinovať k rozhodnutiu, ktoré Oni chcú. Veď predsa Mikan sa má dostať do vesmíru vďaka Ich pokynom, letieť k Anomálii a o ostatné sa postarajú

Oni. Pristane na Aukarei a potom má desať rokov na rozmyslenie. Zavšš mu tu robilo starosti. Ved' práve Mikan! Ten, ktorý stratil vieru v ľudstvo, ktorý ho nenávidí viac než seba, môže rozhodnúť presne tak, ako Oni chceli! Mikan sa takmer určite rozhodne Zem obetovať. Možno sa rozhodne ostať s Nimi. A tie možnosti, ktoré mal vo virtuálnej realite sa stanú skutočnosťou. Bláznovstvo je to! Ale Bledar nemôže inak. Dostal Pokyny. A čo teraz? Vzoprieť sa im? Znova? A znova ma povodia za nos?

A ako keby toho málo nebolo, stroj vypočítal, že Bledar musí zabrániť tomu, aby „Mikan nesmel byť zabitý nebiologickým organizmom, inak sa nedostane do vesmíru.“ Akoby si to nevedeli zariadiť Oni. A čo to vlastne je? Nebiologický organizmus? Nejaký stroj? Žeriav? Alebo električka? Lebo stroje sa síce môžu hýbať sami od seba, ale niektorým je potreba pomôcť, ako v prípade žeriavu. Už keď žil na Zemi, boli prvé pokusy o autonómne žeriavy, rádiové riadené zo Zeme. Často však dochádzalo k cloneniu signálu konštrukciou budov, prípadne viacnásobným odrazom, ktorý sa vyskytoval i pri použití satelitnej navigácie. Ale taká električka je síce riadená šoférom, avšak musí mať predsa svojich pasažierov. Tí už môžu vytvárať aký-taký organizmus. Ale keď Civilizácia údajne stroje na Zemi nevidí, tak čo by to mohlo byť? Civilizácia sa mu ešte pred snom o formulkách zmienila i niečo málo o robotoch. Údajne pred niekoľkými miliónmi rokov boli tak isto robotizovaní a užívali si luxus, keď roboti urobili takmer všetko, čo sa dalo. Ale nikdy nezostavili mysliačeho robota. Niečo, čo sa síce na Zemi zatiaľ tiež nepodarilo, minimálne v realite. V knihách, na plátnach i na doskách divadla sa vystriedalo už množstvo typov robotov, humanoidných, androidov, až po kyborgov. Dokázali Zem oslobodiť i zotročiť. Bledar však jedného reálneho kyborga pozná. A ten je, žiaľ, na Zemi. Žeby teda Jarmilka... Toho nie je schopná, predsa! Jedine, ak by to bola nehoda! Ale i vtedy by s tým neveľmi rád súhlasil.

Predpokladajme teda, že Civilizácia sa nikdy myslivacimi robotmi bližšie nevenovala. Jednoducho preskočili vývojový článok a možno im takéto roboty ani neboli potrebné. Roboty alebo roboti...

Teraz majú ale čosi, o čom nik nehovorí. Iba sa zmieňujú o „dostatku alebo nedostatku energie“. Alebo o tej Esencii života, nech je to čo chce. Na udržanie amorfnosti a temer nezničiteľnosti ich tiel je potrebné čosi, čo Civilizácia ani nedokáže Bledarovi popísať slovami, iba mu to popísať takýmto termínom, vystrihnutým z fantasy románu. Tak ako sa rozhodnúť?

„Tu predsa nejde o teba.“ odpovedal mu ktosi a otvoril dvere. Bledar sa prebral v akejsi triede. Ten človek, áno, vyzeral ako človek, bol vysoký blondiak v koženej bunde. Obzrel sa vôkol seba. Trieda bola zamestnaná prácou. Stáli v skupinkách pri vysokých laviciach, všetci v bielych plášťoch, voľaktorí i s ochrannými okuliarmi. Každá skupinka mala pred sebou stojan so skúmvankami, nejaké neznáme meracie prístroje a kladivá. Aha, tak ďalšie bizarné sny. Mal som ich dosť i na Helvetice a odkedy som mŕtvy, mám ich ešte viac dosť, pomyslel si Bledar a už sa pripravil na to, že zvládne akúkoľvek bizarnosť, ktorú mu Civilizácia pripraví. Sarkasticky poznamenal: „Ideš vykonať kontrolu?“

„Áno.“

Hm, už som na jednej vlne s ich volovinami.

„Dostal si pokyny. Tak o čom ešte uvažuješ?“ nadhodil blondiak. „Musíš urobiť, čo musíš.“

„Ale veď tu už nejde iba o mňa, chápeš?“

„Nie.“

„Ja by som Mikanom mal zmeniť osudy ľudí, ktorých poznám, ale i nepoznám. Chcete odo mňa obetovať Zem!“

„No a?“ teraz bol sarkastický on. „Veď sa nikto nedozvie, že si to bol ty.“

To sa ti povie, pomyslel si Bledar. Ale na svoje myšlienky si musí dať pozor, tieto zvery mu ich vedia čítať. Sú to vôbec jeho myšlienky?

Trieda tento rozhovor zjavne nevnímala. Miešali si v skúmavkách rôznofarebné zlúčeniny ako vo filme. Sám na hodinách chémie si nikdy nepamätal takéto aktivity. Dokola omieľané endo a extotermické reakcie a žiadne farebné kvapaliny. Ale čo vlastne robí v tejto triede? Sám na sebe plášť nemal, žeby bol učiteľ a suploval hodinu chémie? Odkiaľ mám zase takéto vidiny? Asi bolo lepšie umrieť. Ale tie zvery mu to neumožnili. Okabátili ho minimálne dva razy. A ktohovie, či náhodou takto nedržia i ostatných? Ešte nezdial ich schopnosti, nedokázal vnímať všetko, len to, čo má spraviť a aký výsledok je potreba dosiahnuť.

Blondiaka vypravdal z triedy nejaký iný chlapík, starší, v bielom plášti. Zrejme chemik a ukázal Albáncovi, že mám zmiznúť i on. Takže ostal v triede dlhšie, než mal? Toto nemá žiadnu logiku. Logika je pre slabochov. Pokynul mu, že rozumie, rozmýšľal, či má so sebou brať i triednu knihu, len z čirej zvedavosti, čo sa ešte môže stať. Napokon sa však nevzoprel týmto vymysleným predstavám a vyšiel z triedy na chodbu. Škola vyzerala pomerne staro a hlavne hranato – takéto stavby sa stavali pred sto rokmi za socializmu v strednej Európe. Nech to znie akokoľvek zvláštne, Bledar si takúto školu pamätá, prvé štyri triedy totiž vychodil v Strednej Európe, než sa jeho rodičia odhodlali vrátiť do Albánska. Tam ostali v podstate až po vojne na Blakáne, kde Bledar slúžil. Až potom odišiel do Švajčiarska, ako kopec Albáncov v jeho veku.

Bledar však oceňoval na tejto vymyslenej budove obrovské okná, ktoré presvetlili veľké átrium a schody, vedúce kamsi hore. Čo také zaujímavé tam môže byť? Všimol si na ňom asi školníka, nesúceho v rukách veľmi predpotopne vyzerajúci notebook, určite jeden z prvej generácie, kockatý a istotne ešte s čiernobiou obrazovkou. Baval sa s podivnými ľuďmi v obleku. Nerozumel však ani slovu, čo hovoria. Buď používali kódovanú reč, alebo iba splietali nezrozumiteľné slová. Ale ku schodisku ho lákala akási podmanivá hudba. Tak sa tam vybral. Je to stále iba podvedomie alebo mi tie zvery niečo nastražili? Ďalšiu pascu? Za ním sa vybrali dvaja spoločníci. Jeden vysoký modrooký a druhý nižší a fúzatý. Ten druhý sa ho opýtal: „Aj teba poslali hore?“

„Kto?“

„Do miestnosti smrti.“

„Kam?“

Na druhom podlaží sa zjavne nenachádzalo nič, len akési divné dvere, otvárajúce sa smerom dole, vošli do nich a v miestnosti to vyzeralo ako vo výťahu v bani, kamsi klesali, stále hlbšie a hlbšie. Opierajúc sa o zábradlie Bledar nadhodil: „Čo je v miestnosti smrti?“

Fúzatý len sakrasticky poznamenal: „No čo asi? Smrť.“

Druhý sa ale zasmial a fúzatému oznámil: „Ale ten predsa nezomrie.“

Obaja sa pustili do hurónskeho smiechu. Ale to nebol smiech, a ak áno, tak si predstavoval smiať sa diabla. To bolo už dosť hrôzostrašné, dokonca mal pocit, že vzduch v miestnosti hustne a červenie. Takto mi teda tá Civilizácia „spríjemňuje“ chvíľky s nimi, vyplňa čas, kým niečo nespravím. Bude mi to asi robiť, až kým sa nepodvolím, pomyslel si zúfalo. Výťah sa zastavil a všetci traja vystúpili.

„Kam to ideme?“ Neodpovedali. Vzduch hustol. Mal pocit, akoby kráčal vo vode. V červenej vode. Dýchať mohol, ale vzduch bol tak hustý, ako červené mlieko. Určite by za normálnych okolností potreboval skafander, pretože cítil, že tento vzduch je tak hustý, že tlak môže byť i trojnásobný oproti pozemskému, ale jednak si zvykol na to, že už nie je človek a že tieto výjavy i tak nemajú najmenší zmysel. Zamyslel sa. Ale z týchto výjavov musí existovať cesta von, inak sa zblázni. A ak to nezvládne a nesplní to, čo od neho Oni chcú, v týchto výjavoch môže byť až do skonania vekov. Toto je na hlavu a ja ju môžem rýchlo stratiť. Ale prečo mi to robia, pomyslel si Albánec. Veď ja som ich kvázi jediná záchrana a oni sa k nemu takto chovajú?

Dvoje dverí. Fúzatý si vybral ľavé, vysoký pravé. Zmizli a nechali Bledara samotného. Dobré, čo keď neotvorím ani jedny? Bude mať cenu nejako sa im vzpriečiť? Začal kričať: „Boha vášho! Ja som vaša jediná záchrana a vy takto?! Ja som pochopil, že sa mi takto vyhrážate! Nemôžeme sa nejako dohodnúť?! Dajte mi prosťe pokoj a ja spravím to, čo sa bude odo mňa očakávať! Ale takto prídem o rozum a nezvládnem spraviť nič! Počuje ma niekto?!“ Otvorili sa mu oboje dverí. Podišiel k nim a nakukol cez ne. Zrazu bol s oboma mužmi na nejakej lúke pred akýmsi strojom s pohybujúcim sa chodníkom s neznámym mechanizmom. Bolo úplne jedno, ktoré dvere si človek vyberie, stále sa ocitol na tom istom mieste. Len jemne vkročil na eskalátor. Zrazu stratil kontrolu nad svojim telom, ktoré sa samo postavilo na eskalátor a meravo stálo. Akýsi hlas mu hovoril: „Stále nie si rozhodnutý. Musíš to urobiť, ako ti kážeme. Nepýtať sa. Mikan zahynie rukou nebiologického organizmu. Tomu musíš zabrániť. Inak sa Mikan nedostane do vesmíru. Musíš ho i prinútiť, aby sa rozhodol vo svoj prospech. Je síce skeptický, no počítač vypočítal, že v momente, keď sa má rozhodnúť, stále je viac pravdepodobné, že rozhodne Zem zachrániť. Toto musíš urobiť.“

Stojac na pohyblivom eskalátore sa najskôr vôbec nehýbal, akoby stál centimeter nad ním. Ani zamak sa nečudoval. Eskalátor viedol k tomu podivnému prístroju, sčasti sa ponášajúci na gilotínu, ale pred ňou s akousi trampolínou.

„Inak...“

Eskalátor sa rozbehol, Bledar zacítil, že ho ktosi pustil zo zovretia a mohol sa hýbať, ale všetko sa stalo v priebehu sekundy a tak ani nestihol urobiť ani to málo. Za necelú sekundu ho eskalátor odhodil vysokou rýchlosťou k prístroju, ktorý trikrát zacinkal a vymrštil Bledarovo telo ešte väčšou rýchlosťou k stene, asi tridsať metrov od prístroja. Stena bola plná vysokých a smrtiaco ostrých hrotov kopijí z neindetifikovateľného materiálu, viaceré z nich však zafarbených do červenej. V tej istej sekunde si všimol telá oboch jeho spoločníkov, ktorých krv zafarbila túto stenu smrti. Ani za život a ani za dobu, kedy je vážnom tejto zvrátenej Civilizácie, takúto ohromnú smrteľnú hrôzu nezažil. Ak sa dá vystrašiť k smrti, tak to bolo teraz.

Jeho telo v okamihu prestalo existovať, hrozný, mučivý zvuk sa šíril vôkol, Bledara to vystrašilo temer na druhú smrť. V tomto prípade to bolo tak strašné, že by to dokázalo na tri razy vyvolať srdcový infarkt. Odkiaľ sa ozývali hlasy, boli veľmi prenikavé, zdalo sa, že sa im nedá vyhnúť. Odnekiaľ sa k nemu približovala Pyramída. Bol počuť smiech, diabolský a hlasný. Čosi postriekalo Bledara krvou a začalo ho biť, mlátiť, vraždiť, mučiť, sekať, štvrtiť... Každá rana toho neznámeho bola smrteľná. Vybralo mu to srdce, vložilo naspäť, aby ho mohlo vybrať znova. Zlomilo mu ruku, obe nohy, odseklo hlavu, znova a znova. Bledar toto všetko cítil ako nepopísateľnú bolesť. Nikdy také čosi nezažil. Vedel, že teraz je jeho telo fakticky nesmrteľné a vie, že tieto ohavnosti s ním môže Civilizácia vykonávať až do jej skonania. Dvadsať

sekúnd, ktoré mu ponúkli ako malú ochutnávku, spôsobili, že presne desať minút potom iba bezducho sedel a pozeral pred seba, kým ho Civilizácia znovu neprebrala. Bol vystrašený do špiku kostí a keď sa prebral, kontroloval, či má všetky zuby, kosti a či odnekiaľ nekrváca.

„Naozaj chceš, aby sme ti toto robili ďalších sto štyridsať miliónov rokov?“ Pyramída sa už neukázala, iba počul akýsi neznámy vnútorný hlas: „Tvoja myseľ nebude jestvovať v pokoji. Budeme ju narúšať všetkými možnými duševnými poruchami. Tvoje telo necháme zbičovať, až kým nezomrieš. Potom ťa oživíme, aby sme ťa znovu rozštvrtili. Budeš mať aj obdobie pokoja, keď budeš priviazaný tak, že budeš stáť len špičkách, bez možnosti pohybu a budeš cítiť všetko. Budeš tak dovedy, kým nás to neomrzí a nevrazíme ti železný kôl do hlavy. Alebo ťa ukrižujeme. Alebo...“

„Porozumel som.“ Jeho hlas znel až plačlivo.

„Vedel som, že nájdeme spoločnú reč.“

„Tak čo je potreba urobiť?“

Neviditeľné puto

Je to asi tri metre vysoká čierna tyč s polgulovitými hladkými zárezmi. Keď sa snažili svojpomocne prekopať k jej základni, zistili, že je súčasťou čohosi väčšieho. Podstavec bol z rovnakého neznámeho tmavého materiálu. Zrejme súčasť nejakého podzemného komplexu. Nemali však dostatok času, ľudí, síl a ani strojov na to, aby zistili, čo to je. Bledar pracovne označil predmet ako „monolit“ z Clarkovej Vesmírnej odysei. Avšak všimli si, že táto tyč nie je z jediného

materiálu, pravidelné polguľovité preliačeniny boli na viacerých miestach prerušené vodorovnými kanálikmi. Celá táto tyč sa zrazu javila ako zložená z lega. A už vôbec to nebol žiaden monolit. Ani nereagoval na žiadne žiarenie. Svojpomocne si postavili aj vďaka miestnym fyzikom emitor rôzneho typu žiarenia. Tento stĺp na nič nereagoval. Spočiatku mu nevenovali veľkú pozornosť. Proste niekto tu zabudol nejaký veľký stroj, ktorý zapadol do piesku počas rokov silných miestnych púštnych búrok, prenášajúcich tony piesku za sekundu. Možno už roky nefunguje. Ale neskôr, keď sem vzali i Jarmilku, spozorneli. Kráska sa totiž v jeho prítomnosti vždy cítila veľmi nesvoja. Akoby tá vec predsa len niečo emitovala. Dievča nadhodilo, že to zariadenie nikdy nevidelo a mohlo by odprisahať, že o ňom nič nevie, ale nejakou zvláštne ho priťahovalo. Pri druhej návšteve už nezabudli vziať emitor, ale akokoľvek menili vlnovú dĺžku žiarenia, nič sa nedialo.

Jarmilka típla. Už mesiac sa jej zdali noví obyvatelia Aukarei veľmi podivní. Nielen, že pri písaní knihy už nemohla byť s nimi, ale začala mať akési výpadky pamäte, ktoré si nevedela vysvetliť. Zrejme je už natoľko poškodený jej hardvér, že už sa maže sám od seba. A títo blázni ma chcú poslať do vesmíru, pomyslela si. Aj keď v kútiku duše si myslela, že jej pamäť premázavajú bývalí členovia vesmírnej lode Helvetica, nemala jediný dôkaz, čím by si túto hypotézu potvrdila. Najskôr boli jednotného názoru, že Zem zachovajú, potom tárajú čosi o Civilizácii, smejú sa, plačú, odstrkujú ju nabok, potom zase privinujú do náručia a ospravedlňujú sa. Nečudujem sa im, ich čas sa podľa proroctva naplnil. Ale akého proroctva? Raz sa zdalo, že to idú vyšetriť, inokedy nie. Má pocit, že ich psychická pohoda je na bode mrazu. Alebo ich čosi ovláda. Keby som nemala také veľké výpadky, prišla by som na to, pomyslela si. Je tu niečo, čo sa nechce ukázať.

Zamyslela sa nad jednou vecou, ktorá jej nedáva spať. Ten prístroj v púšti, ešte teraz si pamätá, keď tam boli prvý raz. Akosi ju priťahoval. Dokonca si bola istá, že s tou vecou dokáže komunikovať. Možno by stačilo nejaké zaklínadlo, alebo hoc čo! Mala vnútorný pocit, že i keď túto vec nikdy predtým nevidela a nepozná ju, že jej dokáže porozumieť. Vnútorne jej rozumela. A ona jej. Odpovedala jej nejakými jemnými vibráciami. Porušila zásady dobrého správania a nič im o svojich vnútorných pocitoch nepovedala. Už dlhšie mala pocit, že sú pozemšťania čoraz viac naklonení Civilizácii a že ich rodná planéta je v nebezpečí a ona nevedela, ako ich predošlú pohodu a jasné rozhodnutie nepripojiť sa, vrátiť. Teraz ma pošlú do vesmíru s tou knihou. Čítala ju. Nepamätá si z nej veľa, ale ak je tam napísané všetko, čo je potrebné, tak nech cestuje vesmírom sama. Veď ak ten transplanetárny most existuje, tak nie je možné netrafiť Zem. Čo tam ale bude robiť? Asi sa to dozvie až pred odletom...

Spomína si na to, akoby to bolo včera. Spomienky a útržky pamäte sa vracajú. Už jej železné ja vypovedá službu a začína si spomínať, čo sa na Aukarei dialo. Roztrhané strany Knihy, presvedčenie! Áno, ten stroj, nech je to čo chce, ale bolo to spojené s Jarmilkou. Kto to vytvoril? Prečo, jej už bolo jasné. Spomienky sa vracali jedna za druhou, pomaly. Zrejme sa už rána nedožije, jej elektronické ja vypovie službu, ale to ľudské ja ešte žije a spomína si.

„Prečo?! Sami ste vraveli, že Zem neobetujete! Nevidíte sa? Ste ovládnutí tým vírusom!“

Toni sa usmieval a pohladil Jarmilku po hlave: „Vôbec sa o Zem nemusíš báť. Nikto ju predsa neobetuje.“

„Ale veď dopadne ako Aukarea!“

„Pozemšťania si poradia.“

„Počúvaš sa vôbec?“ skríkla Jarmilka a pred očami celej posádky Tonimu vpálila jednu cez ústa.

„Čo to s vami je? Veď ste pozemšťania telom i srdcom! Prečo ju chcete obetovať?!“

Výpadok.

„Si nebezpečná. Upokoj sa.“

Výpadok.

Jej pamäť teraz kričala na plné ústa. Jarmilka temer nevládala stáť na nohách, ťažko dýchala a mala pocit, že jej predstavy a hlavy v hlave sa temer zhmotňujú. „Poletíš na Zem.“

Výpadok.

„Zem je v bezpečí.“ s úsmevom jej vraví Giorad.

Výpadok.

Všetci sú pošahaní.

Roztrhané stránky zbytočnej knihy.

Som ja tá podivná?

Potom ten záblesk.

To už bola na lodi.

Až do pristátia, nevedela, čo sa so Zemou stalo.

„Mikan, viem, že Zem nenávidíš, ale ak pôjdeš podľa pokynov, ktoré ti dáva Bledar, je so Zemou koniec.“

„Prečo? Veď táto planéta i tak potrebuje reštart.“

„Vari i v tebe je ten vírus?“ Jarmilka temer plakala.

„Ale aj keby som to neurobil, ako môžem ovplyvniť niečo, čo sa naozaj stane? A ja tomu verím.“

„Stále tomu nerozumieš? Si blázon.“

Jagavý blesk a Jarmilka opustila stratosféru. Zrejme je v tom. Transplanetárny most? Žeby tak blízko? Potom však precitla a temer zmeravela. Neprecitla, práve naopak. Upadla do spánku. Len veľmi krátkeho, o to záhadnejšieho, ale spokojného.

„Zem je zachránená. Pútnici sa rozhodli správne.“ počula v hlave hlboký hlas. Áno, hovoril k nej monolit. Na desať sekúnd s ním bola spojená telom a dušou a teraz pochopila, akú dôležitú úlohu hral. Nech ho sem umiestnil ktokoľvek, kým je Jarmilka na Aukarei a kým je monolit na Aukarei, dokáže presvedčiť pútnikov, aby sa rozhodli správne.

„Prečo si ale potom loď neotočila?“ spýtal sa Mikan, ktorý už otvorene veril v akési nadpozemské sily. Hovorí s ním Bledar, vylíči mu celú jeho budúcnosť, teraz akési spojenie Jarmilky s monolitom... svet je divný.

„Myslíš, že sa to dá, keď si tým mostom odľahaný späť na Zem, bez možnosti tú raketu akokoľvek ovládať?“

„Pýtam sa, lebo ja predsa poletím tým bombardérom na obežnú dráhu.“

„Veď Bledar ti všetko už na tisíc percent vylíčil! Ale stále tomu nerozumieš?“

„Ani trochu.“

„Môžeme Zem zachrániť predtým, než sa z nej vyparí 80% ľudí. Ale to ma musíš vziať so sebou. Teraz som príliš ďaleko od Stípu, nedokážem ťa presvedčiť o tom, že Zem má dôvod ďalej existovať ako doteraz.“

„Ale mne je to jedno. A ako dobre varia na Aukarei?“

Jarmilka sa zhrozila: „Počúvaš sa?! I tebe šibe? To som jediná normálna?“ temer až zavzlykala.

„Počuj slečna, Zem si zaslúži reštart. Veď nie je možné, aby človek takto živoril. Jedol dva razy do dňa stravu, ktorou ešte pred rokom pohrdal. Bežný človek je hladný, slabý, vysilený. Zánik je nevyhnutelný.“

„Ale ty Zem nenávidíš.“

„Nenávidím jej súčasný stav. Je nevratný.“

„Bude ale trvať sto rokov, kým sa znova dostanete na súčasnú úroveň. Možno i viac. Myslíš si, že Aukarea to nejako vyhrala? Za desať rokov sa urobilo veľmi veľa, ale ani sto rokov nebude stačiť, kým sa z toho spamätá.“

Mikan sa díval von z okna hotelu. „Bledar mi povedal, že teraz sa do vesmíru nedostanem. Vraj budem zabitý neživým organizmom.“

„A čo s tým mám ja?“

„Daj si dokopy dva a dva. Bledar mi všetko prezradil. Civilizácia roboty, kyborgy ani nič robotické neuznáva. Dokonca o nich ani nevie. Vie, že to všetko je nebiologický organizmus, ale nemá na neho dosah. Prečo zachoval teba? Proste o tebe ani nevedeli. Zachovali len mnohopočetné rodiny, u ktorých bola vyššia pravdepodobnosť, tak ako u ich detí, že sa budú dobre množiť a že čím skôr zaľudnia planétu naspäť.“

„Aby si ich znova mohli vziať?“ nevydržala Jarmilka.

„Nechaj ma dohovoriť. Teba si ani nevšímali, tak nech sa dialo čokoľvek, zrejme si nebola dostatočne živá, aby si ňa vzali, ak to dáva rozum.“

„Ale ja som živá a bola som i vtedy!“

„Zrejme podľa ich meraní nie.“

„Tak potom prečo hovoria o neživých organizmoch? To by znamenalo, že ma vidia, ak si myslíš, že ma zaškatuľkovali do tejto kategórie.“

„To mi Bledar nevravel. Ale mám byť zabitý tebou.“

Jarmilka zmrzla. „Ako... ako to mohli vedieť?“ povedala tichučko.

Mikan sa zháčil: „Vari si to mala v pláne?“

Jarmilka sa neho smutne poďívala. „Veď dodnes som ťa ani nepoznala. Ako by som bola vôbec schopná niekoho zabiť?“

„Neviem.“

„A keď Bledar vie celú budúcnosť, prečo ti ju nepovie?“

„Zrejme nevie.“

„Hlúposť!“ založila ruky do lona Jarmilka a otočila sa mu chrbtom.

„Nemôžeš proste len tak zmiznúť na chvíľu z mesta, kým neurobím, čo mám a nezmocním sa toho bombardéra?“

„Myslíš, že nejako ovplyvníš budúcnosť? Netáraj. Bledar ju celú vie. Už zase. A už zase si ju nechá pre seba.“

Na to nemal Bledarov potomok čo povedať. Napokon ale prehovoril trochu hrubším hlasom: „Nemyslel tým Bledar presne toto? Že sa pohádame a že ma napadneš a omylom zabiješ?“ Jarmilka sa ho rozhodla nepočúvať a stále stála otočená chrbtom.

„Nič nemôžu predsa vedieť na sto percent. Ani toto nie. Môžeme sa hrať na to, že ti dám do ruky nôž a aha, zabi ma. Ale ty sa tomu vieš vzoprieť. Nevidia ťa, ako mňa. Nesledujú ťa tak, ako mňa.“

A slečna vedela, čo sa teraz stane. Mikan sa zblázni. Stačí jediná takáto veta a o sekundu na to zase zmení rétoriku. Presne ako posádka z

Helveticy. Tým si len potvrdila, že ten vírus je i v Mikanovi. A teraz ma zrejme čaká výpadok pamäte. Možno i on dostal tú vecičku, ktorou mi mažu pamäť. Ale ja som ich chcela zachrániť! A to, že som kyborg, nemení nič na fakte, že nie som silnejšia, než oni. Som starý kyborg v krehkom ženskom tele. Preto som žena, aby som nemala fyzickú prevahu nad ľuďmi, takto zmanipulovanými tým odporným vesmírnym vírusom.

Výpadok.

Mikrofón v aute. Nejasné zvuky, samé vibrácie a hluk. Ale z dialógu sa dalo vyčítať a predstaviť si, čo sa mohlo stať a tak sa iba zamyslela a celú konverzáciu si znova prehrala. Ešte že ju nevymazala. Zase klamala.

„Fakt mi nikto nevie povedať, čo to je?“ opýtal sa všetkých naliehavo Giorad, akoby ostatní boli múdrejší, ako on. Hodil okom na Toniho a ten len pokrčil ramenami. „Na vykopanie tohto bastarda by sme potrebovali buď tisíce ľudí, alebo nejaké bagre.“ poznamenal Bledar. „Viem, odkiaľ ich zohnať.“

„To je síce fajn, ale ľudia, kým sa vrátíme do mesta, nebudeme mať čas to ani len zbežne preskúmať.“

„Myslím si, že to nie je postavené domácimi.“

„Ako to môžeš vedieť?“ nesúhlasne sa opýtal Giorad. „Odkiaľ berieš takú istotu? Fakt, že to Jarmilka v živote nevidela, neznamená, že to nie je domáce.“

„Giorad má pravdu. O tom nič nevieme a v meste o tom takisto nepočuli. Na druhej strane, existuje spústa ľudí, ktorí sa vyparili, ale o tomto niečo iste vedeli.“

„Aukarea ma neprestane udivovať ani po desiatich rokoch na nej.“
odfúkol si Bledarov hlas.

„Skúsime toho odkopať viac?“ navrhol Giorad.

„Nemáme toľko času.“

„Ale čo ak je to nejaké komunikačné zariadenie? Ved' doteraz sme neprišli ani na to, na čo tá vec slúži a takisto, kto tak modifikoval Jarmilku. Čo ak tie veci so sebou súvisia?“

„Ak áno, čo by to znamenalo?“

„Neviem, ale nemám z toho dobrý pocit.“

„Nech je to akokoľvek, musíme Jarmilku pripraviť na let Helveticou späť na Zem. Musí zabudnúť na spústu vecí, lebo táto vec môže ublížiť Civilizácii.“

Ja letím!

V tomto mundúre sa cítil ako človek, konečne ako niekto. I keď s nižšou hodnotou, čo tam potom. Ale len si tak spomenúť na to, v akom stave sa našiel pre pár mesiacmi. Vysilený sa odpájal od VR kresla, ťažko dýchal a bez nejakej svalovej hmoty sa natiahol na zem, ako široký, tak dlhý. Keď vstával, mal pocit, že len zbiera kosti zo zeme, skladá ich dokopy, možno zopár ich zložil zle a ide do chladničky po jedlo, zabalené do alobalu. Týždne a mesiace ubiehali. Možno by to bez Bledara nezvládol. Vlastne, nikdy by to nezvládol. Ale prečo mu vlastne Bledar takto pomáha? Alebo nie? Sám dobre vie, že ak sa bude presne riadiť jeho pokynmi, tak sa dostane na tú planétu. Čo tam bude robiť, je záhadou. Ale tá planéta, nech je akákoľvek, musí byť zaujímavejšia a bezpečnejšia, než Zem. Sám to videl. Celé mesiace len otváral oči.

Nevidel kúsok dobrého na svojej vlastnej planéte. A ak je tam hore niečo lepšie, musím ísť za tým.

Videl ich znova. Protestujúcich. Vídaval ich každý jeden deň. A každý jeden deň videl i tú brutalitu, s akou sú zaháňaní do uličiek naspäť. Bol som ale hlúpy a naivný, myslel som si, že tie flaky na chodníkoch sú od čerešní? A že nikto nekosí trávniky? A aké? Tie šedé? A že sa nikto nehra vonku? A prečo nemôže dnu? Bol si zabehať do mesta. Spravil tú chybu len raz. Vrátil sa doudieraný, krvavý a pritom za nič nemohol. A nie, nepadol. A keby i spadol a do krvi sa dorezal, prišiel by po neho niekto? Nemocnice fungujú v prísnom režime. Sú plné pacientov, ktorí bojujú s vysilenosťou, alebo si liečia nespočetné zranenia z večných protestov. No, na druhú stranu sám by mohol protestovať a tak sa domôcť nejakej zdravotnej starostlivosti. Veď kto by vedel rozoznať akési poranenia od pádu od porarení po bitke?

O vonkajšom svete sa nehovorí. A už len to, že sa človek objaví vonku, je podozrivé. Vždy sa hovorí, že „tu sa nebojuje, tak nemáte najmenší dôvod opustiť VR kreslo“. Akoby bol dôvod byť na ňom pripojený celý deň a zabúdať na to, že nie sme súčasťou virtuálneho sveta. Zatiaľ nie. Možno niekedy niekto spraví naše duše virtuálnymi a odosobní ich od všetkého reálneho a všetko fyzické im príde odporné a nechutné. Veď o také telo je potrebné sa starať, dezodorovať ho. A čo vnútorné orgány? Je potreba jesť, spať, hrať sa, močiť, milovať, zabúdať, odpúšťať, myslieť... a to vo virtuálnom svete za nás vždy robí niekto iný. A dostaneme sa do fázy, kedy človek už nebude robiť prirodzene nič, pretože to bude odporné, neslušné, zastaralé a odpudzujúce, pretože to je niečo, na čom človek musí pracovať. A vo virtuálnom svete je potrebné pracovať? Vo svete, kde si jediným príkazom zhmotníte, čo chcete?

Teraz je vojacom. Má telo pevné a pružné. Len vojaci dnes vyzerajú ako ľudia. No a ešte vedci a politici. Ostatní sú trosky. Trénoval poväčšine sám. A tajne. Čo iné by robil celé tie dni? Pracovať nie je pre koho, nemá ani poriadnu kvalifikáciu. Prehrýzol fakt autonómnych bytov a začal s ním viac pracovať. Vedel, že sa vonku dostane spočiatku len sporadicky, najmä preto, lebo býval vo vysokej časti mnohohoposchodového obytného domu a na chodbách žiarila každá desiata žiarovka, obrovský tmavý a prázdny priestor, vpísaný do štvorcovej pravidelnosti chodieb po jeho hranách by mohol poňať i tri nákladné výťahy. Samozrejme, že sa prv bál. Ale následne si povedal: „A čo tam vonku môže byť? Pravdaže nič. Všetci sú predsa zalezení.“ A už mu tá myšlienka vyjsť von na čerstvý vzduch zrazu nepripadala tak zložitá.

Autonómny dom spracúvava veľké množstvo energie, ktoré odčerpáva priamo od vonkajších zdrojov. Je na ne napojený potrubím kdesi v podzemí. Povráva sa, že tento obytný dom má asi tri podzemné podlažia, kde sa všetko vyrába, skladuje a distribuuje priamo odberateľom. V skorších časoch sa to dalo pochopiť jednoducho. Človek si z internetového obchodu čosi objednal a to k nemu do jedného dňa prišlo. Teraz si stačí spomenúť na nejakú vec a tá je do piatich minút u vás. Človeka to privádzalo do rozpakov, pretože sa pomerne dosť často stávalo, že takýto dom ponúkol odberateľom mnoho erotických pomôcok.

Pred jeho posledným tripom a pred samotnou Misiou za Jarmilkou už i autonómny dom zahlásil chybu. Dodávky jedla a pitia sa temer zastavili. Samotný dom sa čoraz častejšie ospravedlňoval za nedodané dávky zdravej stravy a ponúkal mu dostupnejšiu, lacnejšiu a

kalorickejšiu stravu. Neraz skončila na zemi. A autonómny dom mal čo upratovať. Takže už i autonómny dom mi chce povedať, že je nedostatok všetkého? Bol si zabehať a znova ho zastihla búrka. Keď sa niekedy hovorievalo, že „leje ako z krhly“, tak dnes sa hovorí, že „leje ako z vane“, pretože človek začína mať pocit, že kvapky dažďa snád' už prekonalí rýchlosť 11 km/h a pričom stačí polminúta a človek je tak mokrý, akoby vyšiel z vane. I ranné hmly. Niekedy ráno vstal a zobudil sa do bielej tmy. Mal pocit, že ju môže krájať. Spával v kresle v polohe ležmo, ale VR odnímateľnú časť už nevlastnil. Tá pôvodná rozbitá už bola v šrote a večné upozornenia od autonómneho domu veselo ignoroval. Dom mu ponúkol VR časť ešte niekoľko ráz. Vždy skončila rozbitá. Minimálne si potvrdil, že VR kreslo ešte nie je tak nevyhnutné, takže jeho nevlastnenie zatiaľ nie je trestným činom.

Ale ľudia spohodlneli viac, než by bolo zdravé. Pár ráz sa ešte pripojil k VR kreslu i keď vedel, že sa ho potrebuje zbaviť. Aj niekoľko ráz potom, čo sa po dlhom čase videl znova v zrkadle. Cítil sa ako potápač, ktorého je neradno naraz vyťahovať z veľkej hĺbky hneď naraz. Alebo ako obézny chlap, ktorý má nezdravé návyky. Tiež musí postupne meniť svoj jedálniček, kým si na to jeho telo zvykne. Koľko ľudí oslovil si už nepamätal, ale určite ich bolo viac než sto. A všetci mu možnosť vrátiť sa do reálneho života dosť rýchlo zamietli. Spohodlneli. Už sa nikomu nechce do toho reálneho sveta, kde čo neurobiš, nemáš. Ostali v tom virtuálnom. Ale je to iba simulácia ideálneho sveta. Ale pomyslíte na to! Povieš príkaz: Chcem si postaviť dom! Nastavíš zopár možnosti v smartfóne a zrazu pred tebou stojí ozajstný z tehál postavený dom!

Spočiatku to bolo ozaj rozprávkové. Ale čím je človek dlhšie vo virtuálnom svete, tým viac sa do neho ponorí a zabúda na akékoľvek pochybnosti, ktoré mal, keď doň vkročil. Aj on. Nemohol a vynadávať. Pamätal si svoje prvé okamihy vo VR. Navštívil lesný bióm, ktorý sa naozaj na seba náramne podobal. Všetko bolo skutočné. Pristúpil k

dubu. Poklopal po ňom. Tváril sa, že je pravý. Zadíval sa na oblohu. Bolo tam slnko, žiarilo ako naozaj. Je to naozaj. Nedalo sa veriť, že toto bol schopný urobiť človek. Videl vtákov, reálne si pospevujúc, nebol skoro vidieť žiadny rozdiel medzi skutočnosťou a touto virtuálnou realitou. Sal príjemný, dýchatelný vzduch, pamätá sa na vietor. Naprogramovaný vietor. Ešte to nebolo ono, myslel si, že sa to sa časom poddá. Ale tento šuštiaci umelý vietor, ako keby na neho prúdil teplý vietor z ventilátora počítača, umelá tráva a umelé vtáčiky verzie 0.9, ktoré ešte stále mali v programe bug, že ak nedopatrením vrazili do stromu, rozbili sa na voxely s hodnotou 625, mu do hlavy votreli pochybnosti. Je toto naozaj humánne? Je to tá povestná narkóza, ktorá ľuďstvu pomôže? Alebo iba zmierni príznaky?

Po rokoch už len ticho. Ticho. Ozajstné ticho. Zdalo sa mu, že ulice sú prázdne tak v reálnom svete, tak vo VR. Čo tak ujsť z tohto sveta prízrakov? Hm, no nakoniec, nebol by to až tak zlý nápad, pomyslel si už vtedy. Mal by celkom voľné ruky, veľa priestoru, pretože kopec ľudí je už v tomto svete. Ale predsa by mu chýbalo VR! Bez neho si dnes človek sotva zaviaže šnúrkou! Nie je človek na to stvorený, aby si zjednodušoval život? Celé ľudstvo sa s tým pechorí a teraz to je zrazu čírou realitou! Tak kam sa potom ponáhať? Všetko, čo potrebujeme, máme predsa tu! Ale asi jedine nedostatok človeka prinúti vážiť si veci. To je ľudský paradox. Preto je potrebné ľuďom otvoriť oči!

Zasadol si do záchranného modulu. Kapitána trafi šľak. Ale veď čo, on ani je fakticky členom posádky. To bol ten nešťastník, ktorého vymkol na hotelovej izbe. Najzraniteľnejší je ten, ktorý je najmenej opatrný. Ešte že mu Bledar presne dal pokyny, čo a ako urobiť. Ostatne, pokyny... hm, čo sú to za pokyny, keď ten človek vie, čo sa stane? Jednoducho ho len ťahá za ručičku, nie je čo pokaziť. Ak je to tá budúcnosť, tak ani nemusí rozmýšľať. Ale potom kam smerujeme, ak je všetko vopred dané a jasné?

Ten, kto dizajnoval tento záchranný modul, nemal ani páru o tom, čomu odborníci hovoria pohodlie, pomyslel si. Rozbil navigačný panel, pričom ho modul počastoval otravným pípaním. Ja viem, kam to mám otočiť, povedal si v duchu. Sedelo sa mu nepohodlne. Pozrel okom na stav paliva. Modul bol plne natankovaný, ako vedel Bledar. Plný ťah mu vystačí na šesť dlhých minút, zato ale v nulovej gravitácii, takže rýchlosť bude mať dostatočnú na to, aby sa priblížil k Anomálii. Snáď ho nezostrelia.

Skontroloval si popruhy a s miernou úzkosťou stlačil tlačidlo pre zážih, keď si bol istý, že smeruje tam, kde má. Kto to kedy videl, elektronický kompas? Čo je zlé na tom obyčajnom? Teda aha, tu nie je ani zemský magnetizmus, ani gravitácia. Koľko veľa toho ešte nevie. Zážih bol pomerne slabý. V prvom rade, toto nie je loď, ale obyčajný záchranný modul pre vojakov na orbitálnom bombardéri. Takže jeho hlavnou úlohou je dopraviť vojakov bezpečne na Zem v prípade núdze. Palivo bolo na palube hlavne len kvôli miernym korekciám v prípade potreby. Na prvý raz ale ovládanie modulu zvládol dobre. Zrejme ho vyrábajú i pre takých neznaltýpkov, ako som ja, potešil sa Mikan.

Ešte desať stupňov a potom na plný plyn s korekciami. Vôbec to neťahá, pomyslel si. Na jeho prekvapenie bol však modul celkom stabilný a zbytočne nerotoval po rôznych osiach. To bude tou gyroskopickou navigáciou. Opäť určite elektronickou, nebol si totižto istý, či tá klasická funguje i vo vesmíre. Ale to ani nepotreboval vedieť. Jediné, čo ho zaujímalo, bola Anomália. Potom nastanú problémy. Mrkol okom ešte na jedno veľké, zelené tlačidlo. Bledar mu popisoval jeho funkciu. Na konci 21. storočia už nie je problém hibernovať človeka v akejsi chladičke, hibernátore. Po stlačení tlačidla a pripojenia tenkej

trubice k skafandru, momentálne pripevnenej k zadnej časti kresla, sa skafander sám premení na hibernátor. Iba musel trubicu pripojiť pevne a počkať necelú minútu. Ak dovtedy nezaspal, musel postup znova opakovať. Až keď zaspí, skafander rozpozná vnútorný stav pilota a aktivuje všetky elektronické prístroje, ktoré sa mu prilepia na telo a monitorujú ho. Trubicou sa do skafandra okrem uspávacieho plynu vovedie studený vzduch a takisto patentovaný plyn neznámeho druhu. Tento plyn má za úlohu udržiavať jeho telo zdravé a schopné i po zobudení. Tým nielen uľahčí prebúdzanie, ale zjednoduší i samotné monitorovanie stavu pilota. Inteligentný skafander už nepotrebuje ani dozor iného človeka. Ak sa čokoľvek stane, skafander je neustále v komunikácii s počítačom modulu cez bezdrôtovú sieť, ktorá sa nikdy nevypína, dokonca i keď vysadí elektrina, sieť má vlastný generátor. Prívod plynu a studeného vzduchu sa v momente zastaví a človek sa preberie za minútu. I to je však niekedy primálo času niečo spraviť, preto počítač modelu predikuje závady, niektoré dokáže opraviť i sám, ale vo väčšine prípadov i tak zapípa a zobrazí problém, ktorý musí vyriešiť už sám človek na palube.

Nemal chuť ho vôbec stlačiť. Ešte niekoľko dlhých dní. Síce za necelú hodinu už zistia, že Mikan ušiel, budú ho volať dezertérom (teda nie jeho, toho vymknutého), ale ak ho nelokalizujú, tak je v pokoji. Už teraz je na päťdesiat tisíc kilometrov ďaleko. A vraj to neľahá! V tomto bláznivom vesmíre je všetko akési podivné. Žeby bol už tak ďaleko? Alebo tá hodina je vo vesmíre pomalšia?

Temer ho zamrazilo, keď si spomenul, že on už to zelené tlačidlo stlačil. A bolo to už pekne dávno. Obzrel sa vôkol seba. Pohol rukou. Všetko sa zdalo normálne, nezaznamenal nič čudné. No až na tú vzdialenosť. Ale bolo to tlačidlo vôbec zelené? Zrazu mal obrovskú chuť zasadnúť do VR kresla. Tam to poznal. Odkiaľ poznám vzdialenosť od bombardéra? Som už v Anomálii?

Aberácia

Mal pocit, že počuje mongolský hrdelný spev. Už mi fakt z toho preskakuje, ale kedy sa to skončí? Tie sny síce Bledar predikoval, ale už nevedel o obsahu tých bláznivých preludov. Stále bol v tej nepriehľadnej guli, ktorá si hovorila záchranný modul. Netušil, ako dlho je hore, ako dlho spí. Ale motalo ním všeličo a štvrtilo jeho dušu. Mal odporné pocity, že sa rozteká ako parafínová sviečka, potom že ho niekto sleduje a úporne prenasleduje. Potom ho ten neznámy predbehol a otočil sa k nemu čelom. S hrôzou zistil, že vidí svoj vlastný obraz. Ale všetko to boli len sny. Sny. Možno. Alebo preludy? Fatamorgány? Nevedel sa sústrediť. Koľko rás už kontroloval to zelené tlačidlo? A bolo ozaj zelené?

Čoraz viac sa vzd'aloval. Od lode, od Zeme, od vlastnej prítomnosti. Ako dlho ešte? A koľko je dlho? Sto rokov? Je ten čas rovnaký, ako na Zemi? A prečo sa stále pýta? Dosť. Jeho hlava ale dosť ešte nemala. Chytil si ju do dlaní. Mal pocit, že je to len sklenená banka s vodou, v ktorej pláva zlatá rybička. Ale skôr položená na grile a variaca sa. Kvapalina sa začala vyparovať a presúvať po dutine lebky a Mikan nemohol ani oči otvoriť. Zrazu si uvedomil, že v okolí existuje gravitácia a jeho žalúdok je takisto v akejsi pohode. V tejto aberácii ešte bude jeho telo neurčitý čas. Nikto ho totiž nezmerá. Cesta transplanetárnym mostom na planétu Aukarea trvá roky, možno týždne. Bledar sa mu snažil vysvetliť princíp tohto mostu tak, ako mu to povedali Oni, ale stále nechápal, ako niekto mohol čosi také postaviť.

Anomália je v podstate tunel až na planétu Aukarea. Keď človek vstúpi do nej, aktivuje sa červí pohon. Kdesi pred jeho loďou sa zmrští

časopriestor a on tak jazdí ohromnou rýchlosťou naprieč vesmírnym priestorom. Avšak to je len prak. Dosiahnúc ďalšieho takého bodu sa aktivizuje ďalší bod, ktorý zmrští priestor ešte väčšmi a to čoraz rýchlejšie. Bledar mu to vylíčil takouto predstavou: Ideš po rovnej trajektórii a zrazu je pred tebou tlačidlo. To stlačíš a pred tebou sa akoby odnikiaľ objaví čierna diera. Keďže tento podivný vesmírny objekt je ľudským okom neviditeľný, nič neuvidíš, ale pocítiš, ako znenazdajky zrýchľuješ. To je tým, že ktosi udelil čiernej diere takmer nekonečnú rýchlosť smerom nadol a tá teraz tak extrémne ohla časopriestor, že ťa dopravila k bodu B, ktorý bol od teba na svetelné roky ďaleko. A potom akoby nič sa tým istým spôsobom vráti naspäť. Ohne časopriestor naspäť a ty cítiš, že si teraz vystrelený prakom až k najbližšej hviezde. A to sa môže opakovať niekoľko i nekonečnekrát.

Dokáže ale človek voľačo také prežiť? Údajne nie, aspoň podľa Bledara. Človek by mohol zažiť stav, kedy sa jeho telo predĺži v jednom smere o niekoľko miliónov percent. Ak by mohol, pravda. Tunel má však jednu organickú ochranu, fungujúcou na nami neznámom princípe. Vtedy je jeho telo ochránené, avšak tie duševné stavy, ktoré sú len údajnými vedľajšími účinkami, sa dajú sotva prirovnať k bežnému stavu. Každý tieto stavy popisuje inak. Ale Bledar mu to nevysvetlil. Údajne len Civilizácia vie, ako tento celý proces funguje a čo sa s telom a myslou deje. Ale isto! Taký pudrový prd! Iba to s človekom zamáva a rozhádza jeho nervové bunky po celom vesmíre! Mikan si už nebol ničím a nikým istý. Tlačidlá sa mu menili pred očami, menili farby, tvar i veľkosť, vesmír mal občas farbu zle premiešanej mokka kávy, jeho skafander sa tenšil a zužoval, raz mal pocit, že nedýcha kyslík, ale kyselinu dusičnú a tých predstáv od výmyslu sveta! Sú tak farebné, nekonečné a fantastické, že ich ani nie je možné popísať.

Čosi mu začalo bubnovať v hlave. Znelo to ako útržky hudobného štýlu blízkeho frenchcore. Veľmi silný a rýchly agresívny beat. K hudbe to malo však ďaleko a dizonanciu umocnila neznáma vysoká tónina a neskôr bláznivé zvuky elektronickej hudby šesťdesiatych rokov dvadsiateho storočia. Tie ho vždy desili. Disharmonické, experimentálne songy krížené s avantgardou vtedajšej doby mohli vyjadrovať jedine chaos. Tmavý, chladný a nekonečný chaos. A potom iba prásk.

Akoby ho niekto počastoval jedným šľavnatým zauchom. Keď sa snažil otrepať z toho šoku a pustil páky, rýchlo si uvedomil, že loď už nepilotuje. Letí celkom sama. Neveriacky sa pustil riadenia a neveril vlastným očiam. Ahá, ďalšia báchorka! Aj to, čo je predomnou... A čo to je, preboha? Je to Zem? Nemôže byť, veď to je ďalšie bláznovstvo. Toto bláznovstvo však každým kilometrom reálnelo. Je to nejaký vtip? Loď sa sama od seba blíži k akejsi planéte. Nie je to Zem, nepoznáva obrysy kontinentov, ale vyzerala určite zdravšie ako tá naša prehnitá Zem, pomyslel si. Táto planétka je už na prvý pohľad krajšia, nevedel jej ale odhadnúť veľkosť, vo vesmíre je to úloha ťažšia, než ťažká. Planéta bola tiež tmavomodrá, no mraky sa pomaly menili z bielych na ružové, až skoro červené, len čo sa blížil atmosfére. Pochytil ho však strach. Ja tento modul neriadim, zrejme je niečo pokazené alebo čo! A do atmosféry sa ponára celkom sama! Čo keď v nej zhorím?!

Prestal vnímať hru farieb a snažil sa získať kontrolu, ale akokoľvek sa snažil modul vychýliť z kurzu, modul sa tvrdošijne odmietal osedlať. Mikan presekával pohľadom na všemožné tlačidlá a vymoženosti tohto záchranného modulu. Ten však slepo nasledoval akúsi neviditeľnú trajektóriu, ktorú mal... hm... určenú? A až teraz sa mal chuť nakopať do zadku. Bledar sa mi určite smeje, pretože tento

brebt očakával, ale i tak to vidieť naživo musí byť väčšia psina. Veď loď má predsa pristáť sama na Aukarei! Ako mu to predsa mohlo vypadnúť z hlavy? No popravde, sám Mikan musel uznať, že v tej hlave toho veľa nemá. Je predsa jednoduchý človek, ktorý už nemá kus svedomia, je riadený kýmsi z vesmíru a doteraz iba visel na internete vo virtuálnej realite. A koľko intelektu je potrebných na prežitie online?

Vzdal všetky pokusy o udržanie modulu. Zrejme sám vie, čo má urobiť. Trochu ho desila vlastná nemohúcnosť alebo len ten fakt, že je už len pasažierom. Začal sa viac dívať vôkol seba, než pred seba. Krásna planéta. Masívne plochy dažďových pralesov striedali zelené savany a žlté púšte s oázami. Obrisy kontinentov vôbec nespoznával a veľmi dlho hľadel na pevninu s veľmi značným kráterom. Mal sférický tvár, ale bolo ťažké určiť, či sa tam nachádzal stratovulkán alebo či rys kontinentu poznačil pád asteroidu. Jedno bolo ale isté – planéta bola obývaná. Kdesi na východe sa práve začínala noc a bolo vidieť občas nejaké to slabé svetielko. Zrejme je naozaj táto planéta poznačená rozhodnutím toho blázna, ktorý z Aukarey odštartoval v dobe vojny. Zrejme boli podmienky na tejto planéte podobne zlé, ako sú teraz na Zemi. Ale teraz mu čosi udrelo do hlavy. Zmenil sa? Ak táto planéta zažila to, čo má zažiť Zem, voľajako jej to pomôže? Je všetko vo vesmíre riadené rovnakou časovou osou? Vždy sa po období temna planéta sama obrodí alebo potrebuje na to nejaký mechanizmus? A pomohlo to vôbec Aukarei?

Modul sa začal nebezpečne zahrievať a jeho videnie sa zhoršilo. Zahalil sa do najskôr svetloružovej a neskôr svetložltej aury vysokej teploty. Takže atmosféru má podobnú ako Zem a tá jej umožňuje podporovať život. Má zrejme i magnetosféru, ktorú ju udržiava ochránenú od ultrafialových lúčov miestnej hviezdy. I keď možno

nedbalo, ale Mikan nazval toto žiarenie ultračervené. No lebo tak sa javilo, ako celá planéta. Čím to je? Je to oxidmi železa zo sopečnej činnosti alebo iným uhlom lomu svetla? Modul ďalej voľne padal nižšie a nižšie a sám sa cítil akoby v obrovskej vani plnej pomaly sa zahrievajúcej sa vody bláznivých kanibalov z kreslených rozprávok, ktorí svoje obete varia zaživa.

Planéta sa stále blížila k modulu. Mikanovi sa to tak javilo, vedel, že pravda je celkom opačná, ale vedel, že niečo také už asi nezažije. Ani sa teraz nečuduje, prečo Bledar tak nástrojil na tom, aby si poriadne cvičil krk. Hlava mu tancovala zo strany na stranu a veľké preťaženia mu spôsobovali nevoľnosť, až mal pocit, že hodí šabl'u. Ani nevnímal, ako sa k nemu približujú mestá, polia, lesy a lúky, sfarbené viac do červena, než by čakal. Teraz už nevidel zakrivenie planéty, ale jednu prazvláštnosť, veľmi ostrú hranicu medzi svetlom a tmou. Tu teda prebieha stmievanie určite rýchlejšie, než na Zemi. Je to rýchlosťou rotácie planéty alebo inou odrazivosťou povrchu, prípadne atmosféry? Mikan študoval knihy, ktoré mu odporúčal Bledar, no odpovede nachádzal len striedmo. Už bolo vidieť temer všetko, atmosféra sa vyčistila a čoraz viac sa svetlo podobalo na zemské, až na ten červený posun. Mestá sa čoraz viac približovali, už videl i detaily miestnych budov. Pod sebou zahliadol asfaltovú prístavaciu plochu? To naozaj? Takže je modul nejako navigovaný práve sem na toto miesto. Zrejme pred toľkými rokmi na tom istom mieste pristál i Bledar. Očakával, že modul bude aspoň jemne spomaľovať a že pristane hladko, ale nebolo tomu tak. Modul nespomalil, až mal Mikan pocit, že v rýchlosti, ktorú odhadoval na dobrých 110 km/h, narazí do tvrdého betónu. Opak bol pravdou. Rýchlosť sa znížila zo 110 na úplnú nulu mihnutím oka. To by sa stalo, keby nabúral, ale ocitol sa pevne nohami na zemi. Ako fungujú tieto čary? Nepohla ním ani žiadna sila, celkom nič.

Motor sa sám od seba vypol. Možno to mal tak naprogramované tým niekým hore alebo proste už nevydržal a vypovedal službu. Aj keby Mikan zabudol na to, že nemá ešte vystupovať z rozhorúčeného modulu, kolená mal ako z huspeniny. Nevedel sa z toho všetkého spamätať. Ešte včera som bol troska a dnes som pristál na cudzej planéte! Som fakt dobrý! Zásluhy však žne niekto iný. Ten tam kdesi hore a určite i Bledar. Sedel. Ak je táto planéta obývaná, tak prečo k nemu ľudia nelezú? Vari ho nečakali? Už každú chvíľu očakával, že k nemu príde aspoň jedno hasičské auto, ako to predpovedal Bledar. Budú tu každú sekundu...

Po polhodine, keď nikto nechodil, dostal strach. Oddýchol si v kresle, krk ho príšerne bolel a netušil, či je plášť už dostatočne schladený. Radšej ešte ostane. Bledar sa doteraz ešte ani raz nemýlil. No tak polhodina hore-dole, veď svet sa nezrúti. Teda aha... S hlavou plnou myšlienok sa pokúsil vstať. Zistil, že to pôjde ťažšie. Střípli mu nohy, musí si ich najskôr vyrovnať a prečkať pár okamihov nepríjemného mravčania v končatinách. Mal by tu byť i dýchatelný vzduch. Modul však nemal k dispozícii žiaden merač kvality ovzdušia a tak teda neriskujúc, si prilbu z hlavy zatiaľ nezložil. Modul nebol stavaný ani na vysoký tlak vzduchu a táto planéta zrejme nemá o veľa vyšší atmosférický tlak, inak by tu život možný nebol. Teplomer súčasťou výbavy bol. Ukazoval 78°C. Keďže bol na povrchu, musel predsa ukazovať podobnú hlúposť, keďže plášť mal mohol mať okolo 700°C v momente dosadnutia. Takže ukazoval nejakú približnú teplotu vôkol modulu. Zrazu začal načerveno svietiť a blikať akýsi knoflík. Nieкто s ním chce nadviazať kontakt! Skvelé!

„Tu armidrála Aukarea, identifikujte sa.“ To čo za slovo ten blázon použil? Ale aspoň hovorí ako-tak anglicky.

„Tu je záchranný modul lode Blazer IV, na palube Mikan Xhakha, pristál som núdzovo z planéty Zem.“ Chvíľami to tam zachrapčalo a ozývali sa hlasy viacerých operátorov, ktorí sa prekrikovali navzájom. Zopár anglických vyrozumel, ale hovorili tým divným akcentom, o ktorom sa zmieňoval Bledar. A často boli slová i neanglicky znejúce, zrejme miestne názvy, prípadne ich stará reč. Chvíľami sa tam dohadovali, kým sa radista ozval vzrušeným hlasom a pokúsil sa o čo najanglickejší zvuk hlasu: „Tu armidrála Aukarea, máte nejaké poškodenia, prípade potrebujete ambulantnú pomoc?“

„Tu modul, nie, ďakujem. Vyjdem z modulu hneď, ako mi to teplota plášťa umožní.“

„Armidrála Aukarea, rozumiem. Pošlem vám pre prípad záchrannú jednotku. Bude pri vás čo nevidieť. Dá vám pokyn, kedy bude bezpečné vystúpiť.“

No teda, to som blázon teraz ja? To si ma tak dlho vôbec nevšimli? Ale milí sú, o tom niet pochýb. Ale akosi sa prestal cítiť komfortne. Doteraz s ľuďmi takto zaobchádzať nemusel. Minimálne nie v reálnom živote. Doteraz sa o neho staral Bledar, ale teraz už dorazil na koniec jeho inštrukcií a cítil sa nesvoj. Áno, pristal som na Aukarei, vyjdem von a potom by som niekedy mal vidieť tie entity na vlastné oči. A ďalej... ehm, no mám sa rozhodnúť, či ako? Alebo dostanem inštrukcie, čo ďalej? Prípadne sa dozviem, ako sa rozhodla minulé posádka?

O necelú minútu prišlo k modulu akési auto. Vyzeralo zvláštne. Mikan by si to vedel predstaviť ako niečo medzi pozemskými dizajnami šesťdesiatych rokov 20. storočia, teda tzv. bubble cars s príšerne oblými tvarmi a retrofuturizmom doby nadchádzajúcej, s brutálnymi ostro rezanými tvarmi karosérie. Avšak, nehľadiac na tú škapu, bolo to auto s hadicou, zrejme vody. Takže nejaká záchranná posádka. Tá vystúpila z

auta a ukázala mu známe pozemské gesto: palec hore. Mikan im nesmelo chcel posunkami naznačiť, čo má spraviť s helmou. Ukázali mu, tiež polopate, že ju potrebovať nebude. Snáď ma títo blázni nezabijú, pomyslel si. Hm, to by bola strašná zhoda náhod!

Zbavil sa helmy, posádka na modul ešte nastriekala zopár desiatok litrov vody, ale pod slabším tlakom, aby náhodou modul sám nepraskol. Mikan sa nadýchol. Vzduch v module bol veľmi ťažký a tak radšej rýchlo otvoril priezor a potom i samotné vstupné dvere modulu, keď začul: „Dýchajte rýchlejšie, bude vám trochu trvať, než si sa na náš vzduch zvyknete, ale je pre vás dýchatelný.“ Skvelá správa. A áno. Vystúpil na povrch Aukarey a rozkašľal sa nachlp presne tak, ako pred ním posádka Helvetice i Chargerera III.

L'udomil

„Teraz je to všetko inak.“ Tri razy zreteľne počul túto vetu. Spal. Miestni ho prijali veľmi dobre a nechali ho kvalitne sa vyspať. Štyri roky v takomto zúženom priestore záchrannom module a pritom ani nevediac o svojom osude sa podpíše na každom človeku. Aha, teraz ide tá pasáž, kedy uvidím ich, pomyslel si Mikan. Sen. Opäť rovnako živý, ako tie predošlé. Ale tá postava... to je znovu Bledar? Okolo jeho tela sa vznášala akási aura.

„Bledar?“

„Ďakujem Mikan.“

Zhráčil sa. Ale jeho sebedomie po úspešnom pristáaní vzrástlo a tak si dovoľil rozhodnú odpoveď, ktorá znela temer povýšenecky: „Ehm, nemáš začo. Tak kde sú?“

Bledarovi sa tvár rozjasnila: „Prišli na to, Mikan. Budem konečne voľný.“

No, niečo tu nie je s kostolným poriadkom. „No tak, nenaťahuj ma, kde sú?“

„To chceš vidieť tie beštie, ktoré ma väznili a klamali ma? A to tak, že som musel klamať i tebe?“

„O čom točíš?“

„Narovinu Mikan: Oni mi klamali. Oni neprídu. Oni sú tí zlí! Klamali mi o Esencii, o Prediktore, Audiencii!“ Prehltoľ ťažkú pilulu. Ani nemal chuť sa pýtať.

„Mikan môj, počúvaj. Esencia života je čosi celkom iné. Nie je to tá magická sila, ktorá je v každom živom organizme, ktorá poháňa tú ich civilizáciu. Tá sila alebo čo to je nazývajú Intelipoľom. Zrejme dokážu nejako vysať život z tela živých organizmov a to je ich hybnou silou. Esencia je niečo iné. Je to programovateľný, organický vírus.“

„Vírus?“ No boha, pomyslel si Mikan, Jarmilka mala teda dobrú predtuchu.

„Veru tak. Ten umiestnili veľmi veľmi dávno do jedného známeho drahokamu, ktorý našla naša rodina...“

„Neverím!“

„Tak never!“ zvýšil Bledar hlas. „Ale nebudeme sa o tom hádať. Všetci, ktorí sa toho drahokamu dotkli alebo neskôr prišli do kontaktu s ľuďmi, ktorí sa ho dotkli sa nakazili Esenciou života.“

„A čo ten vírus robí?“

„V podstate je to len akási spiaca vysIELačka s Civilizáciou. Vieš niečo o počítačoch, predpokladám. Tak si vieš predstaviť taký ping. Je to len akoby echo od Civilizácie, ktorá si overuje stav svojho hostiteľa, teda nositeľa Esencie života.“

„A čo pozemšťania?“

„Zem je ním celkom premorená. Ale nie je až tak nebezpečný, ako by sa zdal. Väčšinu času spí a je ťažko merateľný. Ale ak sa Civilizácia rozhodne, že niekto z jej databázy spĺňa podmienky cesty do kozmu, vírus sa zám začne replikovať a vojde do svojej druhej fázy: Esencie vesmíru.“

„A načo mi to hovoríš?“

„Preto, lebo tento vírus nejakou prešiel zo mňa cez tvojho otca na teba. Civilizácia Prediktorom zistila, že je vysoká pravdepodobnosť, že poletíš do vesmíru a tak ich scenáre budú mať zmysel a keď sa stane to, čo predikoval, nestratia veľkú časť svojho života.“

„A ako tento vírus funguje?“

„Tento je nebezpečnejší. Tento dokáže ovplyvniť do určitej miery správanie sa človeka tak, aby to sedelo s predpoveďami Prediktoru. Preto sme tak zápasili s tým, aby sme takto nedopatrením nezahubili Zem. No nedalo sa tomu vyhnúť. Preto sme Jarmilke bránili v tom, čo sme sami vnútri chceli.“

„Aha. Má to súvis s tým, čo som Jarmilke povedal?“

„Áno. Zistili, že vieš, že ťa kontrolujú a tak tomu museli zabrániť.“

„Dobre a čo potom? Ten vírus je vo mne? Prejavuje sa ešte nejakou?“

„Samozrejme. Toto je už reálna vysIELačka s Civilizáciou. Preto som s ňou komunikoval ja, preto s ňou svojim spôsobom komunikuješ ty. Som jej súčasťou. Zatiaľ.“

„Dobre, zatiaľ rozumiem. A čo teraz?“

„Vždy od Civilizácie dostaneš pokyny. Sled vecí, ktoré je potreba urobiť. Preto som ťa inštruoval. A preto si sa dostal až sem.“

„Pokyny?“

„Áno. Horšie však je, že tento zoznam pokynov je konečný. Ten tvoj dosiahol koniec teraz. Podľa všetkého by si mal dostať informáciu o tom, ako sa rozhodla predchádzajúca posádka.“

„A čo potom?“

„Potom prejde vírus do tretej fázy, trvajúcej desať rokov.“

„Odkiaľ to všetko vieš? Neťaháš ma za nos?“

„A keby aj, máš na výber? Bol som v zajatí, zisťoval som si kopec vecí. Civilizácia prekročila svoje právomoci. A našiel som niekoho, kto bol ochotný mi predať tieto informácie a použiť ich proti Nim.“

„Teraz počkaj, toto prestáva mať zmysel. Tvrdíš, že teraz by som sa mal rozprávať s Nimi, ale stalo sa niečo iné?“

„Samozrejme! O to im všetkým ide! Civilizácie medzi sebou bojujú o vplyv vo Vesmíre a žiaľ, Zem, tak dlho prehliadaná, sa dostala na rázcestie dvoch Civilizácií a táto si zmyslela, že poruší dané pravidlá a Zem si proste vezme.“

„Heej! Aké Civilizácie? To je ich viac? Koľko?“

„Ťažko povedať. Ale je to ako mafiánska vojna. Predstav si dve mafiánske rodiny, ktoré spolu zápasia. Keď si obe strany príliš vyčerpajú bojuvaním, dohodnú sa na prímerí a džentlmensky si určia pravidlá, ako postupovať so ziskom území.“

„Takže Zem je len predmetom záujmu nejakých mafiánskych Civilizácií? Si si istý?“

„Som. Civilizácie si určia pravidlá. Možno nelogické, ale džentlmenské. Musia rátať s tým, že i pozemšťania dosiahnu taký stupeň vývoja, ako oni.“

„A oni porušili tieto pravidlá.“

„Porušili ich už len tým, že ma zajali. Ja som mal zomrieť s mojimi kolegami z Helvetice. Oni ma ale nechali žiť s nimi, pretože podľa Prediktoru im táto dejová línia prinesie to ich vytúžené predĺženie života. Vedeli, že ty si zanevrel na Zem a akého lepšieho vyslanca mohli mať? Vedeli, že ty sa rozhodneš Zem obetovať.“

„To nesúhlasí.“ namietol Mikan a zamyslel sa. Sadol si na stoličku o ktorej vedel, že ešte pred sekundu na tom mieste nebola. „Možno som to mal v pláne. Ale v tom module... ja neviem, zdala sa mi to len chvíľa, ale po pristátí som sa cítil nejak inak. Viac svoj, ako kedykoľvek predtým. Akoby som už nebol nikým riadený.“

Bledar sa usmial a ukázal svoje bezchybne biele zuby: „Presne, ako som očakával. Vtedy som ťa už nemal pod kontrolou.“

„Nemal? A čo teraz?“

„Aby som to trochu ozrejmil, ide o toto: pracovne ich volajme Civilizácia A a tú druhú B. Našiel som niekoho z Civilizácie A, s ktorou si sa teraz mal stretnúť i ty, kto mal podobný osud ako ja. Nesúhlasil s tým, že ho zadržiavajú. Získali sme konekcie na entity z Civilizácie B, ktorú sme o porušení dohôd informovali. Táto chcela nejaké dôkazy, prípadne vymyslieť nejakú lešť, ako sa dokážeme vyslobodiť.“

„Z tvojho úsmevu zisťujem, že si niečo našiel.“

„Presne tak. Jarmilka.“

„Tú predsa Civilizácia A nevidí.“

„Práve preto. Ale to nebola tvoja budúcnosť. To som bol ja, ktorý využil to okno, aby som ti naznačil, aby si za ňou šiel.“

„A v čom to pomohlo?“

„Sám si ju počúval. Ten stĺp. To niečo, čo ani my nevieme, čo to je! Ale keď Jarmilka sa príliš vzdialila od neho, začal s ňou komunikovať!“

„No áno, a čo má byť?“

„To znamená jediné: Stĺp a Jarmilka sú neoddeliteľní. Možno ten stĺp zachytil ten fakt, že sa Jarmilka príliš od neho vzdialia a začal šíriť nejaké vlny, proste niečo, čo je vakcínou pred Esenciou!“

„Chceš tým povedať...“

„Že my sme ju vystrelili do vesmíru zbytočne. Stĺp si uvedomil, že bude veľký problém, ak bude Jarmilka mimo Aukarey. Vtedy ju ubezpečil, že sa rozhodneme správne. A veruže sme sa rozhodli. Civilizácia A si chcela byť istá, že sa pod vplyvom Esencie vesmíru rozhodneme tak, ako chcela. Stĺp tomu však zabránil.“

„Lenže Jarmilka na planéte už nie je.“

„Si si istý?“

Zháčil sa. Pri vševediacom Bledarovi si človek nemôže byť istý ničím.

„Veď sme ju nechali na Zemi.“

„Pravdou je, že Civilizácia B ohlásila túto skutočnosť a tak sa prišlo na to, že Civilizácia A porušuje pravidlá. A vďaka tomu teraz môžem pokojne zomrieť.“

„Zomrieť?!“

„Nepamätáš sa? Vírus má ešte tretiu fázu, ktorá trvá asi desať pozemských rokov. Tá sa volá Esencia smrti a nikto nepozná proti nej vakcínu. Takže som mal byť už dlhé roky mŕtvy.“

„Ale nie si, žil si predsa dlhšie než 10 rokov!“

„Pozor, to žilo len moje telo. Moja duša je s Nimi, s Civilizáciou A. Keď ma pustia, nebudem mať svoje telo, ktoré je už istotne i rozložené. Doteraz som fungoval len kvôli Intelipoľu, ktorý napája tieto stratené duše.“

Mikanovi praskala hlava od toľkých novotí. Vedel, že tento sen bude iný, ale je celkom inakší, než si predstavoval. Dokonca mal pocit, že je dlhšie vo sne a že je výrazne stabilnejší, než tie predtým.

„A čo bude teraz?“ opýtal sa temer roztraseným hlasom. Bledar vstal. Ani Mikan si nevšimol, žeby si bol niekedy jeho náprotivok sadal. „No situácia sa má takto: Podarila sa nám taká maličkosť: Zachránili sme Zem. Ľudia sú tam celkom premorení Esenciou života, teraz ale Civilizácia A pyká za svoje chyby a tak nesmie zasahovať do Esencie na Zemi a nesmie ju svojvoľne prepínať do druhej fázy - Esencie vesmíru. Znova by totiž našla svoje cestičky, ako získať intelipole Zeme.“

„Takže existuje niekto ešte nadradený Civilizácii A a B?“

„Je to tak. Tam už ale moje vedomie nesiahá. Nie teraz. Civilizácia B našla aspoň nepriamy spôsob, ako Tých Vyššie kontaktovať a informovať ich o nekalostiach medzi tými „obyčajnými Civilizáciami“. Ale obávame sa, že ešte nad nimi je niekto Ešte Vyšší, ktorý o tom musel vedieť dávnejšie a ktorý nastražil pascu divného monolitu na Aukarei. Ale to sú len dohady, to nevie nikto celkom presne.“

„Už ideš?“

„Idem. Som s tým všetkým vyrovnaný a spokojný. Viem, že moja snaha nebola zbytočná a konečne si idem po moju vysnívanú smrť. V pokoji a s pocitom, že som nenechal veci nedoriešené.“

Mikan nevedel, čo robiť. Už-už sa mu žiadalo otázky, ale snád' z falošnej skromnosti sa ju neodvážil položiť svojmu predkovi. Ten však len povzbudivo zdvihol hlavu a povedal: „Viem, čo ti teraz vrta hlavou. Čo bude s tebou. No to, žiaľ, neviem. Aby si sa zbavil vírusu, stačí vstať. Aukarea má svoje obranné mechanizmy proti Esencii. Táto planéta je pred Civilizáciou A v dohľadnej dobe uchránená. Ak sa ti to podarí, zisti čo najviac o Esencii, o všetkých jej formách. Možno sa ti podarí dostať sa späť na Zem a tam o všetkom podať hlásenie. Zem o tom musí vedieť. Žiaľ, mne nedovolili, aby sme si len tak niekoho vybrali a o všetkom mu povedali. To by bolo jednoduché: niekoho zo Zeme by sme vybrali, aby sa jeho Esencia života zmenila na Esenciu vesmíru a dali mu o všetkom vedieť. Civilizácia A si však toto právo vyhradila a Tí Vyššie súhlasili. Ani Tí Vyššie teda nie sú takými ľudomilmi, za akých som ich mal. Takže vyhrané ešte nemáme. Tu sa moja cesta končí a začína sa tvoja.“